

« Ψέμα, τὸ πάθος τοῦ Διαβόλου»

Ὁ Μεγάλος ἅγιος τῆς Ἐκκλησίας μας καὶ Οἰκουμενικὸς Διδάσκαλος, ὁ Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος, ὁ ὁποῖος “γεύτηκε” ὅσο λίγοι τὸν φθόνο, τὴν κακία καὶ τὰ ψεύδη τῶν ἀνθρώπων τῆς ἐποχῆς του, ἔλεγε χαρακτηριστικὰ ὅτι: «ἡ ἀλήθεια τὴν γῆν κατέλιπε καὶ οἱ ἄνθρωποι τὸ ψεῦδος πιπράσκουσι». Ἡ ἀλήθεια, δηλαδή, ἐγκατέλειψε τὴν γῆν καὶ ἔφυγε καὶ οἱ ἄνθρωποι πωλοῦν τὸ ψεῦδος. Καὶ εἶναι γεγονὸς ἀδιαμφισβήτητο, ὅτι, σήμερα στὸν 21ο αἰῶνα ποῦ εἴμαστε, ζοῦμε “μέσα,, στὸ ψέμα.

Αὐτὸς ὁ ὁποῖος ἐπινόησε καὶ ἔκανε πρῶτος χρῆση τοῦ ψέματος ἦταν ὁ Ἀρχέκακος Διάβολος. Μάλιστα μέσα στὸν Παράδεισο! Εἶπε ψέματα καὶ ἐξαπάτησε τοὺς Πρωτόπλαστους μὲ ὅλες τὶς γνωστὲς συνέπειες καὶ τὴν τιμωρία ποῦ ὑπέστησαν ἐκεῖνοι ἀπὸ τὸν Κύριο.

Ἄρα, τὸ ψέμα εἶναι κάτι πολὺ κακό, σατανικὸ πάθος καὶ αὐτὸς ποῦ τὸ χρησιμοποιοεῖ, ὁμοιάζει μὲ τὸν Διάβολο. Ἐξαπατᾶ καὶ κοροϊδεῖ τοὺς ἄλλους. Ἔρχεται σὲ σύγκρουσι μὲ τὸν Θεὸ καὶ ὅπωςδήποτε κάποια στιγμή θὰ τὸ πληρώσῃ πολὺ ἀκριβά.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη τὸ «οὐ ψευδομαρτυρήσεις» ἦταν ἡ 9η ἐντολὴ τοῦ Δεκαλόγου ποῦ ἔπρεπε νὰ σέβονται οἱ τηρηταὶ τοῦ Μωσαϊκοῦ Νόμου.

Στὴν Καινὴ Διαθήκη ὁ Ἀπόστολος Παῦλος συμβουλεύει τοὺς Κολασσαεῖς λέγοντας: «μὴ ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους». Δηλαδή, μὴ ψεύδεσθε μεταξύ σας ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον.

Ἀκόμη χαρακτηριστικότερα προιρέπει ἀνάλογα τοὺς Ἐφεσίους:

«Διὸ ἀποθέμενοι τὸ ψεῦδος λαλεῖτε ἀλήθειαν ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ· ὅτι ἐσμὲν ἀλλήλων μέλη». Δηλαδή, ἀφοῦ ἀποθέσετε μία γιὰ πάντα τὸ ψεῦδος, νὰ λαλήτε ἀλήθειαν ὁ καθένας σας μετὰ τὸν πλησίον του, διότι ἀποτελοῦμε ὅλοι μας ἓνα σῶμα καὶ εἴμαστε μεταξύ μας μέλη ὁ ἓνας τοῦ ἄλλου.

Τὶ ὑπέροχοι προαιρετικοὶ λόγοι γιὰ νὰ καλλιεργεῖται μεταξύ τῶν ἀνθρώπων ἡ ἐμπιστοσύνη καὶ ἡ Χριστιανικὴ ἀγάπη!

Δυστυχῶς ὅμως σήμερα ἡ κατάστασις στὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων εἶναι τραγικὴ. Οἱ ἄνθρωποι λένε συστηματικὰ χωρὶς ἐντροπὴ ψέματα. Καὶ αὐτὸ γιατί; Ἀσφαλῶς γιὰ νὰ ἀποκομίσουν κάτι τὸ ὁποῖο δὲν τὸ δικαιοῦνται, δὲν τὸ ἀξίζουν ἢ γιὰ νὰ ἀποφύγουν κάποιον κόστος ἢ κάποιαν τιμωρίαν ἢ ἀκόμη γιὰ νὰ κερδίσουν τὶς ἐντυπώσεις καὶ τὴν εὐνοίαν τῶν ἄλλων.

Τὰ κέρδη ὅμως τοῦ ψεύστη εἶναι προσωρινά. Σύντομα ἀποκαλύπτεται ἡ ἀλήθεια καὶ ἔτσι ὁ ψεύτης χάνει τόσο αὐτὰ ὅσο καὶ τὴν ὑπόληψίν του. Πολὺ εὔστοχα ὁ μεγάλος φιλόσοφος Ἀριστοτέλης, ὅταν τὸν ρώτησαν «τὶ κερδίζει ὁ ψεύστης;» Ἀπήντησε: «Νὰ μὴν γίνεταί πιστευτὸς καὶ ὅταν ἀκόμη λέει τὴν ἀλήθειαν!».

Ὁ θυμόσοφος λαὸς μας ἐπίσης λέει πολὺ χαρακτηριστικά: «Ὁ ψεύστης καὶ ὁ κλέφτης τὸν πρῶτον χρόνον χαίρονται». Καὶ ὅταν οἱ ψεύτες αὐξάνονται, ἀρχίζει νὰ ἀπειλεῖται αὐτὴ ἡ ἴδια ἡ κοινωνία. Διότι εἶναι Νόμος. Κοινωνίες, στὶς ὁποῖες βασιλεύει τὸ ψεῦδος, εἶναι καταδικασμένες σὲ καταστροφή, γιατί λείπει ἀπ' αὐτὰς καὶ ἀπὸ τὰ μέλη τους τὸ πολῦτιμο καὶ ἀπαραίτητο στοιχεῖο τῆς ἐμπιστοσύνης καὶ τῆς εὐλικρίνειας.

Ὅταν ὅμως κλονίζεται ἡ ἐμπιστοσύνη τότε ὁ καθένας κλείνεται σπὸν ἑαυτὸν του καὶ ἀπομονώνεται. Φοβᾶται τοὺς πάντες καὶ δὲν ἐμπιστεύεται κανέναν. Δὲν συνεργάζεται μετὰ κανέναν καὶ ἔτσι ἡ κοινωνία ἀρχίζει νὰ καταρρέει.

Αὐτὴν τὴν φοβερὴν πραγματικότητα βιώνουμε ὅλοι μας σήμερα. Ψέμα ἀδελφοί μου. Ψέμα παντοῦ. Δηλαδή παντοῦ Διάβολος καὶ ὁ Θεὸς πουθενά· ὁ Θεὸς ἀπῶν! Καὶ αὐτὸ γιατί χάσαμε πλέον τὴν ἐπαφὴν μας μετὰ τὸν Θεόν, πού εἶναι ἡ Ἀλήθεια, ἀφοῦ προτιμήσαμε τὸ ψέμα πού εἶναι αὐτὸς ὁ Πονηρὸς διάβολος.

Τὶ πρέπει, λοιπὸν, νὰ κάνουμε; Ἀγῶνα! Σταυροφορία κατὰ τοῦ

ψεύδους! Καὶ ἀπὸ ποῦ θὰ πρέπει νὰ ἀρχίσουμε; Φυσικὰ ἀπὸ ἐμᾶς τοὺς ἰδίους· τοὺς ἑαυτοὺς μας.

Πρῶτοι ἐμεῖς νὰ δώσουμε τὸ καλὸ παράδειγμα καὶ σ' ὄλους τοὺς ἄλλους καὶ νὰ ἐπανασυνδεθοῦμε μὲ τὰ Ἱερὰ Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας μας ἐξαγορευόμενοι μὲ εἰλικρίνεια καὶ καθαρότητα ψυχῆς τὶς ἁμαρτίες μας. Νὰ ἀποκαταστήσουμε καὶ πάλι τὶς σχέσεις μας μὲ τὸν Θεόν. Τὶς σχέσεις ποὺ διετάραξε τὸ πάθος τοῦ ψεύδους καὶ ὁ φθονερὸς καὶ μισόκαλος διάβολος, διότι, ὅπως μᾶς λέει καὶ ἡ Γραφή «Βδέλυγμα παρὰ Κυρίῳ τὰ χεῖλη τὰ ψευδῆ».

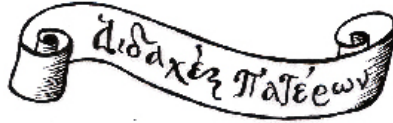
Τότε συγχρόνως, φωτισμένοι πλέον ἀπὸ τὴν χάρι τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν Θεία Του βοήθεια, θὰ μπορέσουμε νὰ βελτιώσουμε τὶς σχέσεις μας καὶ μὲ τοὺς συνανθρώπους μας.

Θὰ ἐπανακτήσουμε τὴν ἐμπιστοσύνη τους καὶ θὰ καλλιεργηθῆ ἡ μεταξύ μας ἀγάπη ποὺ ἀποτελεῖ τὴν βάση γιὰ τὴν εὐτυχία τῶν ἀνθρώπων καὶ τὴν ὑγιᾶ πορεία τῆς κοινωνίας μας.

Μετ' εὐχῶν

† Ἀρχιμανδρίτης Γρηγόριος
Ἄγιοκυπριανίτης

Περὶ μετανοίας

(Ἀποσπάσματα ἐπιστολῶν ἁγ. Θεοφάνους
τοῦ Ἐγκλείστου).

Τὰ ἀμαρτήματά σας εἶναι μεγάλα καὶ φοβερά. Τίποτε ὅμως δὲν ὑπερβαίνει τὴν ἄπειρη εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ. Ἡ ἄφεις τῶν ἀμαρτιῶν δὲν δίνεται σύμφωνα μὲ τὴν ἀξία μας, ἀλλὰ σύμφωνα μὲ τὸ ἔλεος τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ. Ὁ Θεὸς εἶναι ἕτοιμος νὰ συγχωρήσῃ, ὅταν ὑπάρχῃ εἰλικρινὴς μετάνοια. Αὐτὸ ποὺ κάνει τὸν ἄνθρωπο ἀνάξιο νὰ συγχωρηθῇ δὲν εἶναι τὸ μέγεθος καὶ τὸ πλῆθος τῶν ἀμαρτιῶν, ἀλλὰ ἡ ἀμετανοσία του.

Μόλις μετανοήσατε μὲ συντριβὴ καὶ ἐξωμολογηθήκατε ὡς δόθηκε ἡ ἄφεις στὸν οὐρανό. Κατὰ τὴν ἐκφώνησι τῆς συγχωρητικῆς εὐχῆς, αὐτὴ ἡ οὐρανια ἀπόφασις ὡς γνωστοποιήθηκε.

Τὸ χειρόγραφο τῶν ἀμαρτιῶν ὅλων τῶν ἀνθρώπων τὸ ἔφερε ὁ Κύριος πάνω στὸν Σταυρὸ καὶ ἐκεῖ μὲ τὴν θυσία Του τὸ ἔσχισε. Στὸ μυστήριο τῆς ἐξομολογήσεως ἔχουμε τὴν ἐφαρμογὴ στὸν κάθε ἐξομολογούμενο αὐτῆς τῆς θεϊκῆς ἐνεργείας. Μετὰ τὴν ἐξομολόγησι ὁ πιστὸς στέκεται ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἀκατάκριτος.

Ἡ ἀδυναμία τῆς πίστεως σ' αὐτὸ καὶ ἡ ἔλλειψις ἐμπιστοσύνης στὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ προσέρχονται ἀπὸ τὸν ἐχθρὸ μας. Αὐτὸς κτίζει φράκτι ἀνάμεσα σὲ μᾶς καὶ στὸν Θεό. Ἡ μετάνοια καὶ ἡ ἐξομολόγησις καταστρέφουν αὐτὸν τὸν φράκτι. Γνωρίζοντας λοιπὸν ὁ διάβολος ὅτι τὸ μυστήριο αὐτὸ καταστρέφει τοὺς κόπους του γιὰ τὴν ὀριστικὴ ἀπώλεια τῶν ἀμαρτωλῶν, προσπαθεῖ μὲ κάθε τρόπο ν' ἀνακόψῃ τὴν καρποφορία του, εἴτε ἀπομακρύνοντάς μας τελείως ἀπ' αὐτὸ εἴτε σπεύροντας ἀμφιβολίες γιὰ τὴν δύναμί του καὶ ἀπελπισία γιὰ τὴν ἄφεισι τῶν ἀμαρτιῶν. Ἡ ὀλιγοπιστία καὶ ἡ ἀπελπισία εἶναι παγίδες τοῦ διαβόλου. Ὁπλισθῆτε ἐναντίον του καὶ ἀποκρούστε τὰ δόλια βέλη του.

Ὁ Κύριος θέλει τὴν σωτηρία ὅλων, ἄρα καὶ τὴν δική σας. Ὁ

Κύριος προσκαλεῖ ὅλους, ἄρα και σᾶς. Τὸ ἐνδιαφέρον πού τώρα ἐκδηλώνετε γιὰ τὴν σωτηρία τῆς ψυχῆς σας τι σημαίνει; Σημαίνει τὴν πρόσκλησι τοῦ Κυρίου: «Δεῦτε πρὸς με... κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς» (Ματθ. 11, 28). Τὸ ἐνδιαφέρον αὐτὸ εἶναι ἔργο δικό σας; Ὅχι! Ὁ Κύριος τὸ ἔσπειρε. Καὶ ἐφ' ὅσον Αὐτὸς τὸ ἔσπειρε, ὑπάρχει περίπτωσις ν' ἀμφιβάλλουμε ἂν θὰ μᾶς χαρίσῃ και τὴν σωτηρία; Αὐτὸς πού σᾶς ἐνθαρρύνει νὰ ζητᾶτε τὴν συγχώρησι, ἀσφαλῶς και θὰ σᾶς τὴν χαρίσῃ. Πλησιάστε Τον λοιπὸν μὲ πίστι και μὴν ἐπιτρέπετε στὸν ἐχθρὸ νὰ σπέρνῃ ζιζάνια ἀμφιβολίας και ἀπογνώσεως.

Ὁ διάβολος, λένε οἱ Πατέρες, μᾶς διαβεβαιώνει πρὶν ἀπὸ τὴν ἁμαρτία ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι εὐσπλαχνος και συγχωρητικός. Ὅμως μετὰ τὴν ἁμαρτία μᾶς τaráζει και μᾶς συγχύχει λέγοντας: «Δὲν ὑπάρχει γιὰ σένα σωτηρία».

Προσπαθῆστε νὰ στερεώσετε τὴν πίστι σας και τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας. Συχνὰ νὰ ἐνθυμῆσθε τὴν παραβολὴ τοῦ ἀσώτου υἱοῦ. Δὲν περίμενε ὁ πατέρας νὰ πλησιάσῃ ὁ ἄσωτος κοντά του, ἀλλὰ ἔτρεξε ὁ ἴδιος νὰ τὸν συναντήσῃ και νὰ τὸν σφίξῃ στὴν ἀγκαλιά του.

Ὁ οὐράνιος Πατὴρ μᾶς βεβαιώνει ὅτι δὲν θέλει τὸν θάνατο τοῦ ἁμαρτωλοῦ. Ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ πού βρίσκεται στὰ δεξιὰ τοῦ Πατρός, τι κάνει; Διαρκῶς πρεσβεύει γιὰ μᾶς. Καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιο; Καὶ Αὐτὸ ἐπίσης πρεσβεύει γιὰ μᾶς μὲ στεναγμοὺς ἀλαλήτους. Νὰ τι συμβαίνει στὸν οὐρανὸ. Ἐνῶ, ἀντίθετα, ὁ ἐχθρὸς θέλει νὰ σᾶς πείσῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει γιὰ σᾶς σωτηρία ἀπὸ τὸν Θεὸ πού παρωργίσατε. Καὶ σεῖς πιστεύετε σ' αὐτὸν τὸν πλάνο και τὸν ψεύτη, ξεχνώντας ὅτι ὁ Θεὸς μιὰ σκέψι και μιὰ ἐπιθυμία ἔχει: «Νὰ ἐλεῆ, νὰ ἐλεῆ, νὰ ἐλεῆ...»

«Λέτε ὅτι ὁ Θεὸς ἀποτελεῖ γιὰ σᾶς τὴν μόνη ἐλπίδα. Σωστὰ εἶναι αὐτὸ και ἔτσι πρέπει πάντοτε νὰ σκέπεσθε. Χωρὶς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, χίλιες ἀνθρώπινες εὐεργεσίες δὲν θὰ σᾶς βοηθήσουν. Ὅμως ἡ σκέψις σας ὅτι ἐφ' ὅσον εἴσθε ἁμαρτωλὴ, δὲν πρέπει νὰ προσεύχεσθε, εἶναι ὀλοτέλα λανθασμένη. Ὁ Κύριος ἀποστρέφεται τοὺς ἁμαρτωλοὺς ὅταν παραμένουν ἀμετανόητοι. Ὅταν ὁμως μετανοοῦν, τότε ἀφήνει ὅλους τοὺς δικαίους, ὅπως ὁ καλὸς βοσκὸς τὰ ἐνενήνταεννέα πρόβατα, και στρέφεται πρὸς αὐτοὺς μὲ ἀγάπη και εὐσπλαχνία».

«Πέσατε σὲ παράπτωμα; Σηκωθῆτε. Ὁ Κύριος ἐκδηλώνει πλοῦσιο τὸ ἔλεός Του σὲ ὅποιον εἰλικρινὰ μετανοεῖ. Ἀντίθετα ὁ ἐχθρὸς σᾶς προτιρεῖ ὑποῦλα σὲ νέες πτώσεις ὑποβάλλοντας τὴν σκέψι ὅτι και χωρὶς μετάνοια συγχωρεῖ ὁ Θεός: Αὐτὸ ἀποτελεῖ

θανάσιμη πλάνη. Είναι φοβερό ν' ἀμαρτάνη κανείς ἐλπίζοντας στο ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Βέβαια τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπέραντο, ἐμεῖς ὅμως εἴμαστε περιορισμένοι καὶ ὅταν φθάσουμε στο σημεῖο νὰ παύσουμε νὰ μετανοοῦμε γιὰ τὶς συχνές πώσεις μας, τότε δὲν ἀποτελοῦμε κατάλληλο δοχεῖο γιὰ νὰ δεχθῆ τὴν χάρι καὶ τὴν εὐσπλαχνία τοῦ Κυρίου. Νὰ ἐνθυμῆσθε αὐτὲς τὶς σκέψεις καὶ νὰ ἀγωνίζεσθε γιὰ τὴν σωτηρία σας μὲ φόβο καὶ τρόμο.

Ἐφ' ὅσον σᾶς ἐπισκέπονται ἀρκετοὶ καὶ ἀναγκάζεσθε νὰ συζητᾶτε μαζί τους λέγοντας πολλά, αὐτὸ ἔχω νὰ σᾶς πῶ: Ὅταν μένετε μόνος καθαρίστε τὴν ψυχὴ σας, ὅπως σκουπίζουν ἓνα δωμάτιο. Ταπεινωθῆτε καὶ θυμηθῆτε τὶς θλιβερές πώσεις τοῦ παρελθόντος σας. Ἔτσι θ' ἀπαλλαγῆτε ἀπὸ τὸν λογισμό ὅτι κάτι ἀξίζετε καὶ ὅτι κάνετε καλὴ ἐντύπωση στοὺς ἄλλους.

Ἡ ἐγκράτεια ἀπὸ τὰ πάθη εἶναι τὸ καλύτερο φάρμακο καὶ συντελεῖ σὴν μακροήμερουσι».

Βλ. “Ἀπάνθισμα Ἐπιστολῶν ἁγ. Θεοφάνους τοῦ Ἐγκλείστου,,. Ἔκδ. Ι. Μ. Παρακλήτου

Περὶ ταπεινοφροσύνης- ὕψηλοφροσύνης καὶ πλάνης.

(Διδαχὲς ἀγ. Σιλουανοῦ τοῦ Ἀθωνίτου)

Υπέφερα πολὺν καιρό, γιατί δὲν ἐγνώριζα τὴν ὁδὸ τοῦ Κυρίου. Τώρα ὅμως μετὰ πολὺχρονας θλίψεις καὶ μὲ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα γνώρισα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ. Πρέπει νὰ ἐκπληρώσωμε μ' ἀκρίβεια ὅλες τὶς ἐντολὰς τοῦ Κυρίου (πρβλ. Ματθ. κν'20), γιατί αὐτὸς εἶναι ὁ δρόμος ποὺ ὀδηγεῖ στὴ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν. Μὴ φαντάζεσαι ὅμως πὼς βλέπεις τὸ Θεό, ἀλλὰ ταπεινώσε τὸν ἑαυτὸ σου καὶ συλλογίσου πὼς μετὰ θάνατο θὰ ριχτῆς στὸ σκοτάδι καὶ θὰ βασανίζεσαι, καὶ θὰ νοσταλγῆς μὲ πόθο καὶ πόνο τὸν Κύριο.

Ὅταν χύνωμε δάκρυα καὶ ταπεινῶσωμε τὴν ψυχὴ, τότε μᾶς φυλάγει ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Ἄν ὅμως ἐγκαταλείψωμε τὸ πένθος καὶ τὴν ταπείνωσι, τότε θὰ παρασυρθοῦμε ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς καὶ τὰ ὄραματα. Ἡ ταπεινὴ ψυχὴ δὲν ἔχει ὄραματα καὶ δὲν τὰ ἐπιθυμεῖ, ἀλλὰ προσεύχεται στὸ Θεὸ μὲ καθαρὸ νοῦ. Ὁ κενόδοξος νοῦς δὲν εἶναι ποτὲ καθαρὸς ἀπὸ τοὺς λογισμοὺς καὶ τὴ φαντασίᾳ καὶ μπορεῖ μάλιστα νὰ φτάσῃ στὸ σημεῖο νὰ βλέπῃ τοὺς δαίμονες καὶ νὰ συνομιλῆ μαζί τους. Αὐτὸ τὸ γράφω γιατί κι ἐγὼ ὁ ἴδιος βρισκόμουν σ' αὐτὴ τὴ δυστυχία.

Παρακαλῶ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους: ἄς καταφύγωμε στὴ μετάνοια καὶ τότε θὰ δοῦμε τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου. Κι ὅσους βλέπουν ὄραματα καὶ τὰ δέχονται μὲ πίστη, τοὺς παρακαλῶ νὰ καταλάβουν πὼς γι' αὐτὸ ἐμφανίζεται μέσα τους ἡ ὑπερηφάνεια καὶ μαζί της ἡ γλύκα τῆς κενοδοξίας, στὴν ὁποία δὲν ζῆ τὸ ταπεινὸ πνεῦμα τῆς μετάνοιας. Κι ἐδῶ βρίσκεται ὁ κίνδυνος, γιατί εἶναι ἀδύνατο νὰ νικήσῃς τοὺς ἐχθροὺς χωρὶς ταπείνωσι.

Ἐγὼ ὁ ἴδιος πλανήθηκα δυὸ φορές. Τὴν πρώτην, ὁ ἐχθρὸς

μου ἔδειξε φῶς κι ὁ λογισμὸς μου εἶπε: δέξου το, εἶναι χάρη. Τὴν ἄλλη φορά, δέχτηκα ἓνα ὄραμα κι ἐδεινοπάθησα ἐξαπίας του. Στὸ τέλος μιᾶς ἀγρυπνίας, ὅταν ἄρχισαν νὰ ψάλλουν «Πᾶσα πνοὴ αἰνεσάτω τὸν Κύριον» , ἄκουσα πὼς ὁ βασιλιὰς Δαβὶδ ψάλλει στοὺς οὐρανοὺς δοξολογία στὸ Θεό. Βρισκόμουν στοὺς χοροὺς καὶ μοῦ φάνηκε πὼς δὲν ὑπῆρχε οὔτε στέγη οὔτε τροῦλλος καὶ πὼς βλέπω ἀνοιγμένους τοὺς οὐρανοὺς. Τὸ διηγήθηκα σὲ τέσσερις πνευματικὸς ἀνθρώπους, ἀλλὰ κανένας τους δὲν μοῦ εἶπε πὼς ἐξαπατήθηκα ἀπὸ τὸν ἐχθρό. Κι ἐγὼ ὁ ἴδιος σκεφτόμουν πὼς τὰ δαιμόνια δὲν μποροῦν νὰ δοξολογοῦν τὸν Θεό, κι ἐπομένως αὐτὸ τὸ ὄραμα δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν ἐχθρό. Ἀλλὰ μὲ πολεμοῦσε ἡ πλάνη τῆς κενοδοξίας κι ἄρχισα πάλι νὰ βλέπω δαίμονες. Τότε κατάλαβα πὼς ἐξαπατήθηκα καὶ τὰ φανέρωσα ὅλα στὸν πνευματικὸ, ζητώντας του νὰ προσεύχεται γιὰ μένα. Καὶ χάρη στὶς προσευχὲς του σώθηκα καὶ πάντα ἱκετεύω τὸν Κύριο νὰ μοῦ χαρίζη πνεῦμα ταπεινώσεως.

Κι ἂν μὲ ρωτοῦσε κανένας, τί θέλεις ἀπὸ τὸν Θεό, τί δωρεές; Θὰ τοῦ ἀπαντοῦσα: τὸ πνεῦμα τῆς ταπεινώσεως, πὸ εὐχαριστεῖ τὸν Κύριο περισσότερο ἀπ’ ὅλα. Ἡ Παρθένοσ Μαρία ἔγινε Θεομήτωρ γιὰ τὴν ταπεινώσῆ της, κι εἶναι δοξασμένη στὸν οὐρανὸ καὶ στὴ γῆ περισσότερο ἀπ’ ὅλους. Αὐτὴ παραδόθηκε τελείως στὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ: «Ἴδου ἡ δούλη Κυρίου». Κι ἐμεῖς ὀφείλουμε νὰ μιμούμαστε τὴν Ἁγία Παρθένο.

Δυὸ φορὲς ἤμουν σὲ πλάνη. Τὴν πρώτη φορά, ἦταν στὴν ἀρχὴ κι ἤμουν ἀπειρος, ἀκόμα νεαρὸς ὑποτακτικὸς, καὶ ὁ Κύριος μὲ σπλαχνίστηκε γρήγορα. Τῆ δεύτερη φορά ὅμως ἔφταιγε ἡ ὑπερηφάνεια, καὶ ὑπέφερα πιὸ πολὺ, προτοῦ μὲ θεραπεύσῃ ὁ Κύριος μὲ τὶς εὐχὲς τοῦ πνευματικοῦ μου. Αὐτὸ συνέβη μετὰ ἀπὸ ἓνα ὄραμα πὸ δέχτηκα. Σὲ τέσσερις πνευματικὸς ἀνθρώπους διηγήθηκα τὸ ὄραμα ἐκεῖνο καὶ κανένας τους δὲν μοῦ εἶπε πὼς τὸ ὄραμα προερχόταν ἀπὸ τὸν ἐχθρό, κι ἔτσι μὲ πολεμοῦσε ἡ πλάνη τῆς κενοδοξίας. Μὲ τὸν καιρὸ ὅμως κατάλαβα ἐγὼ ὁ ἴδιος τὸ λάθος μου, γιὰτὶ ἄρχισαν νὰ μοῦ ξαναφανερῶνωνται οἱ δαίμονες ὄχι μόνο τῆ νύχτα, ἀλλὰ καὶ τὴν ἡμέρα. Ἡ ψυχὴ τοὺς ἔβλεπε, ἀλλὰ δὲν φοβοῦταν, γιὰτὶ ἔνοιωθα κοντὰ μου τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ. Κι ἔτσι ὑπέφερα πολλὰ ἀπ’ αὐτοὺς. Κι ἂν ὁ Κύριος δὲν μοῦ ἔδινε νὰ Τὸν

γνωρίσω με τὸ Ἅγιο Πνεῦμα., κι ἂν δὲν με βοηθοῦσε ἡ Ὑπεραγία καὶ ἀγαθὴ Δέσποινα, τότε θὰ ἀπελπιζόμουν γιὰ τὴ σωτηρία μου. Τώρα ὅμως ἡ ψυχὴ μου ἐλπίζει ἀκλόνητα στὴν εὐσπλαχνία τοῦ Θεοῦ, παρότι σύμφωνα με τὰ ἔργα μου ἀξίζω νὰ βασανιστῶ καὶ στὴ γῆ καὶ στὸν ἅδην.

Πὰ πολλὴ καιρὸ δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω, τὶ μοῦ συμβαίνει. Σκέφτομαι: Ἐγὼ δὲν κατακρίνω κανένα, κακοὺς λογισμοὺς δὲν δέχομαι, κάνω ὑπακοὴ μ' ἐπιμέλεια, τρώγω με ἐγκράτεια, προσεύχομαι ἀδιάκοπα... Γιατί, λοιπόν, τὰ δαιμόνια ἔχουν τόση οικειότητα μαζί μου; Ἔβλεπα πὼς βρίσκομαι σὲ λάθος, ἀλλὰ δὲν μπορούσα νὰ καταλάβω τὴν αἰτία. Προσεύχομαι, ἐξαφανίζονται (οἱ δαίμονες) γιὰ ἓνα διάστημα, καὶ μετὰ ἐπανέρχονται καὶ πάλι. Πὰ πολὺν καιρὸ ἡ ψυχὴ μου βρισκόταν σ' αὐτὴ τὴν ἀγωνία. Μιλοῦσα γι' αὐτὸ σὲ μερικὸς γέροντες· σιωποῦσαν· κι ἐγὼ παρέμενα σὲ ἀμνηχανία.

Μιὰ νύχτα καθόμουν στὸ κελλὶ μου, καί, νά, τὸ κελλὶ μου γέμισε ἀπὸ δαίμονες. Προσεύχομαι θερμά, ὁ Κύριος τοὺς διώχνει, ἀλλὰ ἔρχονται καὶ πάλι. Τότε σηκώθηκα νὰ κάμω μερικὲς μετάνοιες μπροστὰ στὶς εἰκόνες, ἀλλὰ οἱ δαίμονες με περικύκλωσαν κι ἓνας στεκόταν μπροστὰ μου, ἔτσι πού δὲν μπορούσα νὰ κάμω μετάνοιες στὶς εἰκόνες, γιατί θὰ φαινόταν πὼς προσκυνῶ τὰ δαιμόνια. Τότε κάθησα καὶ λέγω:

«Κύριε, Ἐσὺ βλέπεις πὼς θέλω νὰ προσευχηθῶ σὲ Σένα με καθαρὸ νοῦ, ἀλλὰ δὲν με ἀφήνουν οἱ δαίμονες. Πές μου, τὶ πρέπει νὰ κάνω γιὰ νὰ φύγουν μακριὰ μου;».

Κι ἀπάντησε στὴν ψυχὴ μου ὁ Κύριος: «Οἱ ὑπερήφανοι πάντα ἔτσι πάσχουν ἀπὸ τοὺς δαίμονες».

Λέγω: «Κύριε, Ἐσὺ εἶσαι ἐλεήμων, ἡ ψυχὴ μου Σε γνωρίζει· πές μου, τὶ πρέπει νὰ κάμω γιὰ νὰ ταπεινωθῇ ἡ ψυχὴ μου».

Καὶ ὁ Κύριος ἀπαντᾷ στὴν ψυχὴ:

«Κράτα τὸ νοῦ σου στὸν ἅδην καὶ μὴν ἀπελπίζεσαι».

Βλ. "Γεροντικὸν περὶ ὀνειρῶν καὶ ὁραμάτων." Ἐκδ. Ι. Κοινοβίου ὁσίου Νικοδήμου Γουμένισσα 1998

Μία ἀληθινὴ ἱστορία

(Τὸ ἀκόλουθο κείμενο δημοσιεύτηκε στὶς 21 Σεπτεμβρίου 1957 στὴν ἔφημερίδα τῆς Ἄρτας «Ἐλεύθερος Λόγος» ἀπὸ τὸν Ἄρτινὸ ἰατρὸ Κωνσταντῖνο Κοντογιάννη (1912-1979), χειροῦργο καὶ γενικὸ διευθυντὴ τοῦ Νοσοκομείου τοῦ Μονάχου τὴν περίοδο 1954-1961).

Γεννήθηκα καὶ μεγάλωσα στὴν Ἄρτα, δίπλα σ' ἀνθρώπους φτωχοὺς ἀλλὰ ἔντιμους, ποὺ στερήθηκαν πολλὰ γιὰ νὰ μοῦ δώσουν μία καλύτερη ζωὴ. Μεγαλώνοντας μὲ ψωμί καὶ ἀλάτι, κοπίασαν γιὰ νὰ ἔχει τὸ μοναχοπαίδι τους μὲ μὲρψωση καὶ ἀξία στὴν κοινωνία. Ὁ πατέρας μου δούλευε γιὰ τὸ μεροκάματο ἀπ' τὰ χαράματα ὡς τὸ σούρουπο στὸν κάμπο τῆς Ἄρτας, καὶ τὸν θυμᾶμαι νὰ γυρίζει στὰ σκοτάδια, τσακισμένος ἀπὸ τὴν κούραση ἀλλὰ πάντα μὲ τὸ χαμόγελο, σὰν νὰ ἤξερε ὅτι ὁ μόχθος ὁ δικός του ἦταν ἡ δικιά μου ἢ λευτεριά.

Πηγαίναμε κάθε Κυριακὴ στὴν ἐκκλησία, ἐγὼ αὐτὸς καὶ ἡ μάνα μου. Ὅταν αὐτὴ πέθανε, ὁ πατέρας μου συνέχισε νὰ μὲ πηγαίνει καὶ νὰ ἀκοῦμε τὴν λειτουργία τοῦ παπα-Γιάννη, γιὰτι ὅπως μοῦ ἔλεγε πάντα «ὁ Θεὸς ἔχει κοντὰ Του τὴν μάνα σου, γιὰτι ἐμεῖς προσευχόμαστε κι ἀνάβουμε ἓνα κεράκι γιὰ τὴν ψυχὴ της». Πάντα γελαστός, ἀκόμα καὶ στὰ δύσκολα, μοῦ ἔδινε κουράγιο γιὰ νὰ προχωρήσω καὶ νὰ μορφωθῶ. Μὲ θυμᾶμαι πιὸ μεγάλο νὰ ξενυχτᾶω στὸ φῶς τοῦ καντηλιοῦ, ἀνάμεσα στὰ βιβλία, καὶ τὸ πρωὶ νὰ πηγαίνω μὲ τὸν πατέρα μου γιὰ δουλειὰ στὰ χωράφια.

Ὅταν πῆγα στὴν Ἱατρικὴ Σχολή, ἤξερα ὅτι τὰ χρώσταγα ὅλα στὴν οἰκογένειά μου. Ὁ πατέρας μου δὲν πρόλαβε νὰ μὲ δεῖ γιατρό, πέθανε ἓνα χρόνο πρὶν τελειώσω τὶς σπουδές μου, ἀλλὰ ὀρκίστηκα νὰ προσεύχομαι στὸ Θεὸ κάθε βράδυ, καὶ γι' αὐτὸν καὶ γιὰ τὴ μάνα μου. Ὁ καιρὸς πέρασε καὶ δὲν ξαναγύρισα στὴν Ἄρτα, ἀλλὰ ἔμεινα στὴν Ἀθήνα ποὺ οἱ εὐκαιρίες γιὰ τὴ δουλειά μου ἦταν πολλές. Ἔκανα περιουσία καὶ παντρεύτηκα τὴν Εὐδοξία, κόρη

ένος πλουσίου εμπόρου. "Όμως ὁ Θεὸς δὲν τὴν εἶχε εὐλογήσει μὲ ὄλα τὰ δῶρα Του καὶ παρ' ὄλες τὶς προσπάθειες καὶ τὶς προσευχὲς μας, δὲν καταφέραμε ποτὲ νὰ κάνουμε ἕναν γυιό, πού ἦταν καὶ ἡ εὐχὴ τοῦ πατέρα μου.

"Όταν ξεκίνησε ὁ πόλεμος μὲ τὸν Μουσσολίνι, μὲ στρατολόγησαν γιὰ νὰ προσφέρω τὶς γνώσεις μου στοὺς πολεμιστὲς μας πού ἀνπιστεκόταν στὸν Ἰταλὸ δικτάτορα καὶ μὲ ἔστειλαν γιὰ μία περίοδο σὲ μία μονάδα κοντὰ στὸ Δυρράχιο. "Ενιωθα περήφανος στὴν ἀρχή, ἀλλὰ ἐκεῖνα τὰ πράγματα πού ἀντίκρουσαν τὰ μάτια μου μὲ εἶχαν κάνει νὰ χάσω τὸν ὕπνο μου. Κάποιοι μοῦ ἔλεγαν πὼς τὰ βράδυα ἔκλαιγα, ἀλλὰ δὲν θυμόμουν τίποτα τὸ πρῶι.

"Εκείνη τὴν ἐποχὴ ἄρχισα νὰ ἀμφιβάλλω γιὰ κείνες τὶς Κυριακὲς στὴν ἐκκλησία μὲ τὴ μάνα καὶ τὸν πατέρα μου. "Όσο περνοῦσε ὁ καιρὸς, σταμάτησα νὰ προσεύχομαι. Ποῦ ἦταν ὁ Θεὸς νὰ ἀκούσει τὶς κραυγὲς τῶν ἐτοιμοθάνατων; "Αν δὲν ἄκουγε αὐτοὺς, πὼς θὰ μπορούσε νὰ ἀκούσει τὴν προσευχή μου; Σταμάτησα νὰ προσεύχομαι καὶ γιὰ τὴ μάνα μου καὶ τὸν πατέρα μου, παρ' ὄλο πού εἶχα ὀρκιστεῖ νὰ μὴ τὸ ἀμελήσω ποτέ. "Αρχισα νὰ ξεχνᾶω, καὶ τὸ μόνο πού εἶχε μείνει ἀπὸ αὐτοὺς ἦταν τὸ ρολόι πού μοῦ εἶχε δώσει ὁ πατέρας μου. "Όταν κάποια στιγμή μοῦ ἔσπασε κι αὐτό, ἦταν σὰν νὰ εἶχα γίνει ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, γνωστικὸς καὶ χωρὶς τὶς πλάνες τοῦ Θεοῦ.

"Η γυναίκα μου πέθανε τὸν χειμῶνα τοῦ '41 στὴν Ἀθήνα, μαζί μὲ τόσους ἄλλους. "Όταν τελείωσε ὁ πόλεμος, δὲν ὑπῆρχε τίποτα πού νὰ μὲ κρατᾶει στὴν Ἑλλάδα, καὶ ἔφυγα μετανάστης στὴ Γερμανία. "Εκλαιγα ὅταν ἔφευγα. Πολεμοῦσα τόσα χρόνια τὸν Γερμανὸ καὶ τώρα πῆγαίνα νὰ δουλέψω γι' αὐτοὺς. Σκληροὶ ἄνθρωποι οἱ Γερμανοί, ἀγέλαστοι. Δὲν ἤθελαν ποτὲ νὰ κάνουν φίλους, ἤθελαν μόνο τὰ χέρια μας. "Όμως δούλεψα σκληρὰ καὶ κέρδισα τὸν σεβασμὸ τους, καὶ πρόκοψα. "Εγίνα γνωστὸς χειρουργὸς, καὶ μετὰ διευθυντὴς σὲ μεγάλο νοσοκομεῖο στὸ Μόναχο. Δὲν ξαναπανιρεύτηκα ποτὲ ὄμως. Μοῦ ἔλειπε πάντα ὁ τόπος μου, οἱ ἄνθρωποι, πάντα πρόσχαροι καὶ μὲ φιλότιμο, ἐτοιμοὶ νὰ σὲ βοηθήσουν. Ὁ Γερμανὸς δὲν ἤξερε ἀπὸ τέτοια.

Κάποια στιγμή ἐπέστρεψα στὸν τόπο μου γιὰ λίγες μέρες. "Ἦταν καλοκαίρι καὶ τὰ πανηγύρια ἔδιναν καὶ ἔπαιρναν σὲ ὄλα τὰ χωριά. "Ενιωσα σὰν νὰ μὴν εἶχα φύγει ποτέ. Μόνο τὸ πατρικὸ μου ἦταν σὲ κακὰ χάλια, διαλυμένο καὶ ἐρημωμένο. Εἶχα κάνει περιουσία

στη Γερμανία, τὰ λεφτὰ δὲν μοῦ ἔλειπαν καὶ ξόδεψα ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὸ φτιάξω ὅπως τὸ θυμόμουνα.

Μιὰ μέρα περπατοῦσα μέσα στὴν πόλη καὶ βρέθηκα μπροστὰ στὴν ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Βασιλείου. Σὰν νὰ θυμήθηκα τὶς δύσκολες ἐποχὲς τῆς νιότης μου, θέλησα νὰ μπῶ μέσα, παρ' ὅλο πὺ δὲν εἶχα τὴν ἀνάγκη νὰ προσευχηθῶ. Ἦμουν ἄπιστος πιά. Προχώρησα καὶ εἶδα κάποιον παπᾶ νὰ κάθεται ὄρθιος μπροστὰ στὴν Ἁγία Τράπεζα. Μόλις μὲ εἶδε μοῦ χαμογέλασε καὶ ἤρθε πρὸς τὸ μέρος μου. Ἐγὼ ἔνιωσα ἄβολα καὶ θέλησα νὰ φύγω ἀλλὰ ντράπηκα καὶ δὲν τὸ ἔκανα. Ἄρχισε νὰ μοῦ μιλάει.

-«Ἦρθες νὰ προσευχηθεῖς;» μοῦ εἶπε.

Δὲν ἤξερα τὶ νὰ τοῦ πῶ, ἀλλὰ σὰν νὰ με ὠθήσε ὁ διάβολος, τοῦ ἀπάντησα:

-«Δὲν πιστεύω σ' αὐτά, παπᾶ».

Μὲ κοίταξε καὶ χαμογέλασε.

-«Ὅλοι μας εἴμαστε παιδιὰ τοῦ Θεοῦ», μοῦ εἶπε, «καὶ ὅλοι μας ἔχουμε τὸν Χριστὸ πὺ μᾶς καθοδηγεῖ».

-«Ὅχι ἐγώ», τοῦ ἀπάντησα. «Ἐγὼ ξέρω πὺς δὲν ὑπάρχει Θεός».

Βλασφημοῦσα μέσα στὸν Ἱερὸ Χῶρο σὰν νὰ με καθοδηγοῦσε μία διαβολικὴ φωνή. Νόμισα πὺς ὁ παπᾶς θὰ με ἔδιωχνε, ἀλλὰ ἀντὶ γι' αὐτὸ συνέχισε νὰ χαμογελάει καὶ νὰ μοῦ λέει:

-«Ὅμως βαπτίστηκες Χριστιανός. Γιατὶ τὸν ξέχασες; Γιατὶ τὸν ἀπέρριψες;».

-«Ἦμουν στὸν πόλεμο, παπᾶ», τοῦ εἶπα. «Νέα παιδιὰ πέθαιναν ἀπὸ τὶς σφαῖρες καὶ τὸ κρῦο. Προσεύχονταν στὸ Θεὸ κάθε μέρα, κ' ἐγὼ μαζί τους, καὶ ὁ Θεὸς δὲν βοήθησε ποτέ, δὲν ἀπάντησε κἄν. Εἶμαι ἄνθρωπος σπουδαγμένος, καὶ ξέρω πὺς ἂν κάτι δὲν τὸ βλέπεις σίγουρα δὲν ὑπάρχει».

Ὁ παπᾶς μοῦ ἀποκρίθηκε:

-«Αὐτὴ τὴ στιγμή πὺς ζεῖς; Ἄκοῦς τὴν καρδιά σου νὰ χτυπάει;».

Δὲν ἤξερα τὶ νὰ τοῦ πῶ καὶ συνέχισε:

«Μερικὲς φορὲς τὰ πράγματα τὰ καθημερινὰ εἶναι τόσο σημαντικά, ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν τοὺς δίνουμε καμμία σημασία. Ἡ καρδιά σου χτυπάει καὶ αὐτὸ εἶναι χάρη στὸν ἄερα πὺ ἀναπνέεις. Ὅπως εἶπες εἶσαι σπουδαγμένος ἄνθρωπος, καὶ τὸ ξέρεις».

Ἐμεῖνα ἄφωνος ἀπ' τὴν ἀπόκρισί του. Δὲν σταμάτησε ἐκεῖ:

-«Ὁ ἄερας πὺ ἀναπνέεις εἶναι ἡ ζωὴ, ὅμως ποτέ δὲν τὸν βλέπεις,

κι όμως ξέρεις πώς είναι εκεί, για σένα και για όλους μας. Έτσι είναι κι ο Θεός μας, ζωοδόχος και άπειρος. Μας δίνει κουράγιο, μας περιτριγυρίζει σε κάθε μας στιγμή. Κι όπως τα βράδια, καθώς ξαπλώνεις στο κρεβάτι σου μετά από μία κουραστική μέρα, μπορείς να ακούσεις τον χτύπο της καρδιάς σου πιο καθαρά, έτσι είναι κ' η προσευχή. Μπορείς να δεις και να ακούσεις, αρκεί να ξέρεις πώς να ζητήσεις».

Σάσισα. Ξαφνικά ένιωσα πώς όλα αυτά τα χρόνια μου μακριά από τον Θεό με είχαν οδηγήσει μακριά από το μονοπάτι της αλήθειας Του. Ήθελα να δακρύσω, αλλά συγκρατήθηκα γιατί εκείνη η άορατη δύναμη με παρακινούσε να αντισταθώ.

-«Παπᾶ, δὲν ξέρω ἂν εἶναι αὐτὰ τὰ πράγματα ὅπως τὰ λές. Πάντα προσευχόμενοι στὸν Θεό μας, κι ὅμως μόνο δυσκολίες και κακὰ γνώρισα σ' αὐτὴ τὴ ζωὴ. Ἐφυγα στὰ ξένα, ἔζησα ἀνάμεσα σὲ κακοὺς και μοχθηροὺς ἀνθρώπους, και ποτὲ δὲν ἔνιωσα τὴν ἀγάπη Του».

-«Ἐτσι και ὁ Γιὸς Του» μοῦ εἶπε. « Ἦρθε στὸν κόσμο μας, ἔζησε ἀνάμεσα σὲ ἁμαρτωλοὺς και ἐξιλέωσε τὸν ἀνθρώπο με τὸ πάθος Του».

Ἀνατριχίασα σὸ ἀκουσμα τῶν λόγων του και δὲν εἶχα λέξεις να τοῦ πῶ. Ὅμως αὐτὸς εἶχε πολλὲς ἀκόμη:

-«Ὁ Ρωμιὸς εἶναι καταδικασμένος να ὑποφέρει, γιατί τὸν φθοιοῦν ἐκεῖνοι που ξέρουν πὼς δὲν μποροῦν ποτὲ να τὸν φτάσουν. Μᾶς ξενίτεψαν για να μᾶς καταστρέψουν και δὲν τὰ κατάφεραν. Θὰ τὸ ξανακάνουν πάλι σὲ πολλὰ χρόνια ἀπὸ τώρα. Θὰ προσπαθήσουν να μᾶς διαβάλουν, να μᾶς μολύνουν. Θὰ προσπαθήσουν να μᾶς χωρίσουν, να βάλουν τὸν ἀδερφὸ ἐναντίον τοῦ ἀδερφοῦ ξανά. Αὐτὸ θὰ προσπαθοῦν να κάνουν για πολλὰ χρόνια ἀκόμα, και κάποια στιγμή σχεδὸν θὰ τὰ καταφέρουν».

Ξαφνιάστηκα με τὰ λογια του. Μιλοῦσε σὰν τοὺς τρελλοὺς τοῦ χωριοῦ που βλέπουν τὸ τέλος τοῦ κόσμου και τὰ πράγματα τοῦ μέλλοντος. Τὰ λογια του ἄρχισαν να χάνουν τὴν ἀξία τους.

-«Παπᾶ, κ' ἐσὺ ποῦ τὰ ξέρεις αὐτά; Μὴ μοῦ πεις πὼς σ' τὰ εἶπε ὁ Θεός, γιατί ξέρω κι ἄλλους τέτοιους».

Μοῦ χαμογέλασε και δὲν ἀπάντησε.

-«Ἡ ἔλλειψη πίστεως σὸ Ἔθνος και στὸν Θεὸ εἶναι αὐτὸ που θὰ μᾶς ὀδηγήσει ἐκεῖ. Ἡ ἔλλειψη τῆς δικῆς σου πίστεως και ὄλων αὐτῶν που θὰ ἀκολουθήσουν. Ὅμως εἴμαστε Ἕλληνες και,

ἂν καὶ χάνουμε συχνὰ τὸ δρόμο μας, πάντα ἐπιστρέφουμε σ' αὐτόν. Ἐσὺ θὰ ἐπιστρέψεις σ' αὐτόν. Οἱ μελλοντικὲς γενεὲς θὰ ἐπιστρέψουν σ' αὐτόν. Θὰ ἔρθει ἡ παρακμὴ, ἡ ἀπαξίωση. Ὅμως θὰ βρεθοῦν ἐκεῖνοι οἱ Ἕλληνες, ποὺ θὰ βάλουν τὰ πράγματα στὴ σειρά. Ἕλληνες ποὺ δὲν ξέχασαν ποτὲ τὴν Πατρίδα τους, τὴν Σημαία τους, τὴν Σημαία τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, αὐτὴ ποὺ κυματίζει περὶφανα στὰ χώματα τὰ ματωμένα ἀπὸ τὸ αἷμα αὐτῶν ποὺ τὴν προστάτησαν. Αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι θὰ χλευαστοῦν, θὰ κυνηγηθοῦν, θὰ φυλακιστοῦν. Ὅμως στὸ τέλος θὰ θριαμβεύσουν, γιατί αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι εἶναι ἡ Ἑλλάδα μας, καὶ ὅ,τι εἶναι Ἑλληνικὸ εἶναι καταδικασμένο νὰ εἶναι αἰώνιο».

Εἶχα συγκλονιστεῖ τόσο πολὺ ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ κρατηθῶ καὶ βγῆκα τρέχοντας ἀπὸ τὴν ἐκκλησία. Ἐνῶσα τὸν καθαρὸ ἀέρα νὰ χτυπάει στὸ πρόσωπό μου καὶ ἄρχισα νὰ ἀνακτῶ τὰ λογικά μου. Ἐκάνα νὰ φύγω, ἀλλὰ τότε ἐνῶσα ἄσχημα γιὰ τὸν παπᾶ. Τρελλὸς ἢ ὄχι, ἦταν ἓνας γέροντας καὶ θὰ ἔπρεπε νὰ τὸν χαιρετίσω τουλάχιστον πρὶν φύγω. Ξαναμπῆκα στὴ ἐκκλησία. Δὲν ἦταν κανένας ἐκεῖ, ὅμως ἤμουν σίγουρος πὼς ὁ παπᾶς δὲν εἶχε βγεῖ.

Πλησίασα πρὸς τὴν Ἁγία Τράπεζα καὶ εἶδα πάνω Της κάτι νὰ γυαλίζει. Πλησίασα καὶ τὰ δάκρυα ἄρχισαν νὰ τρέχουν ἀπὸ τὰ μάτια μου. Ἦταν τὸ ρολοῖ τοῦ πατέρα μου, μόνο ποὺ δὲν ἦταν σπασμένο ἀλλὰ δούλευε ὅπως τότε ποὺ μοῦ τὸ εἶχε πρωτοδώσει. Κάθισα στὸ σκαλοπάτι τοῦ Ἱεροῦ καὶ ἔκλαιγα γιὰ ὦρες, προσευχόμενος στὸ Θεὸ νὰ μὲ συγκωρήσει γιὰ τὶς ἁμαρτίες μου.

Ἐφυγα ξανά στὴ Γερμανία, ἀλλὰ μὲ ἔτρωγε μέσα μου τὸ σαράκι νὰ πῶ τὴν ἱστορία. Λίγοι θὰ μὲ πιστέψουν, καὶ κινδυνεύω νὰ γίνω τὸ θέμα χλεύης ὄλων ἐκείνων ποὺ, σὰν ἐμένα κάποτε, ἀπομακρύνθηκαν ἀπὸ τὸν δρόμο Του. Ὅμως πιστεύω τὰ λόγια τοῦ παπᾶ, ὅποιος κι ἂν ἦταν αὐτός. Πὼς θὰ ἔρθει ἡ ὥρα καὶ ἡ στιγμή ποὺ δρόμος τοῦ Θεοῦ θὰ εἶναι πιὸ φανερός σὲ ὅλους, ὅπως φανερώθηκε σὲ μένα ἐκείνη τὴν μέρα, τὴ σπουδαιότερη μέρα τῆς ζωῆς μου.

πηγή: agioritikovima.gr

«Ἀνακαίνισης, κατεδάφισις»

Τοῦ Δρ Χαραλάμπη Μ. Μπούσια
Μεγάλου Ὑμνογράφου
τῆς τῶν Ἀλεξανδρέων Ἐκκλησίας

“Ὅ,τι ὑλικὸ δημιουργοῦμε σ’ αὐτὴ τῇ ζωῇ εἶναι φθαρτό, εἶναι πρόσκαιρο. “Ὅ,τι ἀπολαμβάνουμε σήμερα ἀπὸ τὸν ὑλικὸ μας κόσμον κτισμένο καὶ στολισμένο μὲ τὶς προσωπικὲς μας εὐαισθησίαι, θὰ εἶναι ὑπὸ κατεδάφισιν μετὰ ἀπὸ μερικὰ χρόνια. Καὶ θὰ εἶναι σύντομα, γιὰτὶ ἡ ζωὴ μας κυλάει ὅπως τὸ νερὸ στὸ ρυάκι. Κυλάει δημιουργώντας γύρω μας, σὲ μικρὰς ἀποστάσεις, θόρυβον ἀπὸ τὸ κελάρυσμά του, γιὰ νὰ καταλήξει, ὅμως, στὸ ἄγνωστο καὶ ἀχόρταγο μεγάλο ποτάμι ἢ σπὴν ἀπέραντη θάλασσα τῆς λήθης. Γιατί, λοιπόν, νὰ θέλουμε νὰ δημιουργοῦμε θόρυβον γύρω ἀπὸ τὸ ὄνομά μας, θόρυβον ποὺ κρύβει ἐγωϊσμό, ἀφοῦ εἶναι σίγουρον ὅτι αὐτὸς θὰ παύσει νὰ ἀκούγεται μέσα στὴ δίνη, μέσα στὸν ἀνεμοστρόβιλον τοῦ πανδαμάτορος χρόνου;

Ὅραματιζόμεστε, σχεδιάζουμε, κοπιᾶζουμε, ξοδεύουμε, τρώμε πολῦτιμον χρόνον, δαπανοῦμε κάθε μας ἱκμάδα σπὴν κατασκευὴν σπιπιῶν, σπὴν ἐπίπλωσίν τους μέχρι λεπτομερείαι, σπὴ διακόσμησίν τους, στὸν ἔμπλουτισμό τους μὲ τὰ καλύτερα ὑλικά τῆς ἀγορᾶς, οἱ μὲν ἄγαμοι μόνο γιὰ προσωπικὴν τους ἀγαλλίασιν, πολὺ προσωρινὴ ὁμολογῶ, οἱ δὲ ἔγγαμοι ἐκτὸς ἀπὸ τὴν προσωπικὴν τους καὶ προσωρινὴν καὶ αὐτῶν τέρψιν καὶ μὲ τὴν πρόφασιν λέγοντας, ὅτι παιδιὰ μεγαλώνουμε, νὰ βροῦν κάτι ἀπὸ ἐμᾶς. “Ὅλοι μας λησμονοῦμε, ὅτι «τοῦ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς» (Ψαλμ. κγ’ 1).

Κανεῖς μας δὲν φιλοσοφεῖ τῇ ζωῇ καὶ δὲν παραδειγματίζεται ἀπὸ αὐτήν. Δὲν ἔχουμε μνήμην θανάτου, δὲν σκεφτόμαστε ὅτι σήμερα εἴμαστε ζωντανοί, αὔριον πεθαίνουμε, καὶ δὲν ἀκούμε στὰ αὐτιά μας τὰ λόγια τοῦ Κυρίου μας «ἂ ἦτοίμασας τίνι ἔσται;» (Λουκ. ιβ’ 20). Δὲν ἤκουόν στὰ αὐτιά μας οἱ ὕμνοι τῆς ἐξοδίου ἀκολουθίας «πάντα ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα, ὅσα οὐκ ὑπάρχει μετὰ θάνατον». Καὶ τοῦτο γιὰτὶ τὸ μυαλό μας εἶναι σκουριασμένο ἀπὸ τὴν ἔλλειψιν τῆς διαπροσωπικῆς ἐπικοινωνίας μας μὲ τὸν Θεὸν μας, τὰ αὐτιά μας

είναι βουλωμένα από το κερὶ τῆς ἐφάμαρτης καθημερινότητος καὶ τὰ μάτια μας τσιμπλιασμένα ἀπὸ τὸ ρύπο τοῦ μάταιου ἀνταγωνισμοῦ, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ ἔλληψη ἀξιών καὶ ἐπιδίωξη ἀξιωμαίων, ὥστε νὰ καταλήγει στὴ βασιλεία τῆς ἀπαξίας.

Ἦμουν μικρὸ παιδί μὲ κοντὰ παντελόνια, ὅταν στὴ γειτονιά μας, στοῦ Γκύζη, πέθανε ἕνας μεγάλος μουσικός. Θυμᾶμαι στὴ κηδεῖα του ἡ ὁδὸς Μομφεράτου εἶχε γεμίσει ἀπὸ πλήθος κόσμου καὶ οἱ τοῖχοι τοῦ σπιτιοῦ μας ἀπὸ στεφάνια στὴν «αἰώνια μνήμη του». Εἶχα ἐντυπωσιασθεῖ ἀπὸ τὴν ἀπόδοση τιμῶν στὸ πρόσωπο αὐτοῦ τοῦ καλοῦ γείτονα, ποὺ σὰν παιδί δὲν γνώριζα νὰ ξεχωρίζω ἀξίες. Μετά, ὅμως, ἀπὸ μία ἐβδομάδα εἶδα ὅλα τὰ ὑπάρχοντά του στὸ δρόμο. Τὰ μουσικά του βιβλία, οἱ σημειώσεις του καὶ ὅλα τὰ προσωπικά του ἀντικείμενα σχημάτιζαν μιὰ πυραμίδα στὴν ἄκρη τοῦ πεζοδρομίου προσφορά σὲ κάθε ρακοσυλλέκτη, σὲ κάθε ἄσχετο τῆς ἀξίας τῶν ἀντικειμένων καὶ τῶν γραπτῶν στοιχείων τοῦ μακαρίτη. Τὸ σπίτι εἶχε ἀδειάσει. Οἱ ἰδιοκτῆτες του ἠθελαν νὰ τὸ ἀνακαινίσουν καὶ νὰ τὸ ξανανοικιάσουν. Καὶ οἱ συγγενεῖς του δὲν εἶχαν κῶρο νὰ φιλοξενήσουν τὰ κινητὰ του ἀντικείμενα, τὰ ὁποῖα τοὺς ἦταν ἄχρηστα. Ποῦ γνώριζαν ἐκεῖνοι ἀπὸ μουσικὴ ἢ μουσικὲς ἀνησυχίες; Ὁ κόπος ὅλος μιᾶς ζωῆς ἐνὸς ἀγωνιστῆ ἦταν βάρος γιὰ ὅλους τοὺς ἐπιγενομένους του.

Στὰ χρόνια τῶν σπουδῶν μου στὴ γηραιὰ Ἀλβιώνα ἔβλεπα ὀλόκληρες περιοχές, νὰ τὶς ἔχει δεσμεύσει τὸ κράτος μὲ ταμπέλα «Ὑπὸ κατεδάφιση» καὶ ὁ κόπος καὶ ὁ ἰδρώτας ὄλων τῶν ἐνοίκων τῶν σπιτιῶν τῆς περιοχῆς αὐτῆς νὰ πηγαίνει χαμένος. Ἡ μετοικεσία τους γιὰ ἄλλη γειτονιὰ θὰ σήμαινε βέβαια καὶ καλύτερα σπίτια μὲ σύγχρονες τῆς τεχνολογίας ἀνέσεις, καθὼς τοὺς εἶχαν ὑποσχεθεῖ. Μήπως αὐτὸ δὲν συνέβη στὴν πατρίδα μας, ὅπου τὰ παραδοσιακά μας σπίτια μὲ τοὺς κήπους, τὶς αὐλὲς καὶ τὴν ἄμεση γειννίαση καὶ κοινωνικὴ ἐπαφὴ τὰ ἀνταλλάξαμε μὲ διαμερίσματα γιὰ ἀπολαβὴ ἀνέσεων καὶ ἀγαθῶν, ὅπως κεντρικῆς θερμάνσεως, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαμε ἂν καὶ ζούσαμε στὶς μονοκατοικίες μας πιὸ φυσιολογικά, πιὸ ἀπλᾶ, πιὸ κοινωνικά;

Ὡριμος στὴν ἡλικία ἐκτιμούσα πολὺ ἕνα λόγιο ἐπιστήμονα, δυστυχῶς ἐργένη, εὐλαβέστατο καὶ φιλάγιο. Ὁλη του τὴν περιουσία εἶχε δαπανήσει στὴν ἀγορὰ βιβλίων καὶ ὅλο του τὸν χρόνο στὸ διάβασμά τους. Ἦταν μελετητῆς καὶ εἶχε φόβο Θεοῦ. Καὶ γι' αὐτόν, ὅμως, ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου. Ὁ «καιρὸς

ἐγγύς» (Αποκ. α΄ 3), γιὰ τὸν καθένα μας. Ὅταν ἀποδήμησε πρὸς Κύριον οἱ συγγενεῖς του δὲν εἶχαν κανένα ἐνδιαφέρον γιὰ βιβλία καὶ μάλιστα τοῦ ἐνδιαφέροντος τοῦ ἐκλιπόντος. Ἔτσι τὰ πολύτιμα βιβλία κατέληξαν νὰ πωληθοῦν μὲ τὸ κιλὸ καὶ νὰ ἐκτεθοῦν πρὸς πώληση στὰ παλαιοβιβλιοπωλεῖα τοῦ Μοναστηρακίου ἔναντι ἐξευτελιστικῆς τιμῆς. Ἦθελαν, βλέπετε, οἱ κληρονόμοι νὰ ἀνακαινίσουν καὶ νὰ ἐκμεταλλευτοῦν τὸ σπίτι!

Μήπως, ὅμως, καὶ ὅλοι μας τὰ πεπαλαιωμένα σπίτια μας δὲν τὰ ἀνακαινίζουμε, γιὰ νὰ τὰ καταστήσουμε πιὸ εὐχρηστα, πιὸ λειτουργικά, πιὸ ἄνετα; Καὶ ὅταν παίρνουν πρωτοβουλίες τὰ παιδιά μας, δὲν τὰ ἀνακαινίζουν ἐκεῖνα σύμφωνα μὲ τὰ δικά τους γούστα παραβλέποντας τὰ δικά μας σὰν ξεπερασμένα; Τέλος ὅταν βλέπουμε ὅτι τὰ οικονομικά μας τὸ ἐπιτρέπουν δὲν παραδίνουμε τὰ σπίτια μας γιὰ κατεδάφιση μὲ στόχο νὰ δημιουργήσουμε κάτι καλύτερο, κάτι πού νὰ ἀντέχει περισσότερο στὸ χρόνο, ἀλλὰ καὶ νὰ καμαρώνουμε ὅτι εἴμαστε ἄξιοι δημιουργίας κομπάζοντες ἀπέναντι στοὺς ἄλλους πού στεροῦνται αὐτῆς τῆς δυνατότητος; Γιὰ ποιά ἀντοχή, ὅμως χρόνου δὲν τὸ σκεφτόμαστε ὡς ἄφρονες νομίζοντες ὅτι τὸ μέλλον εἶναι στὸ διηνεκές δικό μας.

Ποτὲ δὲν σκεφτόμαστε ἢ πολὺ σπάνια σκεφτόμαστε ὅτι εἴμαστε φθαρτοί, ὅτι εἴμαστε «γῆ καὶ σποδός» (Σοφ. Σειρ. 19) καὶ δὲν ἦλθαμε σὲ αὐτὴ τὴ ζωή, γιὰ νὰ τὴν κατακτήσουμε καὶ νὰ μείνουμε αἰώνια ἐδῶ. Ἦλθαμε γιὰ νὰ φύγουμε. Καὶ μὲ αὐτὴ τὴ σκέψη καὶ ἡ ἀνακαίνιση καὶ ἡ κατεδάφιση μᾶς εἶναι ἀπαραίτητες. Ὅχι ὅμως οἱ ὑλικὲς ἀνακαινίσεις καὶ κατεδαφίσεις, ἀλλὰ οἱ πνευματικὲς, πού, δυστυχῶς, δὲν μᾶς πολυαπασχολοῦν, γιὰτὶ βρισκόμαστε κάτω ἀπὸ τὴν ἐπήρεια τοῦ πονηροῦ, αὐτοῦ πού θέλει νὰ μᾶς ρίξει στὶς παγίδες του αὐξάνοντάς μας τὸ ὑλιστικὸ φρόνημα.

Χρειάζεται νὰ ἀσχοληθοῦμε μὲ τὴν ἀνακαίνιση τῶν ψυχῶν μας, μὲ τὸ στολισμό τους μὲ ἀρετές, ὅπως, διάκριση, ταπείνωση, ἀπλότητα, εὐγένεια, συμπάθεια, ἐλεημοσύνη. Ἡ ἀνακαίνιση αὐτὴ εἶναι ἀπαραίτητη, γιὰ τὸ στολισμό μας μὲ ἔνδυμα ἀφθαρσίας, μὲ ἔνδυμα γάμου, γιὰ νὰ εἰσέλθουμε στὸν οὐράνιο νυμφῶνα. Ἀνακαίνιση πνευματικὴ σημαίνει φρεσκάρισμα, καὶ αὐτὸ προϋποθέτει μεταμέλεια, ἀλλαγὴ πορείας ζωῆς, μετάνοια καὶ ἐξομολόγησι. Ἡ ἀνακαίνιση αὐτὴ γίνεται μὲ τὴ θεία συνέργεια, μὲ τὴ βοήθεια Ἐκείνου πού ἦρθε λέγοντάς μας «ἰδοὺ ἐγὼ καινὰ ποιῶ πάντα» (Αποκ. κ᾿ 5), Ἐκείνου δηλαδή, πού ἦρθε, γιὰ νὰ

ἀνακαινίσει τοὺς πάντες καὶ τὰ πάντα. Νὰ μᾶς ἀνακαινίσει ὡς ἄτομα καὶ ὡς κοινωρία μὲ τὸ λόγο Του, μὲ τὴ διδασκαλία Του, μὲ τὴ χάρη τῶν μυστηρίων Του, ἀλλὰ πάντοτε μὲ τὴν ἐλεύθερη βούλησή μας, πὺ προϋποθέτει ὠδίνες καὶ κόπους. Ὡδίνες πὺ ἀπορρέουν ἀπὸ τὴν ἀμετανοησία, τὴ σκληροκαρδία, τοὺς πειρασμούς, ἀλλὰ καὶ τὴν ἄγνοια τοῦ τί εἶναι «τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀγαθόν, τὸ εὐάρεστον, τὸ τέλειον» (Ρωμ. 1β' 2).

Στὴν ἀνακαινίση τῶν ψυχῶν καίριο ρόλο παίξει ἡ κατεδάφιση τοῦ παλαιοῦ μας ἀνθρώπου, τῶν ἐπιθυμιῶν μας, τῶν παθῶν μας, τοῦ ἐγωϊσμοῦ μας, τῶν συνηθειῶν μας, τῶν ἐλαττωμάτων μας, αὐτῶν πὺ μᾶς κρατοῦν σὲ πνευματικὴ παλαιώση, σὲ ἐξαθλίωση, σὲ σήψη πὺ σίγουρα θὰ μᾶς ὀδηγήσει στὴν κρήμισή μας στὸ ἔρεβος τῆς πνευματικῆς ἀπωλείας. Καὶ στὴν κατεδάφιση αὐτὴ ἄς γνωρίζουμε ὅτι ὅσο «ὁ ἔξω ἄνθρωπος διαφθείρεται» τόσο «ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα καὶ ἡμέρα» (Β' Κορ. 8'16).

Ἡ ἀκτησία πὺ μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι Πατέρες εἶναι κορυφαία ἀρετὴ καὶ μᾶς προστατεύει ἀπὸ ὑλικὲς ἀνακαινίσεις καὶ κατεδαφίσεις ὀδηγώντας μας στὴ διαρκῆ ἐκζήτηση τῆς πνευματικῆς ἀνακαινίσεως μέσα ἀπὸ τὴν κατεδάφιση τῶν μεριμνῶν καὶ τῶν παθῶν μας. Ἄν τὴν εἶχαμε ἀγαπήσει στὴ ζωὴ μας θὰ εἶχαμε ἀποφύγει τὶς οἰκονομικὲς κρίσεις, τὶς ἔριδες μεταξὺ τῶν παιδιῶν μας γιὰ περιουσιακὰ στοιχεῖα, τὴν ἀγανάκτησή μας γιὰ τὰ χαράτσια τοῦ κράτους καὶ τὰ τεράστια ἔξοδα γιὰ τὴ συντήρηση τῶν ὑλικῶν μας ἀγαθῶν, ἀφοῦ κατὰ τὸν Ἀ' Ὀλυμπιακὸ λόγο τοῦ Δημοσθένη «τὸ φυλάξαι τὰγαθὰ τοῦ κήσασθαι χαλεπώτερον εἶναι». **Ἄν βιώναμε τὴν ἀκτησία θὰ ζούσαμε σίγουρα ἀπὸ ἐδῶ τὸν Παράδεισο καὶ θὰ ὁμολογούσαμε ὅτι «ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ἡμῶν ἐστι» (Λουκ. 12' 21).**

Ἄς τὴν ἀπολαύσουμε μετὰ ἀπὸ πνευματικὴ ἀνακαινίση καὶ ἀπὸ κατεδάφιση τῶν ἁμαρτωλῶν ἐπιθυμιῶν μας!

Βλ. Ἐφημερὶς "ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΤΥΠΟΣ" ἀρ. 2069 σελ.5

« Ἔρχομαι ἀπὸ τὸν ἄλλο κόσμος...»

Ἡ ἱστορία πού ἀκολουθεῖ ἀφορᾷ σὲ ἓνα ἀληθινὸ περιστατικὸ πού συνέβη στὸν γνωστὸ συγγραφέα καὶ ἀγιογράφο, Φώτη Κόντογλου, ὁ ὁποῖος καὶ τὸ διηγεῖται:

« Ἐνα βράδυ, τὴν Δευτέρα τοῦ Πάσχα, τοῦ ἔτους 1964, περασμένα μεσάνυχτα, λίγο πρὶν κοιμηθῶ, βγήκα στὸ μικρὸ περιβολάκι πού ἔχουμε πίσω ἀπὸ τὸ σπίτι μας, καὶ στάθηκα γιὰ λίγο, κοιτάζοντας τὸν σκοτεινὸ οὐρανὸ μὲ τ' ἄστρα.

Ἕνας ἀγιασμένος γέροντας, μοῦ εἶχε πεῖ μία φορά, πὼς γύρω ἀπὸ αὐτὲς τὶς ὥρες ἀνοίγουν τὰ οὐράνια...

Θὰ στεκόμουν ἐκεῖ πέρα μονάχος ὡς τὸ ξημέρωμα. Σὰν νὰ μὴν εἶχα σῶμα, μήτε κανένα δεσμὸ μὲ τὴ γῆ. Ἀλλὰ συλλογίστηκα μήπως ξυπνήσει κανένας μέσα στὸ σπίτι καὶ ἀνησυχήσουνε πού ἔλλειπα, καὶ γι' αὐτὸ μπῆκα μέσα καὶ ξάπλωσα.

Δὲν μὲ εἶχε θολώσει καλὰ - καλὰ ὁ ὕπνος, δὲν ξέρω ἂν ἤμουν ξυπνητὸς ἢ κοιμισμένος, καὶ βλέπω μπροστά μου ἓναν ἄνθρωπο μὲ ἀλλόκοτη ὄψη.

Ἦτανε κατακίτρινος, σὰν πεθαμένος, μὰ τὰ μάτια του ἦτανε ἀνοικτὰ καὶ μὲ ἔβλεπε τρομαγμένος. Τὸ πρόσωπό του ἦτανε σὰν μάσκα, σὰν μούμια, μὲ τὸ πετσί του σὰν γιαλιστερό, μαυροκίτρινο, καὶ κολλημένο στὸ νεκροκέφαλο μὲ ὅλα τὰ βαθουλώματα. Κοντανάσαινε σὰν λαχανιασμένος. Στὸ ἓνα χέρι του βαστοῦσε κάποιον παράξενον πράγμα, πού δὲν κατάλαβα τί ἦτανε, καὶ μὲ τ' ἄλλο ἔσφιγγε τὸ στήθος του, λὲς καὶ πονοῦσε.

Ἐκεῖνο τὸ πλάσμα μ' ἔκανε ν' ἀναιριχιάσω. Τὸ κοίταζα, καὶ μὲ κοίταζε, δίχως νὰ μιλήσει, σὰν νὰ περίμενε νὰ τὸ γνωρίσω. Καὶ σ' ἀλήθεια, μ' ὅλο πού ἦτανε τόσο ἀλλόκοτο, σὰν νὰ μοῦ εἶπε μία φωνὴ στὸ μυαλὸ μου:

Εἶναι ὁ τάδε . . .

Μόλις ἄκουσα τὴ φωνή, τὸν γνώρισα ποιὸς ἦτανε. Τότε κι ἐκεῖνος ἄνοιξε τὸ στόμα του κι ἀναστέναξε. Μὰ ἡ φωνὴ του σὰν νὰ ἐρχότανε ἀπὸ πολὺ μακριά, σὰ νὰ βγαίνει ἀπὸ κανένα βαθὺ πηγάδι.

Ἔβλεπα πὼς βρισκότανε σὲ μία μεγάλη ἀγωνία. Τὰ χέρια του, τὰ πόδια του, τὰ μάτια του, ὅλα φανερόντανε πὼς βασανιζότανε. Ἀπάνω σὴν ἀπελπισία μου, πῆγα κοντά του νὰ τὸν βοηθήσω, μὰ ἐκεῖνος μοῦ ἔκανε νόημα μὲ τὸ χέρι του νὰ σταματήσω, νὰ μὴ πλησιάσω. . .

ΘΕΛΩ ΝΑ ΠΕΘΑΝΩ ΑΛΛΑ ΔΕΝ ΜΠΟΡΩ. . .

Ἄρχισε νὰ βογκάει, μὲ τέτοιον τρόπο, ποῦ πάγωσα. Ἔπειτα μοῦ λέγει:

- «Δὲν ἤρθα, ἀλλὰ μὲ “στείλανε...” Ἐδῶ, ὀλοένα τρέμω! Βρίσκομαι σὲ μεγάλη ζάλη. Παρακάλεσε τὸν Θεὸ νὰ μὲ λυπηθεῖ. Θέλω νὰ πεθάνω, μὰ δὲν μπορῶ.

Ἄχ! Ὅσα ἔλεγες Φώτη, βγῆκαν ἀληθινά. Ουμᾶσαι, λίγες μέρες πρὶν πεθάνω, ποῦ ἤρθες σπίτι μου καὶ μιλοῦσες γιὰ θρησκευτικά; Ἦτανε καὶ δύο ἄλλοι φίλοι μου, ἄπιστοι κι αὐτοὶ σὰν κι ἐμένα. Ἐκεῖ ποῦ μιλοῦσες, ἐκεῖνοι χαμογελοῦσανε... Σὰν ἔφυγες, μοῦ εἶπανε:

“Κρίμα, νὰ ἔχει τέτοιο μυαλὸ ὁ Φώτης, καὶ νὰ πιστεύει σὲ ἀνοησίες ποῦ πιστεύουνε οἱ γριές!”

Μιὰ ἄλλη μέρα, σοῦ εἶχα πεῖ, ὅπως καὶ πολλὲς ἄλλες φορές:

- «Βρὲ Φώτη, μάζευε λεφτά, θὰ πεθάνεις σὴν ψάθα. Βλέπεις ἐγὼ, πόσα λεφτά ἔχω, καὶ πάλι θέλω κ' ἄλλα».

Τότε μοῦ εἶπες:

- «Ἐχεις κάνει συμβόλαιο μὲ τὸν Χάρο πὼς θὰ ζήσεις τόσα χρόνια ποῦ θέλεις, γιὰ νὰ καλοπεράσεις στὰ γηραιά σου;».

Σοῦ λέγω ἐγὼ:

- «Θὰ δεῖς πόσο χρονῶν θὰ πάγω! Τώρα εἶμαι ἐβδομηνταπέντε. Θὰ περάσω τὰ ἑκατό. Ἐχω ἐξασφαλίσει τὰ παιδιά μου, ὁ γιός μου βγάζει λεφτά πολλά, τὴν κόρη μου τὴν πάντρεψα μ' ἓναν πλούσιο ἀπὸ τὴν Ἀθηναιότητα, ἐγὼ κι ἡ γυναίκα μου ἔχουμε καὶ παραέχουμε... Ὅχι σὰν κι ἐσένα, ποῦ ἀκοῦς αὐτὰ ποῦ λένε οἱ παπᾶδες...

“Χριστιανὰ τὰ τέλη τῆς ζωῆς ἡμῶν”. Τὶ θὰ βγάλεις ἀπὸ τὰ “Χριστιανὰ τέλη;” Λεφτά, παρά, νὰ ἔχεις σὴν τσέπη σου, καὶ μὴ σὲ μέλει. Ἐγὼ νὰ δώσω ἐλεημοσύνη; Καὶ γιὰτὶ ἔκανε φτωχοὺς ὁ πολυεὐσπλαχνος Θεὸς σας; Γιὰ νὰ τοὺς τρέφω ἐγὼ; Ἄμ βάζουνε ἐσᾶς καὶ ταῖζετε τοὺς τεμπέληδες, γιὰ νὰ πᾶτε στὸν Παράδεισο... Χά ! Χά!

Ἐγὼ ξέρεις πὼς εἶμαι γιὸς παπά, καὶ τὰ γνωρίζω καλὰ αὐτὰ τὰ κόλπα. Μὰ νὰ τὰ πιστεύουνε αὐτὰ οἱ μικρόμυαλοι. Ὅχι ὁμως κι ἐσὺ Φώτη μου, πού ἔχεις τέτοια σπουδή, καὶ νὰ πᾶς χαμένος. Ἐσύ, ὅπως πᾶς, θὰ πεθάνεις πρὶν ἀπὸ μένα, θὰ πάρεις στὸν λαιμό σου καὶ τὴν οἰκογένειά σου.

Μὰ ἐγώ, σοῦ λέγω καὶ σοῦ ὑπογράφω, σὰν γιατρὸς πού εἶμαι, πὼς θὰ ζήσω ἑκατὸν δέκα χρόνια!...».

Λέγοντας αὐτά, στριφογύριζε ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ ἑκεῖ, σὰν νὰ ψηνότανε σὲ καμμιά σάρα, βγάζοντας κάπι μουγκρίσματα ἀπὸ τὸ στόμα του: « Ἄχ! Ἄχ! Ὦχ! ...».

Ἦσυχασε γιὰ λίγο καὶ ξαναεῖπε:

- «Αὐτὰ ἔλεγα, μὰ σὲ λίγες μέρες πέθανα! Πέθανα, κι ἔχασα τὸ στοίχημα! Τὶ ταραχή! Τὶ τρομάρα τράβηξα! Σασπισμένος, μιὰ βούλιαζα καὶ μιὰ ἀνέβαινα ἀπάνω καὶ φώναζα: “Ἐλεος! Ἐλεος! Μὰ κανένας δὲν μ’ἄκουγε. Ἐνα ρεῦμα μὲ κλωθογύριζε σὰν νὰ ἤμουν κανένα ψόφιο ποντίκι. Τὶ τράβηξα ὡς τὰ τώρα, καὶ τὶ τραβῶ. Τὶ ἀγωνία εἶναι αὐτή! Ὅλα ὅσα ἔλεγες βγῆκαν ἀληθινά. Τὸ κέρδισες τὸ στοίχημα! Ἐγώ, τότε πού βρισκόμουνα στὸν κόσμον πού ζεῖς, ἤμουνα ὁ ἔξυπνος. Ἦμουνα γιατρός, κι εἶχα μάθει νὰ μιλῶ καὶ νὰ μ’ ἀκοῦνε ὅλοι, νὰ κοροϊδεύω τὴν θρησκεία, νὰ συζητῶ γιὰ χειροπιαστὰ πράγματα...»

ΕΚΕΙ ΕΣΤΙ, Ο ΒΡΥΓΜΟΣ ΤΩΝ ΟΔΟΝΤΩΝ. . . **(Ματθ. 14/42)**

Τώρα ὁμως βλέπω πὼς χειροπιαστὰ εἶναι ἐκεῖνα πού τὰ ἔλεγα τότε παραμύθια καὶ χαρτοφάναρα. Χειροπιαστὴ εἶναι ἡ ἀγωνία πού βρίσκομαι.

Ἄχ! Τοῦτος θὰ εἶναι ὁ σκώληξ ὁ ἀκοίμπτos, τοῦτος θὰ εἶναι ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων...»

Ἀπάνω σ’ αὐτά, χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια μου, κι ἄκουγα μονάχα τὰ βογγητά του, πού κι ἐκεῖνα σβήνανε σιγά-σιγά. Μὲ πῆρε λίγο ὁ ὕπνος, μὰ σὲ μιὰ στιγμή, κατάλαβα νὰ μὲ σπρώχνει ἓνα παγωμένο χέρι. Ἄνοιξα τὰ μάτια μου, καὶ τὸν βλέπω πάλι μπροστά μου. Τούτη τὴν φορὰ ἦτανε ἀκόμα πιὸ φριχτὸς καὶ πιὸ μικρόσωμος. Εἶχε γίνει ἴσαμε ἓνα μικρὸ παιδάκι, μ’ ἓνα γέρικο κεφάλι, πού τὸ κουνούσε πέρα δῶθε. Ἄνοιξε τὸ στόμα του καὶ μοῦ εἶπε:

- «Σὲ λίγη ὥρα θὰ ξημερώσει καὶ θὰ ῥθουνε νὰ μὲ πάρουνε,

ἐκεῖνοι πού με στείλανε. . . ».

- «Ποιοὶ σὲ στείλανε;»

Εἶπε κάτι μπερδεμένα λόγια δίχως νὰ καταλάβω τίποτα. Ὑστερα μοῦ λέγει:

- «Εκεῖ πού βρίσκομαι , εἶναι κι ἄλλοι πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους πού σὲ περιπαίζανε γιὰ τὴν πίστη σου, καὶ τώρα καταλάβανε πὼς οἱ ἐξυπνάδες δὲν περνοῦνε παραπέρα ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖο. Εἶναι καὶ κάποιοι ἄλλοι πού τοὺς ἔκανες καλὸ, κι αὐτοὶ σὲ κακολογούσανε. Κι ὅσο τοὺς συγχωροῦσες, τόσο αὐτοὶ γίνονταν χειρότεροι.

Γιατὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἀντὶ νὰ τὸν κάνει ἢ καλοσύνη νὰ χαίρεται, αὐτὸς πικραίνεται, ἐπειδὴ τὸν κάνει νὰ νιώθει τὸν ἑαυτὸν του νικημένο.

Τοῦτοι ἐδῶ, βρίσκονται σὲ χειρότερη κατάσταση ἀπὸ μένα, καὶ δὲν μποροῦνε νὰ βγοῦνε ἀπὸ τὴν σκοτεινὴ φυλακὴ τους γιὰ νὰ ἔρθουνε νὰ σὲ βροῦνε, ὅπως ἔκανα ἐγώ. Βασανίζονται πολὺ σκληρά, γιατί δέρνονται μὲ τὴν μάστιγα τῆς ἀγάπης, ὅπως ἔλεγε ἕνας ἅγιος...

Πόσο ἀλλιώτικος εἶναι ὁ κόσμος ἀπὸ ὅ,τι τὸν βλέπαμε! Ἀνάποδος ἀπὸ τὴν ἐξυπνὴ ἀντίληψή μας. Τώρα καταλάβαμε πὼς ἡ ἐξυπνάδα μας ἦτανε βλακεία, οἱ κουβέντες μας πονηρὲς μικρολογίες, κι οἱ χαρὲς μας ψευτιὰ καὶ ἀπάτη.

Ἔσεῖς πού ἔχετε στὴν καρδιά σας τὸν Χριστό, καὶ πού γιὰ σᾶς ὁ λόγος Του εἶναι ἡ ἀλήθεια, ἡ μοναχὴ ἀλήθεια, ἔσεῖς κερδίσατε τὸ Μεγάλο Στοίχημα, πού μπαίνει ἀνάμεσα στοὺς πιστοὺς καὶ στοὺς ἀπίστους, αὐτὸ τὸ στοίχημα πού τὸ ἔχασα ἐγώ ὁ ἐλεεινός, καὶ κάθηκα, καὶ τρέμω κι ἀναστενάζω, καὶ δὲν βρίσκω ἡσυχία».

ΕΡ .: Γιατί πρέπει νὰ κοπιάζει τόσο ὁ ἄνθρωπος;

ΑΠ.: Ὁ Θεὸς εἶπε στὸν Ἀδάμ, μετὰ τὴν παράβαση καὶ τὴν ἐξορία τοῦ προπάτορά μας ἀπὸ τὸν παράδεισο: «Μὲ τὸν ἰδρώτα τοῦ προσώπου σου θὰ τρῶς τὸ ψωμί σου, ὥσπου νὰ ξαναγυρίσεις στὴ γῆ ἀπὸ τὴν ὁποία προῆλθες· γιατί κῶμα εἶσαι καὶ στὸ κῶμα θὰ ἐπιστρέψεις» (Γέν. 3:19). Στὸ πρόσωπο τοῦ Ἀδάμ καταδικαστήκαμε ὅλοι νὰ ζοῦμε μὲ τὸν κόπο μας καὶ ἀπὸ τὸν κόπο μας. Ὁ Θεὸς νομοθέτησε: «Ἐξί μέρες (τὴν ἑβδομάδα) πρέπει νὰ ἐργάζεσαι» (Ἔξ. 20:9). Καὶ ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὄρισε: «Ὅποιος δὲν θέλει νὰ ἐργάζεται, αὐτὸς νὰ μὴν τρώει κιάλας» (Β΄ Θεσ. 3:10). Ὁ ἴδιος ἔγινε λαμπρὸ παράδειγμα κόπου ὄχι μόνο στὴν ἀποστολικὴ ἀλλὰ καὶ στὴ βιοποριστικὴ ἐργασία. «Ξέρετε», ἔλεγε στοὺς πρεσβυτέρους τῆς Ἐφέσου, «ὅτι γιὰ τὶς ἀνάγκες τὶς δικές μου καὶ τῶν συνοδῶν μου δούλεψαν αὐτὰ ἐδῶ τὰ χέρια. Μὲ κάθε τρόπο σὰς ἔδωσα τὸ παράδειγμα ὅτι πρέπει νὰ ἐργάζεστε σκληρά...» (Πράξ. 20:34 - 35). «Μοχθοῦμε νὰ ζήσουμε δουλεύοντας μὲ τὰ ἴδια μας τὰ χέρια», ἔγραφε στοὺς Κορινθίους (Α΄ Κορ. 4:12). Καὶ σὲ ἄλλους: «Δὲν ἐπιβαρύνουμε κανέναν μὲ τὴ διατροφή μας, ἀλλὰ ἐργαζόμεσταν μέρα-νύχτα μὲ κόπο καὶ μόχθο, γιὰ νὰ μὴ γίνουμε βάρος σὲ κανέναν σας» (Β΄ Θεσ. 3:8).

Ἄς μὴν παραλείψουμε νὰ ποῦμε, πάντως, ὅτι μὲ τὸν κόπο ὄχι μόνο οἱ ὑλικές μας ἀνάγκες ἱκανοποιοῦνται, ἀλλὰ καὶ ἡ ψυχὴ μας ὠφελεῖται. Κοπιάζοντας, βλέπετε, συνειδητοποιοῦμε τὴν ἀδυναμία μας καὶ ζητᾶμε τὴ βοήθεια τοῦ παντοδύναμου Θεοῦ. Ἐπιπλέον, ταπεινώνουμε τὸ σῶμα μας, μαζὶ μὲ τὸ ὁποῖο ταπεινώνεται καὶ ἡ ψυχὴ, ὅπως λέει ὁ ἄββας Δωρόθεος. Κόπος καὶ ταπείνωση ἔχουν στενὴ σχέση. Γι' αὐτὸ ὁ Δαβὶδ παρακαλοῦσε τὸν Κύριο: «Δὲς τὴν ταπείνωσή μου καὶ τὸν κόπο μου, καὶ συγχώρησε ὅλες τὶς ἁμαρτίες μου» (Ψαλμ. 24:18).

ΕΡ.: Τὶ εἶναι ἡ διάκριση;

ΑΠ.: Διάκριση εἶναι ἡ ἰκανότητα νὰ κρίνει, ν' ἀποφασίζει καὶ νὰ ἐνεργεῖ κανεὶς σύμφωνα μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ σὲ κάθε περίστασι. Ἡ ἀρετὴ αὐτὴ εἶναι ἡ πιὸ μεγάλη ἀπ' ὅλες, σύμφωνα μὲ τὸν Μέγα Ἀντώνιο. Κάθε ἄνθρωπος χρειάζεται τὴ διάκριση, πιὸ πολὺ ὅμως ἐκεῖνοι ποὺ ἀσκοῦν διοίκηση καί, προπάντων, ἐκεῖνοι ποὺ καθοδηγοῦν ψυχὲς στὸ δρόμο τῆς σωτηρίας. Μολονότι διάκριση ἔχουμε ὅλοι, ἄλλος λιγότερο καὶ ἄλλος περισσότερο, στὴν τέλεια μορφὴ τῆς τὴν ἔχουν μόνο οἱ καθарοὶ στὴν καρδιά, στὸ σῶμα καὶ στὸ στόμα, ὅπως ἀποφαινεται ὁ ἅγιος Ἰωάννης τῆς Κλίμακος.

ΕΡ.: Συχνὰ μὲ τὴ συμπεριφορὰ μου στενοχωρῶ τοὺς ἄλλους. Τὶ νὰ κάνω;

ΑΠ.: Νὰ ἀγωνίζεσαι σταθερὰ ἐναντίον τῶν παθῶν σου -γιατὶ αὐτὰ φταῖνε γιὰ τὴν κακὴ συμπεριφορὰ σου- καὶ νὰ προσεύχεσαι ἀδιάλειπτα στὸν Κύριο, ποὺ εἶπε: «Χωρὶς ἐμένα δὲν μπορεῖτε τίποτα νὰ κάνετε» (Ἰω. 15:5). Μὲ τὴ βοήθεια Ἐκείνου καὶ μὲ τὸν δικό σου ἀγῶνα, θὰ διορθωθεῖς τελικὰ. Ἀλλὰ καὶ μέχρι τότε, πρόσεχε, ὅσο μπορεῖς, τὴ συμπεριφορὰ σου, ὥστε νὰ μὴν πληγώνεις, νὰ μὴν πικραίνεις, νὰ μὴν ἐξοργίζεις τοὺς ἄλλους. Ἔτσι μᾶς διδάσκουν οἱ πατέρες ὅχι μόνο μὲ τὰ λόγια τους ἀλλὰ καὶ μὲ τὸ παράδειγμά τους. Θὰ ἀναφέρω μιὰ μόνο περίπτωση ἀπὸ τὸ Γερωνικό:

Κάποτε ὁ ἀββᾶς Ἰωάννης ὁ Κολοβὸς μὲ ἄλλους ἀδελφοὺς ἀνέβαινε ἀπὸ τὴ Σκίτη. Ἐπειδὴ, ὅμως, ἦταν νύχτα, ὁ ὁδηγὸς τους ἔχασε τὸ δρόμο.

- Τὶ νὰ κάνουμε, γέροντα; ρώτησαν οἱ ἀδερφοὶ τὸν ἀββᾶ Ἰωάννη. Ὁ ὁδηγὸς μας ἔχασε τὸ δρόμο καὶ κινδυνεύουμε νὰ πεθάνουμε, τριγυρνώντας ἀπὸ δῶ κι ἀπὸ κεῖ.

- Ἄν τοῦ τὸ ποῦμε, εἶπε ὁ γέροντας, θὰ λυπηθεῖ καὶ θὰ ντροπιασεῖ. Ἐγώ, λοιπόν, θὰ κάνω πῶς ἀρρώστησα καὶ θὰ πῶ ὅτι δὲν μπορῶ νὰ προχωρήσω, ἀλλὰ θὰ μείνω ἐδῶ ὡς τὸ πρῶι.

Ἔτσι κι ἔκανε. Τότε καὶ οἱ ὑπόλοιποι εἶπαν:

- Οὔτε κι ἐμεῖς θὰ προχωρήσουμε. Θὰ καθήσουμε μαζί σου.

Πραγματικά, κάθησαν ἐκεῖ ὡς τὸ πρῶι, γιὰ νὰ μὴ λυπήσουν τὸν ἀδερφό.

ΕΡ.: Πώς πρέπει να είναι η έξωτερική εμφάνιση του χριστιανού;

ΑΠ.: Μὲ τὴν ἐξωτερικὴ του ἐμφάνιση ὁ χριστιανὸς πρέπει νὰ ἐκφράζει τὴν ψυχικὴ του ὁμορφιά, τὴ σεμνότητα, τὴν ταπεινοφροσύνη καὶ τὴ διακριτικότητά του, ἀλλὰ καὶ τὸ ἀπέριπτο καὶ τὸ ἀπροσποίητο καὶ τὴν καλαισθησία του. Μὲ τὸ παρουσιαστικὸ του καὶ τὴ συμπεριφορά του, γενικά, πρέπει νὰ εἶναι παράδειγμα γιὰ τοὺς ἄλλους, σιωπηλὸ κήρυγμα ἀρετῆς καὶ εὐσέβειας. «Ἔτσι νὰ λάμπει τὸ φῶς σας μπροστὰ στοὺς ἀνθρώπους, γιὰ νὰ δοῦν τὰ καλὰ σας ἔργα καὶ νὰ δοξολογήσουν τὸν οὐράνιο Πατέρα σας» (Ματθ. 5:16).

ΕΡ.: Τὶ νὰ κάνω, γιὰ νὰ νικήσω τὸ φόβο καὶ τὴν ντροπὴ στὴν Ἐξομολόγηση;

ΑΠ.: Στὴν Ἐξομολόγηση δὲν πρέπει νὰ φοβόμαστε οὔτε νὰ ντρεπόμαστε. Ὁ φόβος καὶ ἡ ντροπὴ εἶναι αἰσθήματα ἄλογα, ποὺ προέρχονται εἴτε ἀπὸ τὸ διάβολο εἴτε ἀπὸ τὸν ἐγωισμό μας. Ὁ πνευματικὸς, ποὺ ἐπιτελεῖ τὸ Μυστήριον, οὔτε μὲ τὸ λογισμό του δὲν πρόκειται νὰ σὲ κρίνει γιὰ τὰ ἁμαρτήματά σου. Εἶναι δυνατὸν ἕνας ἁμαρτωλὸς νὰ κρίνει ἄλλον ἁμαρτωλό; Γιατὶ καὶ ὁ πνευματικὸς ἁμαρτωλὸς ἀνθρώπος εἶναι, ἀνθρώπος ποὺ φοβᾶται, ὅπως ὅλοι, τὴν κρίση τοῦ Θεοῦ καὶ ἐξομολογεῖται τακτικὰ τὰ δικά του ἁμαρτήματα.

Ἐξάλλου, ὅσο βαριὰ ἁμαρτήματα κι ἂν ἔχεις διαπράξει, ὁ ἱερέας, ἀκούγοντάς τα, δὲν πρόκειται νὰ ἐντυπωσιαστεῖ, οὔτε, πολὺ περισσότερο, ν' ἀγανακτῆσει. Δὲν εἶσαι ὁ πρῶτος ποὺ συναισθάνεται τὴν ἁμαρτωλότητά του. Πολλοὶ πρὶν ἀπὸ σένα τὴ συναισθάνθηκαν καὶ ἐξομολογήθηκαν. Ἔτσι ὁ ἱερέας ἔχει ἀκούσει ἀναρίθμητες φορὲς τὰ ἴδια πράγματα.

Μὰ κι ἂν ἀκόμα ὑποθέσουμε ὅτι ἕνα ἢ περισσότερα ἁμαρτήματά σου εἶναι πράγματι ἐπαίσχυντα, δὲν εἶναι καλύτερα νὰ τὰ ἀποκαλύψεις τώρα ἐκούσια μπροστὰ σ' ἕναν μόνον ἀνθρώπο καὶ νὰ πάρεις ἄφεση, γλυτώνοντας τὴν αἰώνια καταδίκη, παρὰ νὰ τὰ ὁμολογήσεις ἀκούσια στὸ φοβερὸ κριτήριον τοῦ Χριστοῦ, τὴν ἡμέρα τῆς Κρίσεως, μπροστὰ σ' ὅλον τὸν κόσμον, μπροστὰ στοὺς ἀγγέλους, ποὺ θὰ κλαίει γιὰ σένα, μπροστὰ στοὺς δαίμονες, ποὺ θὰ σὲ περιγελοῦν, καταντώντας μάλιστα -κι αὐτὸ εἶναι τὸ χειρότερο- στὴν ἀτελεύτητη κόλαση; Μὴν τὸ ξεχνᾶς: Ὁ,πὶ ἀποκαλυφθεῖ ἐδῶ,

σπὴν Ἐξομολόγησι, δὲν θὰ ἀποκαλυφθεῖ ἐκεῖ, σπὴν Κρίσι.
Ὅ,τι συγχωρηθεῖ ἐδῶ, σπὴ γῆ, θὰ εἶναι συγχωρημένο καὶ ἐκεῖ,
στον οὐρανό. Καί, **ἀλίμονο, ὅ,τι μείνει ἀσυγχώρητο σπὴ γῆ,**
ἀσυγχώρητο θὰ εἶναι καὶ σπὸν οὐρανό (Ματθ. 18:18).

ΕΡ.: Πῶς πρέπει νὰ ἐξομολογοῦμε;

ΑΠ.: Πρῶτα-πρῶτα, νὰ προσέρχεσαι στὸ Μυστήριό με ἀληθινὴ
μετάνοια καὶ βαθιὰ συντριβὴ γιὰ τὰ ἁμαρτήματα ποὺ διέπραξες ὄχι
μόνο με ἔργα καὶ λόγια, ἀλλὰ ἀκόμα καὶ με τὸ λογισμό. Ἐπειτα,
νὰ ἀποκαλύπτεις τὰ ἁμαρτήματα αὐτὰ μπροστὰ στὸν πνευματικό,
χωρὶς νὰ κρύβεις ἢ νὰ δικαιολογεῖς τίποτα. Μίλα με τὸν δικό
σου προσωπικό τρόπο, ἀπλὰ καὶ ἀνεπιτήδευτα, ξεκάθαρα καὶ
κατανοντά, χωρὶς μισόλογα ἀλλὰ καὶ χωρὶς κενολογίες. Μὴν
περιμένεις ἀπὸ τὸν ἱερέα νὰ σε ρωτήσῃ ἂν ἔκανες ἐτοῦτο ἢ ἐκεῖνο
τὸ ἁμάρτημα. Αὐτόβουλα νὰ ἐξομολογεῖσαι ὅσα σοῦ ὑποδεικνύει
ἡ συνείδησή σου, με κριτήριο τὸ νόμο τοῦ Θεοῦ.

ΕΡ.: Ἡ Ἐκκλησία εἶναι ἀλάθητη;

ΑΠ.: Ἡ Ὀρθόδοξη Ἐκκλησία, ἡ μοναδικὴ Ἁγία, Καθολικὴ καὶ
Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἐφόσον ἀποτελεῖ τὸ θεανθρώπινο σῶμα
τοῦ Χριστοῦ καὶ συνεχίζει τὸ λυτρωτικό ἔργο Ἐκείνου, εἶναι ὄχι
μόνο ὁ φορέας τῆς χάριτος Του καὶ ἡ βέβαιη κιβωτὸς τῆς σωτηρίας,
ἀλλὰ καὶ ὁ ἀλάθηνος διδάσκαλος τῆς ἀλήθειας, ἀνιλώντας τὸ
κύρος καὶ τὴν αὐθεντία τῆς ἀπὸ τὸν ἀλάθητο Ἀρχηγό τῆς, ὁ ὁποῖος
τῆς ἔστειλε τὸ Πνεῦμα Του, τὸν Παράκλητο, γιὰ νὰ τὴν ὀδηγεῖ
πάντοτε «σὲ ὅλη τὴν ἀλήθεια» (Ἰω. 16:13). Γι' αὐτὸ ὁ ἀπόστολος
Παῦλος ὀνομάζει τὴν Ἐκκλησία «σύλλογος καὶ θεμέλιο τῆς ἀλήθειας»
(Α' Τιμ. 3:15). Καὶ ὁ ἅγιος Εἰρηναῖος γράφει: «Δὲν πρέπει νὰ
ἀναζητᾷς τὴν ἀλήθεια στοὺς ἄλλους, ἀλλὰ νὰ διδαχθεῖς ἀπὸ τὴν
Ἐκκλησία, σπὴν ὁποία, σὰν σε εὐρύχωρο θησαυροφυλάκιο, οἱ
ἀπόστολοι τοποθέτησαν ὅλα ὅσα εἶναι ἀληθινά».

ΕΡ.: Τὶ νὰ κάνω γιὰ ν' ἀποφεύγω τὴν ἀργολογία;

ΑΠ.: Ζώντας ἀνάμεσα στοὺς ἀνθρώπους, δὲν εἶναι δυνατό νὰ
ἐπιβάλλεις σπὸν ἑαυτὸ σου κανόνα σιωπῆς. Ὡς χριστιανός, ὅμως,
πρέπει καὶ μπορεῖς νὰ χρησιμοποιοῖς ὅλα τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ γιὰ
τὴν ὠφέλεια καὶ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς σου καὶ τῶν συνανθρώπων
σου, πολὺ περισσότερο τὸ μεγάλο δῶρο τοῦ λόγου. «Τὰ πολλὰ

λόγια είναι φτώχεια», λέει μιὰ παροιμία.. Ἄν θέλεις, λοιπόν, νὰ φυλαχθεῖς ἀπὸ τὰ ἀναρίθμητα κακὰ ποὺ προξενεῖ στὸν ἄνθρωπο ἢ ἀργολογία, πάντοτε, πρὶν ἀνοίξεις τὸ στόμα σου, νὰ σκέφτεσαι τὶ θὰ πεῖς, πόσο θὰ μιλήσεις καὶ πῶς, ὥστε νὰ ὠφελήσεις καὶ ὄχι νὰ βλάψεις. «Κανένας βλαβερὸς λόγος ἄς μὴ βγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα σας», συμβουλεύει ὁ ἀπόστολος, «παρὰ μόνο ὠφέλιμος, ποὺ νὰ μπορεῖ νὰ οἰκοδομήσει, ὅταν χρειάζεται, καὶ νὰ κάνει καλὸ σ' αὐτοὺς ποὺ τὸν ἀκοῦνε» (Ἐφ. 4:29). Νὰ προσεύχεσαι, τέλος, μαζὶ μὲ τὸν προφήτη Δαβὶδ: «Βάλε, Κύριε, φρουρὰ στὸ στόμα μου καὶ θύρα γερῆ στὰ χεῖλη μου» (Ψαλμ. 140:3).

ΕΡ.: Πῶς πρέπει νὰ φροντίζουμε τὴν ψυχὴ μας;

ΑΠ.: Μὲ τὸ ν' ἀγωνιζόμαστε τὸν ὥραϊο ἀγώνα τῆς πίστεως (Α' Τιμ. 6:12) καὶ νὰ γινόμαστε πλούσιοι σὲ καλὰ ἔργα (Α' Τιμ. 6:18), μαζεύοντας θησαυροὺς ὄχι στὴ γῆ ἀλλὰ στὸν οὐρανὸ (Ματθ. 6:19-20). Πίστη καὶ ἔργα, αὐτὰ τὰ δύο χρειάζονται γιὰ τὴ σωτηρία τῆς ψυχῆς. Ἡ πίστη χωρὶς τὰ ἔργα εἶναι νεκρή, ὅπως τὸ σῶμα εἶναι νεκρὸ χωρὶς τὴν ψυχὴ (Ἰακ. 2:26). Γί α ὁ τ ὁ ὁ ἄ π ὁ σ τ ο λ ο ς Π α ὕ λ ο ς σ υ μ β ο υ λ ε ὕ ε ι: «Ὅσοι πιστεύουν στὸ Θεό, νὰ φροντίζουν νὰ πρωτοστατοῦν σὲ καλὰ ἔργα. Αὐτὰ εἶναι τὰ καλὰ καὶ τὰ ὠφέλιμα στοὺς ἀνθρώπους» (Τίτ. 3:8).

ΕΡ.: Ἐπιτρέπεται στὸ χριστιανὸ νὰ ζητάει ἀπὸ τὸ Θεὸ πειρασμοὺς ἢ νὰ τοὺς ἐπιδιώκει ὁ ἴδιος;

ΑΠ.: Κανένας μας δὲν πρέπει νὰ ζητάει πειρασμούς. Ἀπεναντίας, μάλιστα, ὁ ἴδιος ὁ Χριστός, παραδίνοντάς μας τὴν Κυριακὴ Προσευχὴ, τὸ «Πάτερ ἡμῶν», μᾶς πρόσταξε νὰ παρακαλᾶμε τὸν οὐράνιο Πατέρα: «... καὶ μὴ εἰσενέγκῃς ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥύσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηροῦ» (Ματθ. 6:13). Δηλαδή: Καὶ μὴ μᾶς ἀφήσεις νὰ πέσουμε σὲ πειρασμό, ἀλλὰ γλύτωσέ μας ἀπὸ τὸν πονηρό. Κι αὐτὸ γιατί εἶναι τόση ἡ ἀνθρώπινη ἀδυναμία, ποὺ ἀκόμα κι ἓνας ἄνθρωπος προχωρημένος στὴν ἀρετὴ μπορεῖ εὐκόλα νὰ λυγίσει κάτω ἀπὸ τὸν πειρασμό, ἔστω καὶ μικρό. Ὁ ἅγιος Πέτρος ἦταν ἀπόστολος κορυφαῖος καὶ γενναίόψυχος. «Κι ἂν ὅλοι χάσουν τὴν ἐμπιστοσύνη τους σ' Ἐσένα», εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦ λίγο πρὶν ἀπὸ τὴ σύλληψή Του, «ἐγὼ ποτὲ δὲν θὰ τὴ χάσω... Δὲν θὰ Σὲ ἀπαρνηθῶ, ἔστω κι ἂν χρειαστεῖ νὰ πεθάνω μαζὶ Σου» (Ματθ. 26:33, 35). Ἀλλὰ μετὰ τὴ σύλληψη τοῦ Κυρίου,

ὅταν βρέθηκε μπροστά στον πειρασμό τῆς ἀρνίσεώς Του, ἔπεσε. Ἄρχισε νὰ ὀρκίζεται: «Ὁ Θεὸς νὰ μὲ τιμωρήσει, ἂν Τὸν ξέρω Αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο!» (Ματθ. 26:74).

Μολονότι, ὡστόσο, δὲν πρέπει νὰ ἐπιδιώκουμε τοὺς πειρασμούς, ὀφείλουμε νὰ τοὺς ἀντιμετωπίζουμε γενναιοῦψυχα καὶ νηφάλια, ὅταν μὲ παραχώρηση τοῦ Θεοῦ μᾶς βρίσκουν, γιατί μὲ τὸν ἕναν ἢ τὸν ἄλλον τρόπο συμβάλλουν στὴ σωτηρία μας. Ὁ Μέγας Ἄντώνιος εἶπε:

«Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ μπεῖ στὴ βασιλεία τῶν οὐρανῶν, χωρὶς νὰ δοκιμάσει πειρασμούς. Βγάλε ἀπὸ τὴ μέση τοὺς πειρασμούς, καὶ τότε δὲν θὰ ὑπάρχει κανεὶς ποὺ νὰ σώζεται».

Ἄλλωστε, ἂν λυγίσουμε καὶ πέσουμε σὲ πειρασμό, θὰ εἴμαστε ἀδικαιολόγητοι. Γιατὶ κάθε πειρασμός, ποὺ παραχωρεῖται ἀπὸ τὸν Θεό, εἶναι σὰ ἀνθρώπινα μέτρα μας· δὲν μπορούμε, λοιπόν, νὰ ἐπικαλεστοῦμε ἀδυναμία. Ὁ ἀπόστολος Παῦλος βεβαιώνει ξεκάθαρα: «Ὁ Θεός, ποὺ κρατᾷ τις ὑποσχέσεις Του, δὲν θὰ ἐπιτρέψει σὲ κανένα πειρασμό νὰ ξεπεράσει τις δυνάμεις σας· ἀλλά, ὅταν ἔρθει ὁ πειρασμός, θὰ δώσει μαζί καὶ τὴ διέξοδο, ὥστε νὰ μπορέσετε νὰ τὸν ἀντέξετε» (Α΄ Κορ. 10:13).

ΕΡ.: Ὑπάρχει ἁμαρτία ἀπὸ ἄγνοια;

ΑΠ.: Ἅμαρτία ἀπὸ ἄγνοια ὑπάρχει, ὅταν κανεὶς ἐνεργεῖ ἀντίθετα στοὺς νόμους τοῦ Θεοῦ χωρὶς νὰ τὸ γνωρίζει. Αὐτό, βέβαια, σπάνια μπορεῖ νὰ δικαιολογηθεῖ, ἐπειδὴ ἡ γνώση τοῦ Θεοῦ νόμου εἶναι ἀπαραίτητο καθῆκον κάθε χριστιανοῦ. Ἡ ἄγνοια, τὴν ὁποία ὁ ὄσιος Μάρκος ὁ ἀσκητῆς ὀνομάζει γίγαντα τοῦ διαβόλου, ὀφείλεται συνήθως σὲ ἀμέλεια τοῦ ἀνθρώπου, ποὺ δὲν φροντίζει μὲ εὐσεβῆ ζῆλο νὰ μάθει τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου. Ἄλλοτε, πάλι, ἀποφεύγει νὰ τὸ μάθει, ἐπειδὴ φοβᾷται ὅτι αὐτὸ δὲν εὐνοεῖ τὴν ἐκπλήρωση τῶν ἐπιθυμιῶν καὶ τῶν παθῶν του. Προτιμᾷ, λοιπόν, νὰ τὸ ἀγνοεῖ καὶ νὰ λέει, σύμφωνα μὲ τὸ Ἰώβ, στὸν Κύριο: «Ἄσε με ἥσυχο! Δὲν θέλω νὰ γνωρίσω τις ἐντολές Σου» (Ἰώβ 21:14). Βλέπετε, «κάθε ἄνθρωπος ποὺ πράττει ἔργα φαῦλα, μισεῖ τὸ φῶς καὶ δὲν ἔρχεται στοὺς φῶς, γιατί φοβᾷται μήπως φανοῦν καὶ κριθοῦν τὰ ἔργα του» (Ἰω. 3:20). Ἡ θεληματικὴ αὐτὴ ἄγνοια εἶναι βαρὺ ἁμάρτημα, γιατί δείχνει περιφρόνηση στὸν ἅγιο νόμο τοῦ Θεοῦ καὶ κακὴ προαίρεση. Ὑπάρχουν, βέβαια, καὶ σπάνιες περιπτώσεις περίπλοκων πνευματικῶν προβλημάτων ἢ ἠθικῶν

διλημμάτων, κατὰ τὶς ὁποῖες ὁ ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ διακρίνει πῶς πρέπει νὰ ἐνεργήσει, γιὰ νὰ μὴν παραβεῖ τὸν θεῖο νόμο. Τότε, γιὰ νὰ μὴν πέσει ἄθελά του σὲ σφάλμα, ὀφείλει νὰ συμβουλευεταὶ διακριτικούς πνευματικούς πατέρες, ποὺ ἔχουν πείρα καὶ σοφία, καὶ ν' ἀκολουθεῖ τὶς παραινέσεις τους.

ΕΡ.: Ποιὲς εἶναι οἱ σχέσεις τῶν ἀγγέλων μὲ τοὺς ἀνθρώπους;

ΑΠ.: Οἱ ἅγιοι ἄγγελοι, μὲ τὴν ἐντολὴ τοῦ Θεοῦ, παίρνουν ἐνεργὸ μέρος στὰ ἀνθρώπινα πράγματα, διακονώντας στὸ ἔργο τῆς θείας οικονομίας, φροντίζοντας γιὰ τὴ σωτηρία μας, γνωστοποιώντας μας τὸ θεῖο θέλημα, τιμωρώντας μας παιδαγωγικὰ γιὰ τὴν παράβασή του, προστατεύοντάς μας ἀπὸ κινδύνους, στήριζοντάς μας στὸν πνευματικὸ ἀγώνα, παρηγορώντας μας σὲς θλίψεις, λυτρώνοντάς μας ἀπὸ πειρασμοὺς καὶ πολλὰ ἄλλα. Σχετικὰ παραδείγματα ὑπάρχουν ἄφθονα στὴν Ἁγία Γραφή, γιὰ νὰ περιοριστοῦμε μόνο σ' αὐτήν.

Στὴν Παλαιὰ Διαθήκη, ἄγγελοι φρουροῦν τὸ δρόμο πρὸς τὸ δέντρο τῆς ζωῆς, μετὰ τὴν ἔξωση τῶν πρωτοπλάστων ἀπὸ τὸν παράδεισο (Γέν. 3:24), ἄγγελος ὁδηγεῖ τοὺς Ἰσραηλίτες κατὰ τὴν ἔξοδό τους ἀπὸ τὴν Αἴγυπτο (Ἔξ. 14:19), ἄγγελος τοὺς ἀναγγέλει τὴν τιμωρία τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἀθέτηση ἐντολῆς Του (Κριτ. 2:1-4). ἄγγελος ἐκτελεῖ ἀπόφαση τοῦ Θεοῦ γιὰ τὴν ἐπιβολὴ θανατικοῦ (Β' Βασ. 24:16), ἄγγελος φέρνει στὸν προφήτη Ἡλία ψωμί καὶ νερὸ μέσα στὴν ἔρημο (Γ' Βασ. 19:5-7), καὶ τοῦ μεταφέρει ἐντολὴ τοῦ Κυρίου (Δ' Βασ. 1:3), ἄγγελος σπέρνει τὸν ὄλεθρο στὴν Ἱερουσαλήμ (Α' Παραλ. 21:16), ἄγγελος θανατώνει τοὺς ἐχθροὺς τῶν Ἑβραίων Ἀσσυρίους (Β' Παραλ. 32:21), ἄγγελοι προφυλάσσουν τὸν Ἰούδα τὸ Μακκαβαίῳ ἀπὸ τὰ βέλη τῶν ἐχθρῶν (Β' Μακ. 10:29-31), ἄγγελος μπαίνει ἐπικεφαλῆς τοῦ στρατοῦ τῶν Ἰουδαίων ποὺ νικοῦν τὸ Σύρο στρατηγὸ Λυσία (Β' Μακ. 11:8-11), ἄγγελοι σώζουν τοὺς Ἰουδαίους στὴν Ἀλεξάνδρεια ἀπὸ τοὺς ἐξαγριωμένους ἐλέφαντες τοῦ Πτολεμαίου Δ' (Γ' Μακ. 6:16-19), ἄγγελος μεταβάλλει τὴ λάβρα τοῦ καμινιοῦ τοῦ Ναβουχοδονόσορ σὲ δροσιὰ καὶ σώζει τοὺς ἅγιους Τρεῖς Παῖδες (Δαν. Ὕμνος:25-26), ὁ ἀρχάγγελος Γαβριὴλ ἐξηγεῖ στὸν προφήτη Δανιὴλ ἓνα θεῖο ὄραμα (Δαν.8:15-26), ἄγγελος μεταφέρει ἀστραπιαῖα τὸν προφήτη Ἀμβακοῦμ ἀπὸ τὴν Ἰουδαία στὴ Βαβυλώνα, γιὰ νὰ πάει φαγητὸ

στον προφήτη Δανιήλ, πού βρισκόταν στο λάκκο με τὰ λιοντάρια (Δαν. Βήλ καὶ Δράκων:33-39), ἄγγελος προστάζει τῇ δούλῃ τοῦ Ἀβραάμ Ἄγαρ, πού εἶχε δραπετεύσει ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ κυρίου της καὶ πλανιόταν στὴν ἔρημο, νὰ γυρίσει πίσω (Γέν. 16:7-14) ἀλλὰ καὶ τῇ σώζει ἀπὸ τὸ θάνατο, ὅταν πλανιόταν πάλι στὴν ἔρημο μετὰ τὸ γιό της Ἰσμαήλ (Γέν. 21:14-19), ἄγγελος ἐμποδίζει τὸν Ἀβραάμ νὰ θυσιάσει τὸ γιό του Ἰσαάκ, ὅπως τὸν εἶχε προστάξει, γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσει, ὁ Θεός (Γέν. 22:11-18), ἄγγελος κλείνει τὸ δρόμο στὸ μάντι Βαλαάμ, ὅταν αὐτός, καβάλα στὸ γαϊδούρι του πηγαίνει νὰ καταραστεῖ τοὺς Ἑβραίους (Ἀριθ. 22:22-35), ἄγγελος προστάζει τὸ Γεδεὼν νὰ ἐλευθερώσει τοὺς Ἰσραηλίτες ἀπὸ τὰ χέρια τῶν Μαδιανιτῶν (Κριτ. 6:11-22), ἄγγελος ἀποκαλύπτει στὴ στείρα γυναίκα τοῦ Μανωὲ ὅτι θὰ γεννήσει τὸν Σαμψών (Κριτ. 13:3-21) καὶ ἄγγελος, ὁ ἀρχάγγελος Ραφαήλ, προστατεύει θαυμασὰ τὸν Τωβίτ καὶ τὸ γιό του Τωβία (Τωβ. 5:1 κ.έ.).

Στὴν Καινὴ Διαθήκη, ὁ ἀρχάγγελος Γαβριήλ προαναγγέλλει στὸ Ζαχαρία τὴ γέννηση τοῦ Ἰωάννη τοῦ Βαπτιστῆ (Λουκ. 1:11-20) καὶ στὴν Παρθένο Μαριάμ τὴ γέννηση τοῦ Ἰησοῦ (Λουκ. 1:26-38), ἄγγελος ἀναγγέλλει καὶ στοὺς ποιμένες τῆς Βηθλεὲμ τὴ γέννηση τοῦ Σωτήρα (Λουκ. 2:8-14), ἄγγελος ἀποκαλύπτει στὸν δίκαιο Ἰωσήφ ὅτι τὸ Παιδί, πού θὰ γεννοῦσε ἡ Μαριάμ, προερχόταν ἀπὸ τὸ Ἅγιο Πνεῦμα (Ματθ. 1:20), ἄγγελος προστάζει τὸν ἴδιο νὰ φύγει μετὰ τὴν Θεοτόκο καὶ τὸν νεογέννητο Κύριο στὴν Αἴγυπτο (Ματθ. 2:13) καὶ νὰ ἐπιστρέψει στὴν Παλαιστίνη μετὰ τὸ θάνατο τοῦ Ἡρώδη (Ματθ. 2:19-20), ἄγγελος κυλάει τὴν πέτρα τοῦ τάφου τοῦ Χριστοῦ καὶ ἀποκαλύπτει σὲ τὶς Μυροφόρες τὴν ἀνάστασή Του (Ματθ. 28:2-7), ἄγγελοι ἐμφανίζονται στοὺς ἀποστόλους κατὰ τὴν ἀνάληψη τοῦ Κυρίου στοὺς οὐρανοὺς καὶ τοὺς προαναγγέλλουν τὴ δευτέρα παρουσία Του (Πράξ. 1:10-11), ἄγγελος ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοὺς δώδεκα ἀποστόλους (Πράξ. 5:17-21), ἄγγελος στέλνει τὸν διάκονο Φίλιππο νὰ κατηχήσει καὶ νὰ βαπτίσει τὸν Αἰθίοπα ἀξιωματοῦχο (Πράξ. 8:26), ἄγγελος λύνει τὶς ἄλυσίδες τοῦ ἀποστόλου Πέτρου καὶ τὸν βγάζει ἀπὸ τὴ φυλακὴ τοῦ Ἡρώδη (Πράξ. 12:6-11).

Βλ. ἴσ' Ἀπαντήσεις σὲ ἐρωτήματα Χριστιανῶν ἴσ' Ἐκδ. Ἱ.Μ.Παρακλήτου

Για τὸ ὄνομά μας . . .

“Οἱ ἄνθρωποι φέρουν κάποιο ὄνομα. Ὁ κάθε ἄνθρωπος, τὸ λογικὸν τοῦτο ὄν τῆς δημιουργίας, ἔχει τὸ ὄνομά του, ὡς διακριτικὸ γνῶρισμα τῆς προσωπικότητός του, ἀλλὰ καὶ γιὰ νὰ διακρίνεται ἀπὸ τὰ ἄλλα πρόσωπα.

Τὰ ὀνόματα τῶν πρώτων ἀνθρώπων, τοῦ Ἀδάμ καὶ τῆς Εὔας, ἔχουν σχέσι μὲ τὴν προέλευσι καὶ τὴν ἀποστολή τους. Ἄ δ ἄ μ (=γίνιος) σημαίνει ὅτι προῆλθε ἀπὸ τῆ γῆ, ἀπὸ τὸ κῶμα.

Ἡ Ε ὕ α ἔλαβε τὸ ὄνομά της ἀπὸ τὸν Ἀδάμ, καὶ σημαίνει Ζωή, διότι θὰ γινόταν ἡ πρώτη μητέρα ὄλων τῶν ἀνθρώπων. «Καὶ ἐκάλεσεν Ἀδάμ τὸ ὄνομα τῆς γυναικὸς αὐτοῦ Ζωή, ὅτι αὕτη μήτηρ πάντων τῶν ἀνθρώπων» (Γέν.γ, 20).

Πὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἀδάμ οἱ Πατέρες κάνουν μεγαλύτερη ἀνάλυσι καὶ λένε ὅτι σημαίνει τὰ τέσσερα ἄκρα τῆς γῆς. Δηλ. τὸ Α σημαίνει τὴν ἀνατολή, τὸ Δ τὴν δύσι, τὸ ἄλλο Α τὴν ἄρκτο (τὸ βορρᾶ) καὶ τὸ Μ τὴ μεσημβρία (τὸ νότο), (Φιλοκαλία, τόμος Γ, σελ. 165).

Ἀπὸ τὰ ἀρχαιότατα χρόνια οἱ γονεῖς, μόλις γεννιόταν τὸ παιδί, τοῦ ἔδιναν καὶ τὸ ὄνομα, τὸ ὁποῖον συνήθως εἶχε σχέσι μ' ἕνα γεγονός, ἦταν δηλ. περιστατικὸν ὄνομα, ὅπως Βενιαμίν=υἱὸς θλίψεως, Μωϋσῆς=ὕδατόσωστος ἢ μὲ πολεμικὲς ἀρετὲς, ἀνδρεία κ.λ.π. ἢ λαμβανόταν ἀπὸ τὴν ἱστορία τοῦ ἔθνους, τῆς οἰκογενείας, τοῦ περιβάλλοντος κ.λ.π. Πολλὲς φορὲς ἡ ὀνοματοθεσία ἐλάμβανε πανηγυρικὸ χαρακτῆρα καὶ συνδεόταν μὲ θρησκευτικὲς δοξασιὲς καὶ τελετῆς.

Στοὺς Ἰουδαίους παλαιότερα τὸ ὄνομα δινόταν τὴν πρώτη ἡμέρα τῆς γεννήσεως, ὅπως καὶ στοὺς ἀρχαίους Ἑλλήνες. Ἀργότερα ὅμως τοῦτο γινόταν τὴν ὀγδόη ἡμέρα ἀπὸ τῆς γεννήσεως μαζὶ μὲ τὴν περιτομή. Σ υ ν ἦ θ ω ς δ ι ν ὄ τ α ν ἀ π ὸ τ ο ὺ ς δ ὐ ο γ ο ν ε ἷ ς . Ὑπάρχουν ὅμως καὶ περιπτώσεις, κατὰ τὶς ὁποῖες τὴν ἐκλογὴ τοῦ ὀνόματος κάνει ἡ μητέρα, ὅπως σπὴν περίπτωσι τοῦ Ἰωσήφ. (Ὁ Θεὸς αὐξάνει). Ἡ μητέρα του Ραχὴλ «ἐκάλεσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰωσήφ λέγουσα προσθέτω ὁ Θεὸς μοι υἱὸν ἕτερον» (Γέν. λ' 24) (ὄνομα περιστατικόν). Ἐπίσης ἡ μητέρα τοῦ Σαμουὴλ (Α' Βασ. α', 20) ἔδωσε τὸ ὄνομα αὐτὸ πού σημαίνει ὅτι ἀπὸ τὸν Κύριον ἐζήτησα καὶ ἔλαβα αὐτόν. Ἄλλοτε πάλι τὸ ὄνομα δίνει μόνον ὁ πατέρας, ὅπως συνέβη μὲ τὸν Μωϋσῆ: «Καὶ ἐπωνόμασε Μωϋσῆς

τὸν υἱὸν αὐτοῦ Γηρσαμ λέγων ὅτι πάροικος εἰμι ἐν γῆ ἀλλοτρίᾳ (αὐτὸ σημαίνει Γηρσάμ) (ῚΕξ. β', 22), καὶ αὐτὸ περιστατικὸ ὄνομα. Τὸ ἔθιμο δὲ στοὺς Ἰουδαίους νὰ συνδυάζουν τὴν ὀνομοτοθεσίαν μὲ τὴν περιτομὴν ἴσως προῆλθε ἀπὸ τὸ γεγονός ὅτι ὁ Ἄβραμ μετονομάσθηκε σὲ Ἄβραάμ, ὅταν ὑπέστη τὴν περιτομὴν (Γεν. ια', 26).

Ἡ συνήθεια τῶν Ἑβραίων νὰ δίδεται τὸ ὄνομα κατὰ τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἀπὸ τῆς γεννήσεως μεταφέρθηκε καὶ στὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν. Στὸ Εὐχολόγιον ὑπάρχει τάξις συντόμου ἀκολουθίας «εἰς τὸ κατασφραγίσαι παιδίον λαμβάνον τὸ ὄνομα τῆ ὀγδόην ἡμέραν τῆς γεννήσεως αὐτοῦ». Στηρίζεται δὲ ἡ πράξις αὐτὴ τῆς Ἐκκλησίας στὴν περιτομὴν τοῦ Κυρίου, πού ἐγένετο τὴν ὀγδόην ἡμέραν: «καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς, τὸ κληθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου πρὸ τοῦ συλληφθῆναι αὐτὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ» (Λουκ. β', 21). Τὸ ἴδιον συνέβη καὶ γιὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον (α, 13 καὶ 59-63).

Στὴν Ὁρθόδοξην Ἐκκλησίαν ἡ σειρά τῶν ἀκολουθιῶν μετὰ τὴν γέννησιν τοῦ παιδιοῦ κανονικὰ εἶναι: **Τὴν πρώτην ἡμέραν οἱ εὐχὲς γιὰ τὴν λεχῶν καὶ τὸ νεογέννητον.** Τὴν ὀγδόην ἡμέραν ἡ ἀκολουθία τῆς ὀνοματοθεσίας, κατὰ τὴν ὁποίαν δίδεται τὸ ὄνομα. Τὴν τεσσαρακοστὴν ἡμέραν οἱ εὐχὲς τοῦ σαραντισμοῦ καὶ τοῦ ἐκκλησιασμοῦ. Κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς βαπτίσεως οἱ εὐχὲς τῆς Κατηχίσεως καὶ στὴ συνέχεια ἡ τέλεσις τοῦ Μυστηρίου τοῦ Βαπτίσματος. Σήμερον ὅμως ἡ εὐχὴ τῆς ὀνοματοθεσίας συνήθως διαβάζεται καὶ τὸ ὄνομα δίδεται πρὶν ἀπὸ τὸ βάπτισμα καὶ πρὶν διαβασθοῦν οἱ εὐχὲς τῆς Κατηχίσεως.

Τὰ ὀνόματα δὲ πού δίδονται εἶναι ὀνόματα τῶν Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, πού διέπρεψαν στὴν ἀρετὴν καὶ εὐαρέστησαν τὸν Θεόν, ὥστε νὰ εἶναι πρότυπα πρὸς μίμησιν σ' αὐτοὺς πού τὰ λαμβάνουν. Σχετικὰ ὁ ἱερός Χρυσόστομος συνιστᾷ στοὺς πιστοὺς νὰ ἀπονέμουν «τοῖς ἑαυτῶν παιδίοις οὐ τὰς τυχοῦσας προσηγορίας, ἀλλὰ τῶν ἁγίων ἀνδρῶν, τῶν ἀρετῆν διαλαμψάντων, τῶν πολλὴν παρηψίαν πρὸς τὸν Θεὸν ἐσχηκότων».

Μερικὰ ἀπὸ τὰ λάθη πού γίνονται ἀπὸ χριστιανοὺς γύρω ἀπὸ τὰ ὀνόματα εἶναι τὰ ἑξῆς:

1) Τὸ ὄνομα δὲν εἶναι χριστιανικόν, δὲν ἐορτάζει, δὲν εἶναι ὄνομα Ἁγίου. Μερικὰ ὀνόματα ὅχι μόνον δὲν ἐορτάζουν, ἀλλ' οὔτε ἤχουν εὐσχήμως σ' αὐτιά. Θὰ πρέπει σιγά-σιγά νὰ ξεχασθοῦν μερικὰ ὀνόματα, πού ἐπὶ τέλους καὶ οἱ ἴδιοι οἱ γονεῖς δὲν τὰ θέλουν. Οἱ

γιαγιάδες ἄς μὴν εἶναι ἀπαιτητικὲς γιὰ νὰ μῆ τὸ ὄνομά τους. Θὰ ἔλεγα ἀντίθετα μόνες τους νὰ ἀπαιτοῦν νὰ μὴ δοθοῦν τὰ ὀνόματά τους, ἂν δὲν τοὺς ἱκανοποιοῦν.

Θὰ ἀναφέρω μερικὰ παραδείγματα: Τὰ ὀνόματα π.χ. Ζαφειρώ, Παγώνα, Ρούδα, Σύρμα, Ναζλοῦ, Λασκαρούδα, Κοκκῶν, Σουλτάνα, Δράκος κ.λ.π. δὲν ἐορτάζουν. Εἰδικὰ τὸ Σουλτάνα θυμίζει ὅτι εἴμαστε ἀκόμη ὑπόδουλοι καὶ θέλουμε νὰ ἐξευμενίσουμε τὸν Σουλτάνο βάζοντας τὸ ὄνομά του.

Ἄνεκτὰ μποροῦν νὰ εἶναι ἀρχαῖα ἑλληνικὰ ὀνόματα, διότι:

- α) Μᾶς ὑπενθυμίζουν τὴν ἔνδοξο ἱστορία τῆς Πατρίδος μας
- β) Εἶναι κατὰ τὸ πλεῖστον ὠραῖα καὶ ἀξιοπρεπῆ
- γ) Πολλὰ ἀπὸ αὐτὰ εἶναι καὶ ὀνόματα Ἁγίων· Π.χ. Ἀπελλῆς, Ἀδριανός, Ἀρριανός, Ἀσκληπιός, Ἀχιλλεύς, Δαρεῖα, Ἑλλάδιος, Ἐπίκτητος, Ζήνων, Θεμιστοκλῆς, Θεσσαλονίκη, Ἰππόλυτος, Μένανδρος, Νέστωρ, Ξενοφῶν, Πλάτων, Πύρρος, Σωκράτης, καὶ ἄλλα, εἶναι καὶ ὀνόματα Ἁγίων καὶ ἐορτάζουν.

2) Ἀπὸ ξενικὴ ἐπίδρασι μερικοὶ δίνουν στὰ παιδιά τους δύο ὀνόματα. Τοῦτο εἶναι ξένο πρὸς τὴν ἑλληνικὴ παράδοσι καὶ μὲ συνοδικὴ ἐντολὴ ἀπαγορευμένο (Περιοδικὸν ἘΚΚΛΗΣΙΑ, ἸΒ', 1934 ΣΕΛ. 73). Πρακτικὰ δὲ δημιουργεῖ δυσκολίες καὶ προβλήματα γιὰ τὸ παιδί στὰ σχολεῖα, στὸ Στρατό, στὸ Ληξιαρχεῖο κ.λ.π.

Θὰ μοῦ πῆτε ἴσως ὅτι ἔχουμε δύο παπποῦδες καὶ δύο γιαγιάδες. Γιὰ νὰ τοὺς ἱκανοποιήσουμε ὅλους, βάζουμε διπλά ὀνόματα. Καὶ ὅμως δὲν τοὺς ἱκανοποιεῖτε. Συνήθως τὸ πρῶτο ὄνομα θεωρεῖται τὸ ἐπίσημο καὶ ἐπικρατέστερο. Ὁ δεῦτερος θὰ μείνη παραπονεμένος. Ἡ καλύτερη λύσι εἶναι νὰ κάνετε καὶ τρίτο καὶ τέταρτο καὶ περισσότερα παιδιά. Τότε θὰ τοὺς ἱκανοποιήσετε ὅλους.

Κατὰ τὸ ἐπικρατοῦν σύστημα, τὸ ὁποῖο φαίνεται λογικὸ καὶ δίκαιο, γιὰ τὸ πρῶτο παιδί τὸ ὄνομα εἶναι ἐπιλογὴ τοῦ πατέρα, τὸ δεῦτερο τῆς μητέρας, τὸ τρίτο πάλι τοῦ πατέρα, τὸ τέταρτο πάλι τῆς μητέρας κ.λ.π. ἐκτὸς ἂν διαφορετικὰ ἀποφασίσουν ἀπὸ κοινού.

3) Μερικοὶ, τοὺς ὁποίους ἔχει κυριεύσει ἡ ξενομανία καὶ ἔχουν σύμπλεγμα κατωτερότητος, δίνουν ξενόμορφα ὀνόματα στὰ παιδιά τους. Ἐνῶ εἶναι Ἑλληνες μὲ μιὰ λαμπρὴ ἱστορία καὶ πλουσιώτατη γλῶσσα, δίνουν ὀνόματα σὲ ξένη γλῶσσα, ἔστω κι' ἂν εἶναι ἑλληνοχριστιανικά. Ἔτσι ἀντὶ Ἰωάννης λένε Τζῶν, ἀντὶ Ἀγγέλα λένε Ἄντζελα κ.λ.π.

Προσωπικά ως ἐφημέριος τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἁγίας Τριάδος Θεσ/νίκης ἀρνήθηκα νὰ δεχθῶ τὸ ὄνομα Πωλίνα, διότι εἶναι γαλλικὴ ἀπόδοσι τοῦ ἑλληνικοῦ ὀνόματος Παυλίνα. Παῦλος εἶναι τὸ ἑλληνικὸ χριστιανικὸ ὄνομα καὶ ὄχι τὸ γαλλικὸ Πῶλ καὶ Παυλίνα ἢ Παῦλη τὸ θηλυκό. Μοῦ τὸ ζήτησε δὲ ὁ παπποῦς τοῦ μωροῦ, ποῦ ἦταν ἀπόστρατος στρατηγός. Καὶ ὅταν μὲ ἀπειλῆσε ὅτι θὰ μὲ καταγγεῖλη στὴν Ἱ. Μητρόπολι, τοῦ ἀπήντησα: «Ναί, νὰ πῆτε ὅτι ἕνας Ἕλληνα, ὀρθόδοξος ἱερεὺς ἀρνεῖται τὸ ὄνομα Πωλίνα». Δὲν ἔμαθα ἂν πῆγε στὴν Ἱ. Μητρόπολι, ἂν ἔκαναν τὴ βάπτισι σὲ ἄλλο Ναὸ καὶ τὶ ὄνομα τελικὰ ἔδωσαν στὸ παιδί. Πάντως μετὰ ἀπὸ μερικὲς ἡμέρες ὁ ἴδιος στρατηγὸς ἦλθε ἐπίτηδες καὶ μὲ συνεχάρη γιὰ τὴ στάσι μου.....

4) Ἐνῶ ἔχουν δώσει χριστιανικὰ ὀνόματα, στὴν καθημερινὴ χρῆσι τὰ παραμορφώνουν, τὰ ἀλλοιώνουν τόσο πολὺ, ὥστε νὰ χάνεται τὸ πραγματικόν. Ἔτσι τὸ Ἐλισάβετ τὸ κάνουν Μπέτυ, τὸ Παναγιώτα ἢ Παγώνα τὸ λένε Πένυ ἢ Πέπη, τὸ Θεοδώρα-Ντορέτα, τὸ Ἀναστασία-Νατάσα (ποῦ ἂν τὸ διαβάσουμε ἀνάποδα κατὰ συλλαβὲς γίνεται σα-τα-νά), τὸ Βασιλική-Βίκυ ἢ Βάσια, τὸ Εὐαγγελία-Λιάνα, τὸ Ἀθανασία-Νάνση, τὸ Μαρία-Μιρέλα ἢ Μαργκῶ, τὸ Κωνσταντίνα-Νάντια, τὸ Ἰουλία-Τζούλια, τὸ Σωτηρία-Σίσσυ ἢ Σωσὼ ἢ Σέτη, τὸ Ἰωάννα-Τζανέτη, τὸ Λουκία-Λούση ἢ Λουλού, τὸ Θεόδωρος-Τέο, τὸ Ἀριστοτέλης-Κούλης, τὸ Ἑλένη-Ἐλση καὶ ἄλλα πολλὰ.

Παρατηροῦμε ὅτι α) ἡ παραμόρφωσι αὐτὴ συμβαίνει περισσότερο στὰ γυναικεῖα ὀνόματα, β) ὅτι ὑπάρχει ἡ τάσι τὰ ὀνόματα νὰ παίρνουν ξενικὴ μορφή (Τζούλια, Τζόρτζια, Τέο, Τζανέτη κ.λ.π.) γ) δὲν γίνεται μόνο μιὰ φυσικὴ συντόμευσι (Παναγιωτάκης-Τάκης, Ἀγγελικούλα-Κούλα), ἀλλὰ καὶ παραμόρφωσι, καὶ ἀπομάκρυνσι ἀπὸ τὴν λεκτικὴ ρίζα τοῦ ὀνόματος (Μπέτυ, Νάνση, Νάντια κ.λ.π.).

Πάντως ὅλα αὐτὰ δείχνουν μιὰ περιφρόνησι πρὸς τὸν Ἅγιο τοῦ ὁποίου ἔχουμε τὸ ὄνομα καὶ δὲν ξεύρω κατὰ πόσο μᾶς ἀκολουθεῖ ἡ χάρι καὶ ἡ προστασία του...

Βλ. "Κηρύγματα Ἀληθείας καὶ Ζωῆς,, τόμ ΣΤ' πρωτοπρ. Παρασκευᾶ Ζωγράφου

τ. Γεν Ἐπιθεωρητοῦ Ἐκκλ. Ἐκπαιδεύσεως

Ποιός είναι πλούσιος και ποιός φτωχός

Ενώ και τέσσερα χρόνια βομβαρδιζόμαστε συνεχώς και από πολλές πλευρές με τρομακτικές και καταθλιπτικές επισημάνσεις για τα όσα αυτή ή οικονομική κρίση μᾶς στέργει και για όσα υλικά αγαθά μᾶς υποχρέωσε να απαρνηθούμε. Έχουμε ζαλιστεί, από τούς αριθμούς που εκφράζουν συνεχώς μειώσεις στα εισοδήματά μας, ανεργία, χαράτσια και αυξήσεις φορολογίας. Και είναι βεβαίως γεγονός αναμφισβήτητο ότι, ή ζωή του καθενός από ἑμᾶς, σέ μεγάλο ἢ σέ μικρότερο βαθμό ἔχει καίρια ἐπηρεαστεί ἀπ' ὅλα αὐτά.

Μήπως ὅμως, υπάρχουν και κάποιες ἄλλες σημαντικές διαστάσεις τῆς ζωῆς πού, μέσα στήν δίνη τῶν υλικῶν ἀναγκῶν και ἀπαιτήσεων, προσπερνούμε, υποβαθμίζουμε ἢ ἀγνοοῦμε; Μήπως ὑπάρχει και μιὰ διαφορετική ματιὰ για τὴν ἀξιολόγηση τῶν ὄσων ἔχουμε και τῶν ὄσων μᾶς λείπουν;

Μήπως;....

Μιὰ μικρὴ ἱστορία τῆς ζωῆς ἴσως ἔχει κάτι ἰδιαίτερο νὰ μᾶς πεί...

Κάποτε, ἓνας πατέρας, πολὺ εὐπορος, θέλησε νὰ δώσει σὸν δεκάχρονο μοναχογιό του μιὰ εὐκαιρία νὰ συνειδητοποιήσει τὸ πόσο πλούσιοι ἦτανε και συγχρόνως, νὰ τοῦ δείξει τὸ πῶς ζοῦνε ἀντίστοιχα οἱ ἀπλοὶ και φτωχοὶ ἄνθρωποι, γιὰ νὰ κάνει ὁ ἴδιος τὴν ἀντίστοιχη σύγκριση και νὰ χαρεῖ. Τὸν πῆρε, λοιπόν, και πῆγαν νὰ περάσουν λίγες μέρες σὲ μιὰ συγγενική τους φτωχὴ σχετικὰ οἰκογένεια, πού ζοῦσε σὲ μιὰ ἀγροτικὴ περιοχὴ τῆς χώρας.

Οἱ συγγενεῖς αὐτοὶ τοὺς καλοδέχτηκαν στὸ φτωχικὸ ἀλλὰ φιλόξενο σπιτικό τους και προσπάθησαν νὰ τοὺς περιποιηθοῦν ὅσο μπορούσαν. Οἱ μέρες πέρασαν και καθὼς ἄρχισε τὸ ταξίδι τοῦ γυρισμοῦ στὴν πόλη, ὁ πατέρας θέλησε νὰ μάθει τίς ἐντυπώσεις και τὰ συμπεράσματα τοῦ παιδιοῦ του ἀπὸ αὐτὴν τὴν ἐμπειρία.

Ἀκολούθησε ὁ πιὸ κάτω διάλογος:

- Λοιπόν, πῶς σοῦ φάνηκε αὐτὴ ἡ ἐπίσκεψη παιδί μου;

- Ήταν υπέροχα πατέρα.

- Είδες πώς ζούνε αυτοί οί άνθρωποι στο χωριό;

- Ναι βέβαια πατέρα.

- Πές μου λοιπόν, τι κατάλαβες από όλα αυτά που είδες;

Τò παιδί φάνηκε να συγκεντρώνεται για λίγο και μετά σαν να άπαριθμούσε με τή σειρά τής σκέψεις του, άρχισε να λέει:

- Είδα πατέρα ότι:

Εμείς έχουμε έναν σκύλο και αυτοί έχουν τρεις.

Εμείς έχουμε μία πσιόνα που φτάνει μέχρι τή μέση του κήπου μας και αυτοί έχουν ένα ποτάμι που δεν μπορείς να ξεχωρίσεις από που άρχίζει και που σταματάει.

Τò βράδυ σπὴν αὐλή τους έχουν χιλιάδες άναμμένα άστρα που δεν έχω δεῖ ποτέ σπὸν δικό μας κήπο, αν και φωτίζεται από εκείνα τὰ μεγάλα στρογγυλά φῶτα.

Τò δικό μας κήμα έχει φράχτη γύρω-γύρω, ενώ τò δικό τους χωράφι είναι άνοιχτò και ελεύθερο για να βλέπουν ως πέρα τὸν ὀρίζοντα.

Εμείς έχουμε υπηρέτες που μᾶς φροντίζουν, αλλά συχνά κάνουν εσένα να φωνάζεις και τή μαμά να παραπονιέται ότι δεν κάνουν καλά τὴν δουλειά τους. Αυτοί χαίρονται να φροντίζουν και να περιποιούνται ὁ ένας τὸν ἄλλον, ὅπως κι ἐμᾶς τὸς φιλοξενούμενους.

Εμείς πρέπει να αγοράζουμε ὅλα αυτά που τρώμε, ενώ αυτοί τὰ έχουν ὅλα από δικά τους, από αυτά που έχουν σπὴν δική τους αὐλή και στο κοτέτσι τους.

Εμείς ὄλο νοιαζόμαστε για τὸ πότε λήγουν τὰ τρὸφιμα που έχουμε στα ψυγεία μας, ενώ αυτοί τὰ έχουν ὅλα φρέσκα κάθε μέρα.

Στὸ σημείο αὐτὸ ὁ μικρὸς αναστέναξε και σώπασε. Άμέσως ὁμως, σαν να θυμήθηκε κάτι πολὺ σημαντικό, συνέχισε με κάτι σαν παράπονο σπὴν φωνή του:

Εμείς τὸν παππού και τὴν γιαγιά τὸς βλέπουμε μόνο λίγες μέρες τὸ χρόνο. Αυτοί τὸς έχουν κοντά τους και τὰ παιδιά έχουν χορτάσει από ὠραία παραμύθια και προσευχοῦλες, ενώ ἐμένα τί ξέρει να μὸυ πει ἡ καημένη ἡ Λάκκια από τὴς Φιλιππίνες;

Ἐμεῖς σπάνια τρῶμε ὅλοι μαζί, γιατί κι ἐσὺ καὶ ἡ μαμὰ ἔχετε πάντα τόσες δουλειές, δεξιώσεις καὶ ἄλλες ὑποχρεώσεις, ἐνῶ αὐτοὶ περνοῦν τόσο ὠραία ὅλοι μαζί γύρω ἀπὸ τὸ βραδυνὸ τραπέζι.

Αὐτοί, εἶδες πῶς γύρισαν χαρούμενοι ὅλοι μαζί τὴν Κυριακὴ τὸ πρωῖ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία; Ἐνῶ ἐσεῖς συνήθως ξενυχτᾶτε τὸ Σάββατο καὶ ξυπνᾶτε ὅταν κοντεύει μεσημέρι. Κι ἐγὼ βαριέμαι μόνος μου ὅλο τὸ πρωῖ μπροστὰ στὸν ὑπολογιστή μου.

Ὁ πατέρας εἶχε μείνει ἄφωνος. Ὁ μικρὸς γύρισε καὶ τὸν κοίταξε προσεκτικὰ καὶ βλέποντας τὴν ἔκφραση πού εἶχε πάρει τὸ πρόσωπό του, πῆρε τὸ χέρι του, τὸ χაῖδεψε καὶ πρόσθεσε:

*- Δὲν πειράζει ὅμως πατέρα, μὴ μου στενοχωριέσαι. Ἐγὼ θέλω νὰ σ' εὐχαριστήσω, γιατί τώρα πού μεγαλώνω, μοῦ ἔδωσες αὐτὴν τὴν εὐκαιρία γιὰ νὰ καταλάβω τὸ πόσο **φτωχοὶ** εἴμαστε **ἐμεῖς** ἐκεῖ στὴν πόλη πού ζοῦμε...*

Εὐλογημένη ἄς εἶναι ἡ ἄδολη σκέψη καὶ ἡ εὐθυκρισία τῆς ἀθωότητας τοῦ παιδιοῦ, πού μπόρεσε νὰ ξεχωρίσει τὰ οὐσιαστικὰ ἀπὸ τὰ ἀναλώσιμα τῆς ζωῆς καὶ τὸ ποιὸς εἶναι στὴν πραγματικότητα φτωχὸς καὶ ποιὸς πλούσιος.

Βλ. "ΣΥΝΔΕΣΜΟΣ" ἀρ. 499

Ἀπέραντο νεκροταφεῖο

Κάποτε ἡ Εὐρώπη ὀνομαζόταν χριστιανική. Ἦταν πρότυπο πολιτισμοῦ γιὰ πολλοὺς λαούς. Ἦταν ὁ κῶρος ἀπὸ τὸν ὁποῖο ἐξορμοῦσαν ἱεραποστολὲς στὴν Ἄφρική καὶ τὴν Ἀσία γιὰ νὰ μεταφέρουν τὸ μήνυμα τοῦ Εὐαγγελίου στοὺς ἰθαγενεῖς.

Σήμερα ὅμως δὲν εἶναι οὔτε χριστιανική οὔτε πρότυπο. Εἶναι ἕνας κῶρος ὅπου βασιλεύει μόνο ὁ μαμωνὰς καὶ ἡ Ἀφροδίτη. Καὶ αὐτὰ ἐξάγει. Ἡ ὀρθότερα δὲν τὰ ἐξάγει ἀπλῶς, ἐπιχειρεῖ νὰ τὰ ἐπιβάλλει δυναστικά.

Καὶ ἐξηγούμαστε:

Τὸν τελευταῖο καιρὸ καλλιιεργήθηκε ἐντατικά στὴ διεφθαρμένη Εὐρώπη ἡ πολυποίκιλη ἀκολασία. Ἦδη τὸν περασμένο Φεβρουάριο (στὶς 4.2.2014) τὸ Εὐρωπαϊκὸ Κοινοβούλιο, ὁ... «προοδευτικὸς κῶρος» τῆς Εὐρώπης, ψήφισε τὸν λεγόμενο «χάρτη δικαιωμάτων κατὰ τῆς ὁμοφοβίας καὶ διακρίσεων σεξουαλικοῦ προσανατολισμοῦ».

Ἐπὶ 642 παρόντων εὐρωβουλευτῶν, 394 ἔδωσαν θετικὴ ψήφο (61%) . Ἐνῶ 176 (27%) - πρὸς τιμὴν τους - τὸ κατεψήφισαν καὶ 72 (11%) ἔριξαν λευκό. Σ' αὐτὴ τὴν ψηφοφορία ἔλαβε βέβαια μέρος καὶ ἡ Ἑλλάς. Ἀπὸ τοὺς 22 Ἕλληνες εὐρωβουλευτὲς οἱ 13 ψήφισαν «ναί». Ἔτσι ἡ Εὐρώπη μπορεῖ νὰ γιορτάζει, μηδὲ τῆς Ἑλλάδος ἐξαιρουμένης, τὴν 4η Φεβρουαρίου ὡς «ἡμέραν... προόδου»! Ἐνῶ ἡ ἡμέρα αὐτὴ εἶναι ἡμέρα... ὀλοσκοτεινὴ καὶ κατάμαυρη. Ἡμέρα θανάτου!.

Ἄλλὰ τὴν Εὐρώπη τοῦ... «πολιτισμοῦ» καὶ τῆς «προόδου» ἦλθε ὄχι ἀπλῶς νὰ τὴν ταρακουνήσει, ἀλλὰ νὰ τὴν βάλει στὴν θέση τῆς μιᾶς χώρας τῆς Ἀφρικῆς, ἡ Οὐγκάντα! Διότι ἡ Οὐγκάντα, μιὰ περικλειστὴ χώρα τῆς Ἀνατολικῆς Ἀφρικῆς μὲ 32 ἑκατομ. πενομένων ἀνθρώπων, παλαιὰ ἀποικία τῶν Ἀγγλῶν, ἐξέδωσε νόμο πὺ ποινικοποιεῖ ὅσα νομοθέτησε ἡ «προοδευτικὴ» Εὐρώπη.

Αὐτὸ ἦταν. Θύμωσαν, ὀργίστηκαν, ἔγιναν ἕξω φρενῶν οἱ Η.Π.Α. καὶ πῆραν ν' ἀναθεωροῦν τὶς σχέσεις τους μὲ τὴν

Ουγκάντα. Αποκάλεσαν τὸ νομοσχέδιο τῆς Ἀφρικανικῆς χώρας ὀπισθοδρομικό! Εἶπαν ὅτι ἡ Ουγκάντα μὲ τὴ στάση της αὐτὴ ἔκανε βήματα πρὸς τὰ πίσω. Εἶπαν ὅτι ὁ νόμος αὐτὸς τῆς Ουγκάντα ἀποτελεῖ ὕβρι! Τὸν χαρακτήρισαν «ἀποτροπιαστικὸ νόμο» καὶ πρόσθεσαν ὅτι ἡ ἡμέρα πού ἐπισημοποιήθηκε ὁ νόμος «ἀποτελεῖ μιὰ θλιβερὴ ἡμέρα» γιὰ τὴ χώρα αὐτὴ τῆς Ἀφρικῆς καὶ τὴν ὕψηλο!...

Ἴδου τώρα καὶ ἡ ἀντίδραση τῆς Εὐρώπης:

Ἡ Ὁλλανδία ἀποφάσισε νὰ ἀναστείλει τὴν οἰκονομικὴ βοήθεια πρὸς τὴν Ουγκάντα. Τὸ Βέλγιο «καταδίκασε σθεναρὰ τὸ νόμο». «Πρόκειται», εἶπε ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Βελγίου, «γιὰ μιὰ θλιβερὴ ἡμέρα. Ἔχω», πρόσθεσε, «σὸκ ἀπὸ τὸ νόμο κατὰ τῆς ὁμοφυλοφιλίας». Ἡ Δανία ἀπέσυρε περίπου 6 ἑκατομ. εὐρὼ ἀπὸ τὴν ἐπίσια ἀρωγὴ της στὴν Ουγκάντα.

Ἄλλὰ ὁ πρόεδρος τῆς Ουγκάντα, ὁ εὐαγγελικὸς (προτεστάντης) Χριστιανὸς κ. Γουέρι Μουσεβένι, δήλωσε:

«Οἱ δωρητὲς πού δὲν θέλουν νὰ βοηθήσουν τὴ χώρα μου μποροῦν νὰ κρατήσουν τὴ βοήθειά τους. Οἱ ξένοι δὲν μποροῦν νὰ μᾶς δίνουν ἐντολές. Αὐτὴ εἶναι ἡ δική μας χώρα».

Αὐτὰ εἶπε ὁ κ. Μουσεβένι, ὑπογράφοντας τὸ ἐπίμαχο νομοθέτημα.

Καὶ πρόσθεσε:

«Συμβουλευτὸς τοὺς φίλους μας στὴ Δύση νὰ μὴ δημιουργήσουν (γι' αὐτὸ τὸ θέμα) πρόβλημα», καθὼς «κι ἐκεῖνοι ἔχουν νὰ χάσουν πολλά. Τὸ νὰ ἐπιβάλλουμε κοινωνικὲς ἀξίες (...) εἶναι κοινωνικὸς ἱμπεριαλισμὸς. Τώρα μᾶς λέτε ὅτι ἐμεῖς πρέπει νὰ ζήσουμε ὅπως ἐσεῖς. Καθόλου», συνέχισε ὁ κ. Πρόεδρος κατηγορώντας «δυσικὲς ὁμάδες» ὅτι ἐργάζονται γιὰ τὴ διαφθορὰ τῶν νέων στὰ σχολεῖα.

Καθαρὲς κουβέντες δηλαδὴ· οὔτε προσχηματικὴ οὔτε διπλωματικὴ γλώσσα. Ὁ Μουσεβένι ἔχει τὸ θάρρος τῆς γνώμης του καὶ τὴ γενναιοῦτητα νὰ μὴν ὑποκύψει στοὺς ἐκβιασμοὺς ἐκείνων πού τολμοῦν νὰ διαφθείρουν τὸ λαό του. Αὐτὸ σημαίνει ὑπεύθυνος κυβερνήτης ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, τῶν ἀνθρώπων καὶ τῆς χώρας του. Εὔγε στὸν Πρόεδρο τῆς Ουγκάντα. Σηγμάτισε ἀπερίφραστα, ἔστω κι ἂν ὁ σχετικὸς νόμος του εἶναι αὐστηρὸς, τὴν ἀθλιότητα τῆς

δῆθεν πολιτισμένης Εὐρώπης.

Κάποτε «οἱ Γαδαρνοί», εἶπε ὁ ἅγιος Βελιμίροβιτς, «παρεκάλεσαν τὸν Χριστὸ νὰ φύγει ἀπὸ κοντὰ τους, ἐνῶ οἱ Εὐρωπαῖοι δὲν Τὸν παρακαλοῦν νὰ φύγει, ἀλλὰ Τὸν διώχνουν μὲ κάθε τρόπο». Οἱ Γαδαρνοὶ «τὸν παρεκάλεσαν νὰ φύγει ἀπὸ κοντὰ τους κι Ἐκεῖνος ἔφυγε χωρὶς νὰ πεῖ λέξη. Κατὰρα ἔμεινε σ' αὐτὴ τὴν περιοχὴ. Ἡ περιοχὴ τῶν Γαδαρνῶν, ποὺ κάποτε ἦταν εὐφορὴ καὶ πλούσια, σήμερα εἶναι μιὰ γκρίζα καταραμένη ἔρημος».

Ἀλλὰ μήπως καὶ ἡ σύγχρονη Εὐρώπη, ποὺ θεωρεῖται ὅτι σφύζει ἀπὸ ζωὴ, δὲν εἶναι... ἔρημος; Ἦδη ὁ ἅγιος Ἰουστίνος Πόποβιτς τὴν ὀνόμασε «ἀπέραντο νεκροταφεῖο».

υ.π.β.

Βλ. Περιοδικὸν «Ἡ Δράση μας» τεῦχος 528 Φεβρουάριος 2015

Συνηθίζετε να βρίζετε τὰ Θεῖα; Ξανασκεφεῖτε το. . .

Ὁ αἰμίμηστος πατὴρ Φιλόθεος Ζερβάκος, ἡγούμενος τότε, γιὰ 50 περίπου χρόνια στὸ ἱστορικὸ μοναστήρι Λογγοβάρδας στὴν Πάρο, στὸ βιβλίο του «Πόλεμος κατὰ τῆς βλασφημίας» σημειώνει κάποια συνταρακτικὰ περιστατικὰ τὰ ὁποῖα νομίζουμε ὅτι ἀξίζουν γιὰ μία εὐρύτερη δημοσιότητα.

Ἡ περίπτωση τοῦ Γιώργου

Γράφει σχετικὰ ὁ Γέροντας:

«Κατὰ τὸ ἔτος 1924, εἰς τὴν ἀρχὴ τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, καθήμενος εἰς τὸ κελλίον μου καὶ μελετῶν, ἄκουσα γοερὲς κραυγές. Σκύβοντας ἀπὸ τὸ παράθυρό μου, εἶδα στὸ προαύλιο τῆς Μονῆς ἓνα νέο φορτωμένο ἐπάνω σ' ἓνα γαϊδουράκι. Τὸν βάσπαζαν δύο ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἀφοῦ τὸν κατέβασαν ἀπὸ τὸ ὑποζύγιο, κρατώντας τὸν ἀπὸ τὰ χέρια τὸν ὀδήγησαν πρὸς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τῆς Μονῆς. Κατέβηκα κι ἐγὼ στὴν ἐκκλησία, γιὰ νὰ πληροφορηθῶ τί συμβαίνει.

Εἶδα τὸ παιδί αὐτό, πεσμένο στὴν πόρτα τοῦ Ναοῦ, ἐντελῶς παραμορφωμένο στὸ πρόσωπο. Ὅλο του τὸ σῶμα, χέρια, πόδια, στόμα, μύτη, εἶχαν στρεβλωθεῖ, σὲ μία ἀλλόκοτη, τερατώδη, καὶ δαιμονικὴ ἔκφραση. Εἶδα ὅτι ἦταν καὶ τυφλός...

Αὐτοὶ ποὺ τὸν συνόδευαν μπῆκαν μέσα καὶ προσκύνησαν τὶς εἰκόνες. Ἦταν, ὅπως ἔμαθα, ὁ πατέρας του καὶ ἓνας ἐξάδελφός του.

Ξαφνικὰ βλέπω αὐτὸ τὸν νεαρό, νὰ σέρνεται σὰν φίδι μέσα στὴν Ἐκκλησία, καὶ ἀφοῦ ἔφθασε στὴν μέση γονατιστός, στάθηκε μπροστὰ στὶς ἅγιες εἰκόνες καὶ ἄρχισε νὰ βλαστημᾷ τὸν Χριστό. . .

Τὸν πλησίασα ἀγανακτισμένος γιὰ τὴν ἀσέβειά του καὶ χαστουκίζοντάς τον δυνατὰ, τοῦ εἶπα:

- Ἀσεβέσατε! Καὶ μέσα στὴν ἐκκλησία τολμᾶς νὰ βλαστημᾶς τὸν Θεό;

Μαζεύτηκε, καὶ εἶπε:

- Κύριε ἐλέησον!».

Ρώτησα τὸν πατέρα του πῶς τὸ ἔπαθε, καὶ μοῦ εἶπε, ὅτι ὁ Γιώργος ἀπὸ μικρὸ παιδί βλαστημοῦσε...

«Χθὲς τὸ πρωῒ», μοῦ εἶπε, «τοῦ φύγανε τὰ πρόβατα καὶ μπῆκαν σὲ ἓνα χωράφι σπαρμένο. Πῆγε νὰ τὰ μαζέψει βλαστημώντας τουλάχιστον 10-15 φορές τὴν Παναγία. Ἐνῶ πλησίαζε στὸ χωράφι βλασφημώντας συνέχεια, ἔπεσε κάτω, τυφλώθηκε, καὶ μεταμορφώθηκε ἡ ὄψι του σὲ αὐτὴ τὴν τερατώδη κατάσταση. Τὸν φέραμε στὴ Μονή», εἶπε, «νὰ τοῦ κάνετε ἀγίασμό, παρακλήσεις, καὶ ὅ,τι ἄλλο χρειάζεται...»

Τοῦ κάναμε πράγματι ὅλα αὐτά, τοῦ διαβάσαμε καὶ ἐξορκισμούς, ἀλλὰ αὐτὸς ὁ βέβηλος δὲν σταμάτησε νὰ βλαστημάει. Μετὰ ἀπὸ λίγες μέρες μὲ φώναξε ὁ ὑπηρετὴς τῆς Μονῆς ποὺ βοηθοῦσε τὸν νεαρὸ καὶ τὸν τάιζε καὶ μοῦ εἶπε:

- Ἔλα νὰ ἰδῆς τὸν πάσχοντα. Τοῦ κόπηκε ἡ γλῶσσα καὶ δὲν μπορεῖ οὔτε νερὸ νὰ πιεῖ...

Πῆγα, καὶ ἔφριξα μὲ ὅ,τι εἶδα. Ἡ γλῶσσα του, αὐτὴ ποὺ συνεχῶς βλαστημοῦσε, ἦταν κομμένη καὶ ξεριζωμένη, σφηνωμένη ἐντελῶς στὸν λάρυγγα.

«Τὴν ἄλλη μέρα», διηγεῖται ὁ π. Φιλόθεος Ζερβάκος, «ἔφυγα γιὰ νὰ πάω στὴν Νάξο. Ὅταν γύρισα, ρώτησα σχετικὰ τοὺς πατέρες καὶ μοῦ εἶπαν: «Πέθανε ἐδῶ καὶ δυὸ μέρες»

Ὁ πατέρας του εἶχε πάει στὸ χωριὸ γιὰ νὰ φέρει καθαρὰ ρούχα γιὰ τὴν ταφή, καὶ ὁ ὑπηρετὴς εἶχε πάει σπίτι του. Τὴν νύκτα τοῦ θανάτου του, ἀκούγαμε στὸ μοναστήρι χορούς, φασαρίες, καὶ τραγούδια...

Εἶσαι «δικός μας» τώρα. . .

Ευπνήσαμε ὅλοι, νομίζοντας ὅτι τραγουδοῦσαν καὶ χόρευαν οἱ ὑπηρετεῖς τῆς Μονῆς. Ὁ πατὴρ Σάββας μάλιστα, πῆρε τὸ ραβδί του γιὰ νὰ πάει νὰ τοὺς διώξει. Ἀνοίγοντας τὸ παράθυρό του, τρεῖς ἢ ὄρα τὴν νύκτα, ἄκουσε φωνὲς στὸ σκοτάδι ποὺ ἔλεγαν δυνατά:

“Γιώργο! Γιώργο! Ἔλα ἔδῶ, ποὺ πᾶς νὰ φύγεις! Εἶσαι δικός μας τώρα...”

Ἄφου παύσανε αὐτοῖ, ἀκούστηκαν ἄλλες φωνὲς ἀπέναντι ἀπὸ τὸ μέρος τῶν τραγουδιῶν...

“Βρέ, ἐλάτε ἐδῶ, μὴ φοβᾶστε, τὸν πήραμε ἐμεῖς τὸν Γιώργο!”

Ὁ πατὴρ Σάββας ἐντρομος τότε, ἀπὸ τὴς φωνὲς τῶν δαιμόνων, ποὺ τραβοῦσαν μαζί τους τὴν ψυχὴ τοῦ βλασφήμου, ἄρχισε νὰ προσεύχεται στὸν Χριστὸ καὶ στὴν Παναγία ζητώντας βοήθεια.

Πράγματι σταμάτησαν οί φωνές και οί δαίμονες ἔγιναν ἄφαντοι. Ὅταν μετὰ ἀπὸ λίγο κατέβηκε και πήγε στο δωμάτιο τοῦ παιδιοῦ, τὸ βρῆκε πεθαμένο και ριγμένο με δύναμι, ἔξω ἀπὸ τὸ σπῆτι...

«Φόβος και τρόμος μᾶς κατέλαβε ὄλους», γράφει ὁ πατὴρ Φιλόθεος. Και συνεχίζει:

«Τι φαντάζεσθε ἑσεῖς οί βλάσφημοι; Ἐπειδὴ βλέπετε ὅτι ὁ Θεὸς ἀργεῖ νὰ σᾶς παιδεύσει, νομίζετε ὅτι θὰ ἀποφύγετε και τὴν τιμωρία; Ἐὰν νομίζετε ὅτι ὁ Θεὸς δὲν σᾶς βλέπει, δὲν σᾶς ἀκούει, και γι' αὐτὸ δὲν σᾶς τιμωρεῖ τὴν ὥρα ποῦ Τὸν βλαστημᾶτε, πλανᾶσθε ταλαίπωροι.

Ἐὰν τὴν εὐσπλαχνία και τὴν μακροθυμία τοῦ Θεοῦ ποῦ ἀπὸ ἀγάπη σᾶς κάνει γιὰ νὰ μὴ κολασθεῖτε αἰώνια, τὴν θεωρεῖτε ἀδυναμία, τότε ἀληθινὰ ἀλλοίμονό σας...».

Ἐπесαν τὰ μάτια του σὰν κουμπιὰ ἐπάνω στοῦ τραπέζι

Συνεχίζει ὁ π. Φιλόθεος:

«Γύρω στὰ 1921 μετέβαινα ἀτμοπλοικῶς στὸν Βόλο, πρὸς ἐπίσκεψη πνευματικῶν μου ἀδελφῶν. Μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν ἦταν και δύο ὁμογενεῖς ἀπὸ τὴν Ἀμερικὴ ποῦ γύριζαν στὴν πατρίδα τους. Ὁ νεώτερος ἦταν Κεφαλλονίτης και ὁ μεγαλύτερος καταγόταν ἀπὸ κάποιον χωριὸ τοῦ Πηλίου.

Τὸ βράδυ, στοῦ σαλόνι τοῦ πλοίου πιάσαμε συζήτηση μαζί με ἄλλους ἐπιβάτες και τοὺς μίλησα ἀνάμεσα στὰ ἄλλα και γιὰ τὴν μεγάλη ἁμαρτία τῆς βλασφημίας τοῦ Χριστοῦ, τῆς Παναγίας, και τῶν Ἁγίων. Οἱ περισσότεροι ἄκουγαν με εὐλάβεια και ἐνδιαφέρον αὐτὰ ποῦ τοὺς ἔλεγα. Δύο-τρεις ὅμως ἀπὸ τοὺς ἀκροατὲς δυσανασχέτησαν και ἄρχισαν νὰ λένε, ὅτι ὅσα τοὺς λέω εἶναι γιὰ νὰ τοὺς φοβίσω γιὰ νὰ μὴ βλαστημᾶνε, και καλὰ βέβαια κάνω ποῦ τὰ λέω αὐτὰ, ἀλλὰ εἶμαι ὑπερβολικὸς και δὲν λέω ἀλήθεια.

Τότε σηκώθηκε ὄρθιος ὁ νεαρὸς Κεφαλλονίτης και με θάρρος τοὺς εἶπε:

- Θὰ σᾶς διηγηθῶ ἕνα περιστατικὸ ποῦ τὸ εἶδα με τὰ μάτια μου, και ἂν θέλετε, πιστέψτε το.

Ἐδῶ και τρεῖς μῆνες ποῦ ἤμουν στὴν Ἀμερικὴ, παραμονὴ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου, βρισκόμουν με ἄλλους ὁμογενεῖς και παίζαμε χαρτιά γιὰ τὸ καλὸ τοῦ χρόνου ποῦ λέμε, σ' ἕνα ἑλληνικὸ καφενεῖο.

Ἐνας συμπατριώτης μου και πολὺ γνωστός μου, κί' αὐτὸς ἀπὸ

τὴν Κεφαλλονιά, ἐπειδὴ συνεχῶς ἔχανε στὰ καρδιά, ἄρχισε νὰ βλαστημάει τὸν Θεό, τὴν Παναγία, τὰ καντήλια, τὸν Χριστό, τοὺς Ἅγιους, κ.λ.π. Δὲν εἶχε ἀφήσει τίποτα ὄρθιο...

Στὶς παρατηρήσεις πού τοῦ κάναμε, καὶ ἐγὼ καὶ ἄλλοι συμπαίκτες του, αὐτὸς βλαστημοῦσε περισσότερο. Τελευταία, ἀφοῦ ἔχασε ὅλα τὰ λεφτά του, σηκώθηκε ἀπὸ τὸ τραπέζι καὶ ἄρχισε νὰ βλαστημάει τὸν Ἅγιο Γεράσιμο. Τρεῖς ὥρες βλαστημοῦσε τὰ θεῖα, στὸ τέλος βλαστημοῦσε καὶ τὸν Ἅγιο Γεράσιμο καὶ μάλιστα μούντζωνε καὶ τὸν οὐρανό, σὰν νὰ τὸν ἔβλεπε, μὲ κυδαῖες ἐκφράσεις...

Τὴν στιγμή κατὰ τὴν ὁποία ὑψωσε πάλι τὰ χέρια του μουντζώνοντας πρὸς τὰ πάνω, τὰ χέρια του παρέλυσαν πέφτοντας ἄψυχα κάτω, καὶ τὰ μάτια του σὰν κάποιος νὰ τὰ ἔβγαλε τινάχτηκαν καὶ κύλησαν πάνω στὸ τραπέζι πού χαρτοπαίζαμε!!!

Φόβος καὶ τρόμος μᾶς κατέλαβε μέσα στὸ καφενεῖο...

Ὁ βλάσφημος κλαίγοντας καὶ θρηνώντας γιὰ τὸ ἐλεεινὸ πιὰ κατάντημά του, ἄρχισε νὰ παρακαλεῖ τὸν Χριστό, τὴν Παναγία, καὶ τὸν Ἅγιο Γεράσιμο, νὰ τὸν συγχωρήσουν καὶ νὰ τοῦ δώσουν τὸ φῶς του.

Δυστυχῶς, συμπλήρωσε ὁ νεαρὸς Κεφαλλονίτης, μέχρι τὴν ἡμέρα πού ἔφυγα ἀπὸ τὴν Ἀμερική, γύριζε τυφλὸς καὶ κουλός, ζητιανεύοντας ἀπὸ τοὺς ἄλλους ὁμογενεῖς γιὰ νὰ ζήσει...».

Ἕνα ἀκόμη περιστατικὸ

Τὸν Δεκέμβριο τοῦ 1924, λίγο πρὶν τὰ Χριστούγεννα, ἦλθε στὸ μοναστήρι μας μία γυναίκα ἀπὸ τὴν Νάουσα τῆς Πάρου γιὰ ἐξομολόγηση, καὶ ἀνάμεσα στὰ ἄλλα μοῦ εἶπε, γράφει ὁ π. Φιλόθεος:

«Πρέπει νὰ σᾶς κάνω γνωστό, σὰν Πνευματικὸς μου Πατέρας πού εἶστε, μία μεγάλη συμφορὰ πού ἔχει συμβεῖ στὸ σπίτι μου. Ὁ ἄνδρας μου ἦταν πολὺ βλάσφημος. Βλασφημοῦσε ἐμένα, τὰ παιδιά, τὰ ζῶα μας, μὲ τὴν πιὸ μικρὴ ἀφορμὴ, καὶ κανέναν δὲν ἄκουγε. Ἐδῶ καὶ 15 μέρες κατεβαίνοντας τὴν νύκτα ὁ ἄνδρας μου κάτω στὸν στάβλο γιὰ νὰ δώσῃ τροφή στὰ ζῶα προσπάθησε νὰ ξεχωρίσει δύο μοσχάρια πού μάλωναν. Αὐτός, ἀντὶ νὰ κτυπήσῃ ἢ νὰ τραβήξῃ καὶ νὰ δέσῃ ἄλλοῦ τὸ ἓνα μοσχάρι, ἄρχισε μὲ δυνατὲς φωνὲς νὰ βλαστημάει Χριστοὺς καὶ Παναγίες...

Τὴν στιγμή ἀκριβῶς πού βλάσφημοῦσε, ἓνα βόδι τοῦ στάβλου,

τὸ πιὸ ἥσυχο ἀπὸ ἄλλες φορές, ἐνῶ ἔτρωγε, ἀφήνει τὴν τροφή του καὶ σὰν νὰ ἦταν λογικὸ ὄρμησε ἐναντίον του, τὸν κύπησε μὲ τὰ κέρατά του, καὶ ἀφοῦ τὸν ἔρριξε ἀνάσκελα, γονάτισε ἐπάνω του κτυπώντας τον στὸ κεφάλι. Προσπαθοῦσε μὲ τὰ κέρατα νὰ τὸν τρυπήσει στὸ στόμα ἢ νὰ τοῦ βγάλει τὰ μάτια...

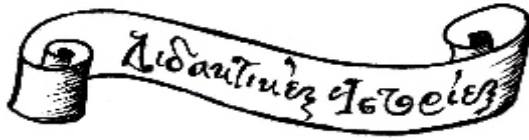
Τρέξαμε κάτω στὶς πρώτες φωνές του, «βοήθεια, μ' ἐσκότωσε!», μαζὶ μὲ τὰ παιδιὰ μου, φωνάξαμε καὶ γείτονες, καὶ ὄλοι μαζὶ 7-8 ἄνδρες δυνατοὶ δὲν μπορούσαμε νὰ τραβήξουμε τὸ βόδι ἀπὸ πάνω του. Μὲ τὰ πολλὰ, καὶ ἀφοῦ τὸ πιάσαμε ἀπὸ τὰ τέσσερα πόδια τραβώντας το, βάλαμε τὸν ἄνδρα μου σὲ μιὰ κουβέρτα καὶ πήγαμε νὰ τὸν βγάλουμε ἀπὸ τὸν στάβλο. Τὸ βόδι, ὄρμησε πάλι πάνω στὸ σῶμα μὲ τὴν κουβέρτα, ὅχι στοὺς ἄλλους, σὰν νὰ εἶχε λογικὴ τιμωρίας γιὰ τὸν βλάσφημο, καὶ τὸν κυνήγησε ὡς τὰ πρῶτα σκαλοπάτια τοῦ ἀνωγείου, μὴ μπορώντας νὰ ἀνέβει ἐπάνω. Στεκόταν μάλιστα σπὴν βάση τῆς σκάλας, κοιπάζοντας πρὸς τὸν ἄνδρα μου ἀγριεμένο, κουνώντας τὸ κεφάλι του καὶ ξεφυσώντας...

«Μετὰ 3 μῆνες», διηγεῖται ὁ π. Φιλόθεος, «στὸ τέλος τῆς Μεγάλης Τεσσαρακοστῆς, ἦλθε πάλι ἡ γυναίκα αὐτὴ στὸ μοναστήρι γιὰ νὰ ἐξομολογηθεῖ. Φοροῦσε μαῦρα καὶ μοῦ εἶπε ὅτι ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε πεθάνει, ἀφοῦ εἶχε βασανιστεῖ πολὺ ἀπὸ τοὺς πόνους μιὰ καὶ τὸ βόδι τοῦ εἶχε σπάσει τὴν σπονδυλικὴ στήλη. Τὸν εἶχαν στηριξεῖ μάλιστα μὲ μαξιλάρια καὶ τὸν τάϊζαν μὲ τὸ κουταλάκι.

Εἶχε πληρώσει δυστυχῶς, τὰ ἐπίχειρα τῆς βλασφημίας του...».

Βλ. Ἀποσπάσματα ἀπὸ τὸ βιβλίο «Πόλεμος κατὰ τῆς βλασφημίας»

Ένα... γέμισμα!

Θὰ σοῦ πῶ, παιδί μου, γιὰ νὰ ἐνισχυθεῖς σὴν πίστη ὅτι ὁ Κύριος δὲν ἐγκαταλείπει τοὺς δικούς Του, ὅταν αὐτοὶ μὲ ἀπόλυτη ἐμπιστοσύνη σὴν στοργικὴ Πρόνοιά Του ἀφήνουν τοὺς ἑαυτοὺς τους καὶ τὶς οἰκογένειές τους στὰ χέρια Του...

Μὲ τοῦτα τὰ λόγια ἄρχισε ὁ πατὴρ Ἰωάννης νὰ διηγεῖται σὲ πνευματικὸ του παιδί τὸ περιστατικὸ ἐκεῖνο ἀπὸ τὴν ἱερατικὴ του ζωὴ καὶ διακονία, ὅταν νέος ἀκόμα ἀρχιμανδρίτης γυρνοῦσε τὰ χωριά τοῦ θεσσαλικοῦ κάμπου ὡς ἱεροκλήρυκας τῆς Μητροπόλεως.

-Πάνε χρόνια τώρα, ἀλλὰ τὸ γεγονὸς ἐκεῖνο δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ σβήσει μέσα μου. Εἶναι κάτι ποῦ θὰ τὸ θυμοῦμαι σ' ὅλη μου τὴ ζωὴ.

Κι ἄρχισε νὰ διηγεῖται:

-Ἦταν Κυριακὴ, Νοέμβρης μῆνας, ἂν θυμᾶμαι καλά. Ἀπὸ τὴν Μητρόπολη μ' ἔστειλαν νὰ λειτουργήσω σ' ἓνα ἡμιορεινὸ χωριό, κάπου στοὺς πρόποδες τοῦ Κισσάβου. Ἦξερα ὅτι ἐκεῖ ἐφημέριος εἶναι ἓνας πολὺ εὐσεβὴς ἱερεὺς, ὁ π. Ἐμμανουήλ. Τὸν ἔβλεπα κάπου-κάπου στὶς ἱερατικὲς μας συνάξεις. Διακρινόταν γιὰ τὴ σεμνότητα καὶ εὐλαβειὰ του. Ἦταν καὶ πολύτεκνος οἰκογενειάρχης. Πέντε παιδιὰ εἶχε.

Ἔφτασα σχεδὸν ἀχάραγα ἀκόμη στὸ χωριό. Ὁ ναὸς ἀνοιχτός. Ὁ π. Ἐμμανουήλ ἄναβε τὰ καντήλια. Πῶς ἔκανε ποῦ μὲ εἶδε! «Καλῶς ἦλθες, πάτερ μου, στὸ χωριό μας. Σήμερα θά 'χουμε πατριαρχικὴ λειτουργία μὲ τὴν παρουσία σου!» Τό 'λεγε, καὶ τὸ πρόσωπό του φωτιζόταν. Τὶ ἄνθρωπος!

Λειτουργήσαμε μαζί. Τόσο ποῦ εὐχαριστήθηκα! Συνδύαζε ὁ ἱερεὺς αὐτὸς τὴν ἀπλότητα μὲ κάποια - πῶς νὰ τὸ πῶ; - ἐπισημότητα σὴν λειτουργία του. Μεγάλια πράγματα...

Ὅταν ἀπολύσαμε, μοῦ λέει μὲ τὸ φωτεινὸ του πρόσωπο:

-Πάτερ μου, δὲν θὰ φύγεις. Σήμερα θὰ φᾶμε μαζί στοὺ σπίτι.
Ἦδη ἡ πρεσβυτέρα πῆγε νὰ εἰτοιμάσει τὸ τραπέζι.

Δὲν μπορούσα νὰ ἀρνηθῶ. Καὶ μόνο ὁ τρόπος του μὲ σκλάβωνε.

Πῆγα στοὺ σπίτι του. Ὅλα πρόδιδαν ἔσχατη φτώχεια. Δυὸ καμαρούλες ὄλο κι ὄλο, κι ἓνα καθιστικό, ποὺ ἦταν καὶ κουζίνα καὶ τραπεζαρία μαζί.

Τὰ παπαδοπαῖδια - πέντε, ὅπως σοῦ εἶπα - ὄλα τους χαριτωμένα, γελαστά, πρόθυμα. Τὸ μεγαλύτερο ὦς δεκάξι - δεκαεφτά χρονῶν. Τὸ μικρότερο σπὴν ἀγκαλιὰ τῆς μάννας. Τὰ δύο ἀγοράκια, ἀφοῦ πῆραν τὴν εὐχή μου καὶ ζήτησαν τὴν ἄδεια ἀπὸ τὸν πατέρα τους, βγῆκαν ἔξω σπὴν αὐλὴ νὰ παίξουν. Ἡ μία ἀπὸ τὶς κόρες ἔψησε τὸν καφέ καὶ τὸν ἔφερε σεβαστικά, νὰ πιοῦμε μὲ τὸν παπα-Μανώλη. Ἐπειτα εὐγενικὰ ἀποσύρθηκε στοὺ διπλανὸ δωμάτιο. Ἡ ἄλλη, μικρότερη, ἔτρεχε πίσω ἀπὸ τὴ μαμά.

-Πάτερ Ἰωάννη, μοῦ λεεὶ ὁ παπα-Μανώλης, ὅπως βλέπεις μεγάλη φτώχεια ἔχουμε. Ἀλλὰ δόξα τῷ Θεῷ. Τίποτε δὲν μᾶς λείπει. Ὅλα μᾶς τὰ δίνει ὁ ἀγαθὸς Θεός. Μέρα - νύχτα Τὸν εὐχαριστοῦμε καὶ Τὸν δοξάζουμε. Τὶ νὰ σοῦ πῶ; Ἐγώ, πάτερ μου, συγκινοῦμαι πολὺ μὲ τὶς εὐεργεσίες τοῦ Θεοῦ στοὺ σπίτι μας. Ἐχουμε τέτοια χαρὰ ἐδῶ μέσα, ἓνα γέμισμα νιώθουμε, δὲν μπορῶ νὰ σοῦ τὸ ἐξηγήσω.

-Ἡ χάρις εἶναι, πάτερ μου, ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ. Αὐτὴ δίνει αὐτὸ τὸ γέμισμα ποὺ λές.

-Ναί, πάτερ. Αὐτὸ εἶναι. Ὅπως τὸ εἶπες. Ἡ χάρις.

Μοῦ ἔπε καὶ ἄλλα γιὰ τὴν ἱερατικὴ του διακονία στοὺ χωριό, μέχρι ποὺ ἔφτασε ἡ ὥρα γιὰ τὸ φαγητό. Ἡ πρεσβυτέρα φώναξε τὰ παιδιὰ καὶ ὄλοι βρεθήκαμε γύρω ἀπὸ τὸ τραπέζι.

Ἐμεινα ἐμβρόντιος. Στὸ τραπέζι ὑπῆρχε μία ψωμιέρα στοὺ κέντρο μὲ μιὰ λειτουργιὰ ἀπὸ τὴν ἐκκλησία καὶ στοὺ καθένα μπροστὰ ἓνα πιάτο μ' ἓνα κεφτεδάκι μέσα. Τὸ δικό μου πιάτο εἶχε δύο. Τίποτε ἄλλο.

Τὸ μικρότερο ἀγόρι εἶπε τὸ «Πάτερ ἡμῶν»: «Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σήμερον...». Ἐγὼ εὐλόγησα. Καθίσαμε.

Φάγαμε. Τὶ γεῦμα ἦταν ἐκεῖνο! Τὶ ἀπόλαυση! Δὲν μπορῶ νὰ σοῦ πῶ, παιδί μου. Ἀπόλαυση. Χαρά! Χορτασμός; Ξέρεις τὶ χορτασμός; Σὰ νὰ εἶχα φάει διπλὴ μερίδα ἀπ' ὅτι συνήθως τρῶμε. Κι ὄχι μόνο χορτασμός. Ἐνα... - πῶς νὰ σοῦ πῶ; - ἓνα γέμισμα!

Αυτό. Αυτό που είπε ό π. Ἐμμανουήλ πρίν. Γέμισμα. Εὐφροσύνη. Ἴδονή. Συγκίνηση. Πῶς νά σοῦ τὸ περιγράψω, δὲν ξέρω!

Ἔκανα τὴν εὐχαριστία στοὸ τέλος. «Εὐλόγησον τὰ περισσεύματα τῆς παρουσίας τραπέζης...» -λίγα ψίχουλα ἦταν - «καὶ πλήθυνον αὐτὰ ἐν τῷ οἴκῳ τούτῳ καὶ εἰς τὸν κόσμον σου ἅπαντα». Καὶ καθῶς τὰ παιδιὰ μὲ κοίταζαν ποῦ ἔλεγα τὴν προσευχή, τὰ μάτια τους εἶχαν μιὰ τέτοια λάμψη, ζωηράδα, χαρά... Τὶ να σοῦ πῶ, παιδί μου. Ἔνα... γέμισμα!

Βλ. Περιοδικὸν ‘‘ Ο ΣΩΤΗΡ’’ ἀρ. φύλ. 2060

Ἡ ἀπόσταση τῆς καρδιάς!

Μία μέρα, ἓνας σοφὸς Ἰνδιάνος ἔκανε τὴν παρακάτω ἐρώτηση στοὺς μαθητὲς του:

«Γιατὶ οἱ ἄνθρωποι οὐρλιάζουν ὅταν ἐξοργίζονται; »...

«Γιατὶ χάνουν τὴν ἡρεμία τους» ἀπάντησε ὁ ἓνας.

«Μὰ γιατί πρέπει νὰ ξεφωνίζουν, παρότι ὁ ἄλλος βρίσκεται δίπλα τους;» ξαναρωτᾷ ὁ σοφός.

«Ξεφωνίζουμε, ὅταν θέλουμε νὰ μᾶς ἀκούσει ὁ ἄλλος», εἶπε ἓνας ἄλλος μαθητής.

Καὶ ὁ δάσκαλος ἐπανῆλθε στὴν ἐρώτηση:

«Μὰ τότε δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τοῦ μιλήσει μὲ χαμηλὴ φωνή;».

Διάφορες ἀπαντήσεις δόθηκαν, ἀλλὰ καμμιά δὲν ἰκανοποίησε τὸν δάσκαλο....

«Ξέρετε», εἶπε ὁ δάσκαλος, «γιατὶ οὐρλιάζουμε κυριολεκτικά, ὅταν εἴμαστε θυμωμένοι; Γιατὶ ὅταν θυμώνουν οἱ ἄνθρωποι, οἱ καρδιές τους ἀπομακρύνονται πολὺ...καὶ γιὰ νὰ μπορέσει ὁ ἓνας νὰ ἀκούσει τὸν ἄλλο, θὰ πρέπει νὰ φωνάξει δυνατὰ, γιὰ νὰ καλύψει τὴν ἀπόσταση...

Ὅσο πιὸ ὀργισμένοι εἶναι, τόσο πιὸ δυνατὰ θὰ πρέπει νὰ φωνάξουν, γιὰ ν’ ἀκουστοῦν.

Ἐνῶ ἀντίθετα, τί συμβαίνει, ὅταν εἶναι ἐρωτευμένοι; Δὲν ἔχουν ἀνάγκη νὰ ξεφωνήσουν, κάθε ἄλλο, μιλοῦν σιγανὰ καὶ τρυφερά... Γιατὶ; Ἐπειδὴ οἱ καρδιές τους εἶναι πολὺ πολὺ κοντά. Ἡ ἀπόσταση

μεταξύ τους είναι ελάχιστη. Μερικές φορές είναι τόσο κοντά, που δεν χρειάζεται ούτε καν να μιλήσουν... παρὰ μονάχα ψιθυρίζουν. Και όταν η αγάπη τους είναι πολύ δυνατή, δεν είναι αναγκαίο, ούτε καν να μιλήσουν, τους αρκεί να κοιταχθούν! Έτσι συμβαίνει, όταν δύο άνθρωποι που αγαπιούνται, πλησιάζουν ὁ ἕνας πρὸς τὸν ἄλλον.

Στὸ τέλος ὁ σοφὸς εἶπε συμπερασματικά:

«Όταν συζητᾶτε, μὴν ἀφήνετε τὶς καρδιές σας νὰ ἀπομακρυνθοῦν, μὴν λητε λόγια πὸς σᾶς ἀπομακραίνου, γιατί θὰ φτάσει μιὰ μέρα, πὸς ἡ ἀπόσταση θα γίνεῖ τόσο μεγάλη, πὸς δὲν θὰ βρῖσκουν πιὰ τὰ λόγια σας τὸ δρόμο τοῦ γυρισμοῦ».

Τὸ δηλητήριο !!

Πρὶν ἀπὸ πολὺ καιρὸ στὴν Κίνα, μίᾳ κοπέλα παντρεύτηκε καὶ πῆγε νὰ ζήσει μὲ τὸν σύζυγό της στὸ σπίτι τῆς πεθερᾶς της.

Σὲ πολὺ σύντομο χρονικὸ διάστημα ἡ κοπέλα διαπίστωσε, ὅτι δὲν μπορούσε νὰ συμβιώσει μὲ τὴν πεθερὰ της. Ὁ χαρακτήρας τους ἦταν πολὺ διαφορετικός, καὶ ἡ κοπέλα ἐκνευριζόταν ἀπὸ πολλὲς ἀπὸ τὶς συνήθειες τῆς πεθερᾶς της. Ἐπιπλέον ἡ πεθερὰ ἐπέκρινε διαρκῶς τὴν κοπέλα.

Ὁ καιρὸς περνοῦσε, ἀλλὰ ἡ κοπέλα καὶ ἡ πεθερὰ συνέχιζαν νὰ τσακώνονται καὶ νὰ διαφωνοῦν. Ὅμως αὐτὸ πὸς ἔκανε τὴν κατάσταση ἀκόμη χειρότερη, ἦταν ὅτι, σύμφωνα μὲ τὴν ἀρχαία κινεζικὴ παράδοση, ἡ κοπέλα ἔπρεπε νὰ ὑπακούει τὴν πεθερὰ καὶ νὰ ἐκπληρώνει τὴν κάθε ἐπιθυμία της. Ἡ ἔνταση καὶ τὰ νεῦρα στὸ σπίτι προκαλοῦσαν θλίψη στὸν ἄτυχο σύζυγο.

Ἡ κοπέλα δὲν μπορούσε, νὰ ὑπομένει ἄλλο τὴν κακὴ διάθεση καὶ τὴν καταπίεση τῆς πεθερᾶς της, καὶ ἀποφάσισε νὰ κάνει κάτι γι'αὐτό. Πῆγε καὶ συνάντησε ἕνα καλὸ φίλο τοῦ πατέρα της, τὸν Huang, ὁ ὁποῖος πουλοῦσε βότανα. Τοῦ περιέγραψε τὴν κατάσταση καὶ τοῦ ζήτησε νὰ τῆς δώσει κάποιο δηλητήριο, ἔτσι ὥστε νὰ λύσει τὸ πρόβλημα μιὰ γιὰ πάντα. Ὁ Huang σκέφτηκε γιὰ λίγο, καὶ μετὰ εἶπε:

-Θὰ σὲ βοηθήσω νὰ λύσεις τὸ πρόβλημά σου, ἀλλὰ θὰ πρέπει νὰ μὲ ἀκούσεις προσεκτικὰ καὶ νὰ κάνεις ὅ,τι σοῦ πῶ.

Ἡ κοπέλα δέχτηκε μὲ ἐνθουσιασμό, ὁ Huang πῆγε στὸ πίσω

δωμάτιο, επέστρεψε μετὰ ἀπὸ λίγα λεπτὰ κρατώντας μιὰ σακούλα μὲ βότανα καὶ εἶπε στὴν κοπέλα:

- Δὲν πρέπει νὰ χρησιμοποιοῦσες ἕνα ταχείας δράσης δηλητήριο, γιὰ νὰ ἀπαλλαγεῖς ἀπὸ τὴν πεθερά σου, διότι αὐτὸ θὰ προκαλέσει ὑποψίες ἐναντίον σου. Γι' αὐτὸ, σοῦ δίνω μιὰ σειρὰ ἀπὸ βότανα ποὺ θὰ δημιουργήσουν σταδιακὰ τὸ δηλητήριο στὸ σῶμα της. Κάθε δεύτερη μέρα θὰ ἐτοιμάζεις ἕνα νόστιμο γεῦμα καὶ θὰ βάζεις λίγη ποσότητα ἀπὸ αὐτὰ τὰ βότανα. Γιὰ νὰ σιγουρέψεις, ὅτι κανεὶς δὲν θὰ σὲ ὑποψιαστεῖ, ὅταν πεθάνει, πρέπει νὰ εἶσαι πολὺ προσεκτικὴ καὶ νὰ εἶσαι πολὺ φιλικὴ μαζί της. Μὴν διαφωνεῖς μαζί της, νὰ ὑπακούεις κάθε της ἐπιθυμία, καὶ νὰ τῆς φέρεσαι σὰν βασίλισσα.

Ἡ κοπέλα χάρηκε πολὺ, ἀφοῦ ἦταν θέμα χρόνου νὰ ἀπαλλαγεῖ ἀπὸ τὴν πεθερά της. Εὐχαρίστησε τὸν Huang καὶ ἔσπευσε στὸ σπίτι γιὰ νὰ ξεκινήσει τὸ σχέδιο γιὰ τὴ δολοφονία τῆς πεθερᾶς της.

Οἱ ἑβδομάδες καὶ οἱ μῆνες περνοῦσαν, καὶ ἡ κοπέλα ἐτοίμαζε μέρα παρὰ μέρα ἕνα νόστιμο γεῦμα γιὰ τὴν πεθερά της. Ἀκολουθοῦσε τὶς συμβουλὲς τοῦ Huang, ὥστε νὰ ἀποφύγει κάθε καχυποψία, διατηροῦσε τὴν ψυχραιμία της καὶ φερόταν στὴν πεθερά της σὰν νὰ ἦταν ἡ μητέρα της.

Μετὰ ἀπὸ ἕξι μῆνες ἡ κατάσταση εἶχε ἀλλάξει. Ἀκόμα καὶ ἡ πεθερὰ εἶχε ἀλλάξει στάση καὶ ἦταν πιὸ εὐγενικὴ καὶ καλὴ μὲ τὴν νύφη της. Ἄρχισε νὰ τὴν ἀγαπάει, ὅπως τὴν κόρη της. Διαρκῶς τὴν παίνευε στοὺς φίλους καὶ συγγενεῖς, καὶ ἔλεγε ὅτι ἦταν ἡ καλύτερη νύφη, ποὺ θὰ μπορούσε νὰ ἔχει.

Μιὰ μέρα ἡ κοπέλα πῆγε νὰ συναντήσῃ τὸν κ. Huang γιὰ νὰ ζητήσει καὶ πάλι τὴν βοήθειά του:

- Κύριε Huang, παρακαλῶ, βοηθήστε, νὰ σταματήσει ἡ δράση τοῦ δηλητηρίου, ποὺ σκοτώνει τὴν πεθερά μου! Ἔχει μετατραπεῖ σὲ τόσο καλοσυνάτη γυναίκα, ποὺ τὴν ἀγαπῶ πᾶν σὰν τὴ μητέρα μου. Δὲν θέλω νὰ πεθάνει ἐξαιτίας τοῦ δηλητηρίου ποὺ τῆς ἔδωσα.

Ὁ Huang χαμογέλασε καὶ κούνησε τὸ κεφάλι του, λέγοντάς της:

- Μὴν ἀνησυχεῖς. Ποτὲ δὲν τῆς ἔδωσες δηλητήριο. Τὰ βότανα ποὺ σοῦ ἔδωσα, ἦταν βιταμίνες, γιὰ νὰ βελτιώσουν τὴν ὑγεία της. Τὸ μόνο δηλητήριο ἦταν στὸ μυαλό σου καὶ τὴ στάση σου πρὸς τὸ μέρος της. Ὅμως διαλύθηκε ἀπὸ τὴν ἀγάπη ποὺ τῆς πρόσφερες.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΠΑΡΗΓΟΡΙΑ

* Ὑπάρχουν ἄνθρωποι, οἱ ὁποῖοι μὲ τὰ λόγια τους πληγώνουν σὰν μὲ μαχαίρι. Οἱ ὁμιλίες ὅμως τῶν συνετῶν καὶ ἐναρέτων ἀνθρώπων παρηγοροῦν καὶ θεραπεύουν τὶς πληγωμένες καὶ πονεμένες καρδιές.

Παροιμ. ιβ' 18

* Ἡ διδασκαλία τῆς Ἁγίας Γραφῆς εἶναι πάντοτε χρήσιμη, περισσότερο ὅμως ὅταν χάνουμε προσφιλῆ μας πρόσωπα.

Μ. Βασίλειος

* Διατηρῆστε τὴ φιλία. Τίποτε δὲν εἶναι πιδὸ ὄμορφο στὶς σχέσεις τῶν ἀνθρώπων, εἶναι ἢ πιδὸ πολῦτιμη παρηγοριὰ στὴ ζωὴ νὰ ἔχεις ἕναν φίλο, στὸν ὁποῖο νὰ μπορεῖς νὰ ἀνοίγεις τὴν καρδιά σου.

Ἄγ. Ἀμβρόσιος Μεδιολάνων

* Ὅπου ὑπάρχουν πνευματικὰ βιβλία, πού διαβάζονται καὶ ἐφαρμόζονται, ἀπὸ ἐκεῖ διώχνεται κάθε διαβολικὴ ἐνέργεια καὶ προσφέρεται μεγάλη παρηγοριὰ καὶ ἀνακούφιση.

Χρυσόστομος

Τὸ μήνυμα Ἰάπωνα Ὁρθοδόξου ἱερέα γιὰ τὴν Ἑλλάδα

Σὲ μήνυμά του ἀπὸ τὴ χώρα τοῦ Ἀνατέλλοντος Ἡλίου, ὁ Ὀρθόδοξος Ἱερέας Δημήτριος Τανάκα, ὁ ὁποῖος ἔζησε στὴν Ἑλλάδα καὶ σπούδασε στὸ Ἐθνικὸ καὶ Καποδιστριακὸ Πανεπιστήμιο Ἀθηνῶν, ἀναφέρεται στὴ χώρα μας μὲ ἓνα πολὺ συγκινητικὸ μήνυμα, λέγοντας τὰ ἑξῆς:

«Ἀγαπητοῖ μου Ἕλληνες καὶ Ἑλληνίδες, ἀγωνιζόμενοι ἐν Χριστῷ μετὰ παρρησίας καὶ ὑπομονῆς. Ἡ γενναιδωρία σας εἶναι τόσο μεγάλη καὶ ἀνεκτίμητη. Αὐτὸ γνωρίζω πολὺ καλά ἀπὸ τὴ δική μου ἐμπειρία. Μετὰ μεγάλης ἀγάπης καὶ ἐλεημοσύνης, ἡ Ἑλλάδα ἀποδέχθηκε ὄχι μόνο ἐμένα, ἀλλὰ καὶ ὄλους ὅσους ἔρχονται σὲ σᾶς, καλοὺς ἢ κακοὺς. Ποτὲ δὲν παραπονέθηκε ἀκόμη καὶ ὅταν κάποιοι ξένοι ἔκαναν κάτι δυσάρεστο γιὰ ἐσᾶς. Αὐτὸ ὀφείλεται στὸ γεγονὸς ὅτι ξέρετε τι εἶναι ἡ δικαιοσύνη. Ἀπὸ τὴν ἀρχαιότητα μέχρι σήμερα, μᾶς ἔχετε δώσει τὸ φῶς.

Ἡ Ἑλλάδα εἶναι τὸ φῶς τοῦ κόσμου ποὺ ἀποκαλύπτεται ἀπὸ τὸν Θεό, τὸ ὁποῖο εἶναι ἀπόρθητο ἀπὸ ὁποιοδήποτε. Εἶναι τὸ φῶς ποὺ φωτίζει τὸν κόσμο καὶ μὲ τὴν λάμψη του φωτίζει καὶ τὴς ψυχὲς τῶν ἀνθρώπων. Αὐτὸ γιὰ τὴν Ἑλλάδα ἀναφέρεται καὶ γράφεται στὰ Ἰαπωνικὰ ὡς: Τὸ αἰώνιο φῶς τῆς ἐλπίδος. Τὸ φῶς αὐτὸ εἶναι τόσο λαμπρὸ καὶ φωτεινὸ, ποὺ κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ ξεφύγει ἀπὸ αὐτό.

Ἄν κάποιος εἶναι πρόθυμος νὰ τὸ ἀποδεχθεῖ καὶ νὰ φωτισεῖ ἀπὸ αὐτό, τὸ μυαλὸ καὶ ὁ νοῦς του θὰ ἀνοίξει καὶ τότε θὰ δεῖ τὸν κόσμο μπροστά του πραγματικὸ καὶ ἀληθινὸ. Ἀντίθετα, ἂν κάποιος εἶναι ἀπρόθυμος νὰ τὸ ἀποδεχθεῖ, θὰ ἐπιστρέψει στὸ σκοτάδι, ἀκόμα καὶ μὲ τὰ μάτια του ἀνοιχτά, ἀκριβῶς ὅπως ὁ Πλάτων περιγράφει

σπὴν παραβολὴ τοῦ σπηλαίου. Ἐγὼ, ταπεινῶς, πιστεύω καὶ θέλω νὰ εἶμαι ἕνας ἀπὸ τοὺς φωτισμένους καὶ ἀφυπνισμένους ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα καὶ τὴν Ὁρθοδοξία.

Ἡ Ἰαπωνία εἶναι μακριὰ καὶ ἡ προσευχή μου εἶναι ταπεινή. Εἶμαι ἁμαρτωλὸς καὶ ἀνάξιος δούλος τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ ὁμως δὲν ἔχω καμμία ἀμφιβολία, ὅτι ἡ Ἑλλάδα ζεῖ, διότι ὁ Χριστός, ἡ Παναγία καὶ οἱ Ἅγιοι Πάντες εἶναι πάντα μαζί σας.

Κύριε καὶ Θεέ μου Χριστέ, παρακαλῶ νὰ ἀξιώσετε ἐμένα τὸν ἁμαρτωλὸ καὶ ἀνάξιο νὰ Σᾶς ἐπικαλοῦμαι καὶ νὰ πῶ:

Ἄναστήτω ὁ Θεός, καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ αὐτοῦ, καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες αὐτόν. Ἀμήν».

Πρωθυπουργικός «γάμος» !

Ὁ Ἅγιος Νικόλαος Βελιμίροβιτς Ἐπίσκοπος Ἀχρίδος, ὁ ὁποῖος κοιμήθηκε μόλις τὸ 1956, ἔγραψε μὲ πόνου ψυχῆς, ὅτι οἱ Εὐρωπαῖοι διώχνουν τὸν Χριστὸ μὲ κάθε τρόπο, γι' αὐτὸ καὶ ἡ Εὐρώπη θὰ καταστραφεῖ ὅπως ἡ Καπερναοῦμ.

Ἐμεῖς ὁμως οἱ Ὁρθόδοξοι Ἕλληνες ὄλο καὶ περισσότερο προσανατολιζόμαστε πρὸς τὴν «σύγχρονη» Εὐρώπη καὶ παίρνουμε μαθήματα, ὁδηγίες καὶ «πρότυπα». Ἐνα τέτοιο «πρότυπο» δόθηκε τελευταῖα μὲ τὸ παράδειγμα τοῦ πρωθυπουργοῦ τοῦ Λουξεμβούργου.

«Ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Λουξεμβούργου Ξαβιὲ Μπετέλ θὰ παντρευτεῖ τὸν Βέλγο σύντροφό του, Γκοπιὲ Ντεστενέ, τὴν 15η Μαΐου», μετέδωσε τὸ Γαλλικὸ Πρακτορεῖο ἐπικαλούμενο τὸ περιβάλλον του, λίγους μῆνες ἀφότου νομιμοποιήθηκε ὁ γάμος μεταξὺ προσώπων τοῦ ἰδίου φύλου σπὴν χώρα.

Λίγες πληροφορίες ἔχουν διαρρεύσει σχετικὰ μὲ τὸ γάμο, καθὼς ὁ Μπετέλ, ἐπικεφαλῆς τῆς κυβέρνησης ἀπὸ τὸ Δεκέμβριο τοῦ 2013, δὲν ἤθελε νὰ δώσει παραπάνω δημοσιότητα σὲ αὐτὸ τὸ γεγονός. «Δὲν ἐπιθυμεῖ νὰ κάνει ἐπίδειξη τῆς προσωπικῆς του ζωῆς καὶ ἀπέρριψε τὸ αἶτημα τῶν ἐφημερίδων πού ἐπικεντρώνονται σπὴν προσωπικῇ ζωῇ διασημοτήτων νὰ καλύψουν τὴν τελετή», γνωστοποίησε ἡ ἴδια πηγή. Μεταξὺ τῶν προσκεκλημένων θὰ εἶναι ὁ πρωθυπουργὸς τοῦ Βελγίου Σαρλ Μισέλ.

Ὁ Μπετέλ, 42 ἐτῶν, εἶχε ἀνακοινώσει τὴν πρόθεσή του νὰ παντρευτεῖ μὲ τὸν Ντεστενέ, ἕνα ἀρχιτέκτονα μὲ τὸν ὁποῖο ἔχουν

συνάψει σύμφωνο ἐλεύθερης συμβίωσης ἀπὸ τὸ 2010. Τὸ Λουξεμβούργο νομιμοποίησε τὸν Ἰούνιο τοῦ 2014 τὸ γάμο μεταξὺ προσώπων τοῦ ἰδίου φύλου, ἀναγνωρίζοντας ἐπιπλέον στὰ ζευγάρια τὸ δικαίωμα νὰ υἰοθετοῦν παιδιά».

Πῶς ξεκίνησε τὸ κίνημα ἀπελευθέρωσης τῶν γυναικῶν;

Καταγράφουμε μία συνομιλία τοῦ Rockefeller μὲ τὸν Ἀαρὼν Ροῦσσο:

R. - Πὰ ποιὸ σκοπὸ πιστεύεις ὅτι ξεκίνησε τὸ κίνημα ἀπελευθέρωσης τῶν γυναικῶν;

A. - Τοῦ ἀπάντησα, σκεπτόμενος πολὺ ἀπλοϊκὰ τότε, «Γιὰ νὰ ἔχουν οἱ γυναῖκες ἴδια δικαιώματα στὴν ἐργασία καὶ στὸ νὰ πληρώνονται τὸ ἴδιο μὲ τοὺς ἄνδρες, ὅπως ἔχουν καὶ ἴσο δικαίωμα στὴν ψῆφο».

Κι αὐτὸς ἄρχισε νὰ γελάει καὶ λέει :

- Εἶσαι βλάκας. Καὶ τὸν ρωτᾶω:

- Γιατὶ εἶμαι βλάκας; Καὶ μοῦ ἀπάντησε:

- Νὰ σοῦ πῶ γιατί ξεκίνησε. Ἐμεῖς οἱ Rockefeller τὸ χρηματοδοτήσαμε. Ἐμεῖς ἤμασταν αὐτοὶ ποὺ τὸ προωθήσαμε στὰ νέα, στὶς ἐφημερίδες κ.λ.π. Τὸ ἴδρυμα Rockefeller. Καὶ θεὸς νὰ μάθεις γιατί; Δύο βασικοὶ λόγοι. Ὁ πρῶτος ἦταν γιατί δὲν ὑπῆρχε ἄλλος τρόπος νὰ φορολογήσουμε τὸν μισθὸ πληθυσμὸ πρὶν τὸ κίνημα ἀπελευθέρωσης τῶν γυναικῶν. Ὁ δεῦτερος λόγος, τώρα ἔχουμε τὰ παιδιά στὸ σχολεῖο σὲ μικρὴ ἡλικία. Μποροῦμε νὰ τὰ μάθουμε πῶς νὰ σκέφτονται, νὰ τὰ προσανατολίσουμε. Νὰ τὰ ἀποχωρίσουμε ἀπὸ τοὺς γονεῖς καὶ νὰ τοὺς μάθουμε νὰ βλέπουν τὸ κράτος ὡς γονεῖς τους».

A. - Αὐτοὶ ἦταν οἱ δύο βασικοὶ λόγοι ποὺ προωθήσαμε αὐτὸ τὸ κίνημα, ποὺ ἐγὼ μέχρι ἐκείνη τὴ στιγμή θεωροῦσα τὰ κίνητρα σωστὰ καὶ ἠθικά. Ὅταν εἶδα τίς προθέσεις τους ποὺ κρυβόνταν ἀπὸ πίσω, ἀπὸ ποιὸν καὶ πῶς ξεκίνησε, εἶδα τὸ κακὸ πίσω ἀπὸ κάτι ποὺ θεωροῦσα σωστὸ καὶ μὲ ἀγνὲς προθέσεις» ... (Βλ. [youtube.com/watch?v=p6w5eivVJ5Y](https://www.youtube.com/watch?v=p6w5eivVJ5Y))

Homo-facebook: Λόγια Ἀγιορειτῶν Πατέρων γιὰ τὴν διαδικτυακὴ ἀπό-κτίνωση τοῦ ἀνθρώπου

Ἀπὸ τὸν ἰστότοπο www.pentapostagma.gr καὶ ἐπιμελεία τοῦ π. Διονυσίου Ταμπάκη διαβάζουμε τὰ ἑξῆς:

Οἱ ἀρχαῖοι Ἕλληνες ἔλεγαν ἄγαν ἢ ἀγαν, δηλαδὴ μὴν παίρνεις τὰ ἄκρα. Ὁμως ὁ ὑποσχόμενος Παράδεισος ποὺ μᾶς προσφέρει ὁ διαδυκτιακὸς κόσμος τῆς ὀθόνης, μᾶς ὠθεῖ ἀπὸ τὴν χρῆση στὴν κατάχρηση, κάνοντάς μας καθημερινὰ νὰ τὸν προσκυνοῦμε ἔν ὄλῃ τῇ ψυχῇ, τῇ καρδίᾳ καὶ διανοίᾳ ὡς τὸ ἄγαλμα τοῦ Ναβουχοδονόσορα.

Παραθέτουμε λίγα πνευματικὰ λόγια ἀπὸ σύγχρονους Ἀγιοπορεῖτες Πατέρες γιὰ τὴν Θεοποίηση τῆς ὀθόνης, πάσης φύσεως, μήπως καὶ προβληματιστοῦμε λίγο:

- Ἀφοῦ φτάσαμε σὲ σημεῖο νὰ στεκόμαστε περισσότερη ὥρα στὰ ἴντερνετ, τὰ φείσμποϋκ καὶ στὰ κινητὰ παρὰ στὸ Εἰκονοστάσι μας, τότε εἴμαστε ἄξιοι τῆς κατάντιας μας.

- Ἄντὶ νὰ κρατᾶμε στὸ χέρι μας τὸ κομποσκοῖνι, ἀναβαστᾶμε ὅλη τὴν ἡμέρα τὸ κινητὸ. “Κινητέον μᾶλλον ἢ ἀναπνευστέον”.

- Καὶ τὸ κινητὸ εἶναι ἓνα μικρὸ καὶ εἰσαγωγικὸ σφράγισμα, ἀφοῦ τὸ ἔχεις στὸ δεξιὸ σου χέρι (χρῆση) καὶ στὸ κεφάλι σου (αὐτί). Καὶ μὴν ξεχνᾶτε ὅτι καὶ αὐτὸ ἔχει ἐσωτερικὰ τὸ γραμμωτὸ σύστημα barcode 666.

- Μὲ τὶς πολλὰς ἀσχολίες καὶ μέριμνες ξεχνᾶμε τὸν Θεό. Ὅπως ἐπέβαλε ὁ Φαραὼ στοὺς Ἑβραίους μεριμνώδεις ἐργασίες γιὰ νὰ ξεχάσουν τὸν Θεό.

Ἔτσι, ὁ σκοπὸς τῶν δαιμόνων εἶναι νὰ ξεχνᾶμε τὸν Θεό! (μέριμνες, facebook, ζάλη, πληροφορίες, κινητὰ, ἴντερνετ ...).

- Ἀκόμη καὶ Ἱερεῖς καὶ Μοναχοὶ ξημεροβραδιάζονται στὶς ὀθόνες καὶ στὰ φείσμποϋκ, ξεχνώντας ὅτι τὸ κύριο ἔργο τους εἶναι Ἡ ΠΡΟΣΕΥΧΗ καὶ μετὰ οἱ ὑπόλοιπες δραστηριότητες.

- Νὰ μπαίνομε στὸ ἴντερνετ Γέροντα νὰ ἐνημερωνόμαστε;

- Ποιὲ δὲν ὑπῆρξε ἐποχὴ μὲ τόση πληθώρα πληροφοριῶν καὶ παράλληλα μὲ τόση φτώχεια προσευχῆς καὶ πνευματικῆς ζωῆς.

Ἐντὶ λοιπόν, νὰ κάνετε μὲ τις ὥρες στὸ Facebook καὶ στὰ κινητὰ, δὲν κάνετε καλύτερα λίγη προσευχὴ καὶ κομποσχοίνι; Πιο πολὺ θὰ βοηθήσετε καὶ θὰ βοηθηθεῖτε ἔτσι!

- Ἐπεσεσ ἐν μία βαριά ἀμαρτία;

Τὴν προετοιμάσεσ ἤδη ἀπὸ τὸ δωμάτιό σου, ἀπὸ τὴν ὀθόνη τοῦ ὑπολογιστῆ ἢ τοῦ κινητοῦ σου, ἐτοιμάσεσ ἀπὸ πρὶν τὸ ἔδαφος, ἀπλῶς τώρα ἐκδηλώθηκε ἡ πνευματικὴ κατάστασή σου.

- Τὸ νέο εἶδος τῶν σημερινῶν ἀνθρώπων θὰ ἀποτελεῖται ἀπὸ ἀνθρώπους ψυχασθενεῖς, μπερδεμένους, μὲ ἐλάχιστες δυνατότητες ἀντίδρασης, ὑπερπληροφορημένους διαδίκτυακὰ σὰν ζαλισμένα κοτόπουλα. Ἡ μόνη σίγουρη παρηγοριά τους θὰ εἶναι τὸ καταφύγιο τῆς φαντασίας τους (ὀθόνη-facebook/κινητὰ), ὅπου θὰ ἀποσύρονται, ὅταν δὲν θὰ ἀντέχουν τὴν τραγικὴ πραγματικότητα.

- Wi-fi ἔχετε τώρα ὅλοι στὰ σπίτια σας. Ἀκόμη καὶ ἡ κουστὴ Μαριώ.

Τὸ wi-fi ὅμως τοῦ Θεοῦ, πού εἶναι τὸ Ἅγιο Πνεῦμα τὸ ἔχουμε στὴ ζωὴ μας; Χωρὶς αὐτὸ δὲν μπορούμε οὔτε νὰ προσευχηθοῦμε οὔτε Παράδεισο νὰ κερδίσουμε.

- Θὰ ἐξοικειωθεῖ τόσο ἀπόλυτα ὁ ἀνθρώπος μὲ τὴν ζωὴ τοῦ διαδικτύου facebook, κινητὰ κ.ἄ., πού τὸ ἐπερχόμενο χάραγμα τῆς ἀποκαλύψεως 666 θὰ τὸ δεχτεῖ ἢ μᾶλλον ἐναγωνίως θὰ τὸ ζητήσει, ὡς ὑπαρξιακὴ ἀνάγκη, γιὰ νὰ μπορεῖ, νὰ συνεχίσει νὰ ζεῖ καὶ νὰ ἐξυπηρετεῖ τὴν κατὰ φαντασίαν ἐγωκεντρικὴ ζωὴ του.

Ἡ “Νέα Τάξη,, μίλησε: Ἀπαγορεύεται ἡ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων!

Τέρμα ἡ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων στὰ δημοτικὰ σχολεῖα, νηπιαγωγεῖα, καὶ παιδικοὺς σταθμούς. Ὅπως ἀναφέρουν γερμανικὰ ΜΜΕ, ἡ γιορτὴ τῶν Χριστουγέννων θὰ ἀπαγορευτεῖ καὶ θὰ τὴν ἀντικαταστήσει ἡ «γιορτὴ τοῦ Φωτός», (κατὰ τις ἐπιταγὲς τῆς Νέας Τάξης), μὲ τὸ πρόσχημα νὰ μὴν θίξουμε τοὺς μουσουλμάνους.

Ὅπως φαίνεται, τὴν ἴδια ὥρα πού καταφτάνουν στὴν Εὐρώπη ἑκατομμύρια μουσουλμάνοι, πολλοὶ ἀπὸ αὐτοὺς Jihadists, τοὺς πᾶνει... ἀλλεργία μὲ τοὺς χριστιανοὺς καὶ τὶς γιορτὲς τους.

Ἡ διευθύντρια τῆς γερμανικῆς σχολῆς Bosco-Montessori, κυρία

Nanette Weidelt από τὸ Düsseldorf, ἀνέφερε χαρακτηριστικά ὅτι εἶναι ἡ καλύτερη λύση γιὰ νὰ μποροῦν νὰ προσαρμοστοῦν καὶ τὰ ξένα μουσουλμανάκια στὴν γερμανικὴ καθημερινότητα.

Μεγάλῃ χαρᾷ ἀπὸ αὐτὴ τὴν ἐξέλιξη, ὅπως ὑπογραμμίζει ὁ Γερμανὸς ἀριστερὸς πολιτικός, Rüdiger Sagel. "Ὅπως δὴλῶσε, δὲν πρέπει νὰ ἐπιβάλλουμε στοὺς ἄλλους τὶς δικές μας γιορτές, (κάποιοι θὰ τὸν ρωτοῦσαν, γιατί νὰ μᾶς ἐπιβάλλετε ἐσεῖς, νὰ ἀφήσουμε τὶς χριστιανικές μας γιορτές καὶ νὰ μᾶς ἀπαγορέψετε νὰ γιορτάζουμε τὸν Χριστό μας;)

Ἄλλὰ τὸ πρᾶγμα ἔχει προχωρήσει ἀκόμα πιὸ πολὺ, μέχρι τὸ σημεῖο νὰ γίνεται συλλογὴ ὑπογραφῶν, γιὰ νὰ ἀπαγορευτεῖ καὶ ἡ μεγάλῃ γιορτὴ τῶν Γερμανῶν, τὸ Oktoberfest, ἐπειδὴ προσβάλει τοὺς μουσουλμάνους! "Ὅπως βλέπετε σιγά-σιγά ἀφαιροῦν ὅλες τὶς παραδοσιακὲς συνήθειες καὶ ἐπιβάλλουν τοὺς δικούς τους κανόνες. Σὲ ὅλα αὐτὰ οἱ πολιτικοὶ στὴν Ἐνωμένη Εὐρώπη εἶναι ἀπλοὶ ἀκροατὲς στὴν κατάλυση τῆς ἐλευθερίας τῆς ἄσκησης τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, στὴν κατάργηση τῶν ἐθίμων μας.

Μία προτεσταντικὴ ἐκκλησία στὸ Oberhausen ἀνακοίνωσε ἐπίσημα, ὅτι θὰ ἀφαιρέσει ὅλα τὰ σύμβολα ἀπὸ τὸν ναό, ἀπὸ τὴν ἱερὴ τράπεζα, μέχρι καὶ ὅλους τοὺς σταυρούς, οὕτως ὥστε, ὅταν φτάσουν ἐκεῖ οἱ 50 μουσουλμάνοι νὰ... μὴν ἐνοχληθοῦν.

Τὸν περασμένο μῆνα ἡ λεσβία ἐπίσκοπος Eva Brunne, ἀπὸ τὴν Στοκχόλμη, ἀπαίτησε νὰ ἀφαιρεθοῦν ὅλα τὰ χριστιανικὰ σύμβολα ἀπὸ τὶς ἐκκλησίες, γιὰ νὰ εἶναι πιὸ προσιτὰ στοὺς μουσουλμάνους. Φυσικὰ κανένας δὲν ρωτᾷ τοὺς ἐντόπιους πλὴον. Τὶς ἀποφάσεις τὶς παίρνουν οἱ ἴδιοι. Ἄλλὰ τί νὰ περιμένει κανεὶς ἀπὸ ἀνώμαλους καὶ διεστραμμένους; Φυσικὰ μόνον καταστροφικὲς ἀποφάσεις ὑπαγορευμένες ἀπὸ τὴν Νέα Τάξη!

"Ὅπως λυπημένα ἀναφέρει ἓνας ἀστυνομικός, ἡ μεσαία τάξη ἀρχίζει νὰ ἐπαναστατεῖ πλὴον. Ἀποτέλεσμα: νὰ τοὺς φιμώνουν μὲ φυλάκιση. Αὐτοὶ οἱ παράνομοι μουσουλμάνοι μετανάστες ἔρχονται ἐδῶ, τὰ βρίσκουν ὅλα ἔτοιμα, δὲν σέβονται τίποτα καὶ κανέναν καὶ φτύνουν τὶς γυναῖκες στοὺς δρόμους, γιατί θεωροῦν τὴν εὐρωπαϊὰ γυναῖκα πόρνη.

Τὸ ξέρετε, πὼς μία παντρεμένη μουσουλμάνα μὲ 3 παιδιὰ παίρνει ἓνα μεγάλο ποσὸ ἐπιχορήγηση γιὰ τὰ παιδιὰ τῆς στὴ Γερμανία; Σκεφτεῖτε τώρα ἓναν μουσουλμάνο πού θὰ ἔχει 4 γυναῖκες καὶ 20 παιδιὰ, τί χρήματα θὰ παίρνει ἀπὸ τὸ κράτος. Ἄπλὰ θὰ κάθονται

καὶ θὰ τρῶνε τὰ ἔτοιμα ἀδούλευτα χρήματα.

Ἐνα ξενοδοχεῖο 5 ἀστέρων στὸ Bausen Spree Hotel, ἔδωσε 300.000 εὐρώ γιὰ νὰ τὸ ἀνακαινίσουν. Στὴ συνέχεια ἡ κυβέρνησις τὸ πῆρε, μὲ ἐλάχιστο νοίκι, γιὰ νὰ ἐγκαταστήσει ἐκεῖ τοὺς λαθρομετανάστες.

Συνταξιούχοι δούλευαν μιὰ ὀλόκληρη ζωὴ κάνοντας πολλές οἰκονομίες καὶ θυσίες, καὶ σήμερα τὸ κράτος ἀναγγέλλει σὲ μιὰ ἀνακοίνωσις στὸ Sankt Augustin, ὅτι ἀπὸ ἐδῶ καὶ πέρα οἱ συνταξιούχοι θὰ ἐξυπηρετοῦνται μόνο συγκεκριμένες ἡμέρες, γιὰτὶ προτεραιότητα πρέπει νὰ δοθεῖ στοὺς λαθρομετανάστες.

Δεῖτε τὸ βίντεο, εἶναι ἀπὸ μιὰ κατασκήνωσις λαθρομεταναστῶν “refugee center” στὴν Κοπεγχάγη. Ἐνας μουσουλμάνος μετανάστης ἀπειλεῖ ρεπόρτερ σὲ ζωντανὴ τηλεόρασις, λέγοντάς του: «τὶ στὸ * * * * κάνει, βούλωσέ το».

Παρακολουθεῖτε αὐτὸ τὸ βίντεο, εἶναι ἓνα ζωντανὸ ρεπορτάζ ἀπὸ ἓνα “κέντρο προσφύγων” στὴν Κοπεγχάγη, ἀπὸ μιὰ ἐκπομπὴ στὶς 3.11.15 σὲ ἐθνικὸ κανάλι. Δεῖτε τὶ συμβαίνει στὸ τέλος τοῦ βίντεο. Ἀναγκάζονται νὰ δεῖξουν ἄλλοῦ. Ὅλενα καὶ περισσότεροι δημοσιογράφοι γίνονται πρωταρχικοὶ καὶ εὐκολοὶ στόχοι.

Συγκεκριμένα ὁ μετανάστης ξαφνικὰ ἔρχεται κοντὰ στὸν ρεπόρτερ καὶ τοῦ λέει σὲ πολὺ ἄσχημη γλώσσα στὰ Δανέζικα “τὶ στὸ * * * * κάνεις; βούλωσέ το!”, καὶ ἄλλες πολλές βρώμικες λέξεις. Ἀπειλεῖ τὸν ρεπόρτερ, ὁ ὁποῖος προσπαθεῖ νὰ κινηθεῖ γρήγορα καὶ νὰ τελειώσει τὴ ζωντανὴ μετάδοσις, ἔτσι ὥστε νὰ μὴν δοῦμε περισσότερα ἀπὸ τὸ τὶ συμβαίνει. Σοκαριστικὸ γιὰ τοὺς θεατὲς... καὶ ἡ TV2 Denmark (πανεθνικὴ τηλεόρασις) δὲν θέλει νὰ μιλήσει περαιτέρω γιὰ τὸ τὶ συνέβη.

Μιλᾶνε γιὰ τοὺς ἀριθμοὺς τῶν μεταναστῶν ποὺ αὐξάνονται τὶς τελευταῖες μέρες καὶ πὼς προσπαθοῦν νὰ ἀσκήσουν πίεσις στὸ κέντρο προσφύγων. Τὸν Ὀκτώβριο, ὁ ἀριθμὸς μεταναστῶν ποὺ ἦρθε στὴ Δανία, αὐξήθηκε δραματικά. Ὁ λόγος μπορεῖ νὰ εἶναι, ὅτι ἡ Σουηδία εἶναι ἔτοιμη νὰ καταρρεύσει καὶ δὲν μπορεῖ νὰ προσφέρει ἄμεση στέγη γιὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ ἔρχονται, γι' αὐτὸ τώρα πολλοὶ κάνουν στάσις στὴ Δανία.

Εὐτυχῶς ποὺ κάποιοι νέοι στὴν Γερμανία καὶ πολὺ περισσότερο στὴν Γαλλία ἀντιδρῶν στὴν ἐπέλασις μέσῳ τῶν παράνομων μεταναστῶν τῆς Νέας Τάξης.

Βλ. (Κόσμος 11 Νοεμβρίου 2015)

Η ΜΑΚΕΔΟΝΙΑ ΕΙΝΑΙ ΜΙΑ ΚΑΙ ΕΛΛΗΝΙΚΗ

Τὶ εἶναι τὸ Μακεδονικὸ ζήτημα;

Εἶναι ἡ οἰκειοποίηση τοῦ ὀνόματος τῆς Μακεδονίας ἀπὸ τοὺς Σκοπιανοὺς καὶ ἡ προώθηση τοῦ ὀνείρου τους γιὰ τὴν κατάκτηση τῆς Ἑλληνικῆς Μακεδονίας.

Ποιὰ στοιχεῖα ἀποδεικνύουν τὴν ἐλληνικότητα τῆς Μακεδονίας;

1) Οἱ Μακεδόνες ἦσαν πανάρχαιοι Ἕλληνες, ὅπως οἱ Δωριεῖς, οἱ Ἴωνες καὶ οἱ Αἰολεῖς. Μιλοῦσαν Ἑλληνικὰ σὲ διάλεκτο ποὺ συγγένευε ιδιαίτερα μὲ τὴ δωρικὴ καὶ τὴν αἰολικὴ διάλεκτο.

2) Τὸ ὄνομα Μακεδόνες καὶ Μακεδονία εἶναι λέξεις ἐλληνικῆς καὶ παράγονται ἀπὸ τὴν ἀρχαία λέξη μάκος, ποὺ εἶναι δωρικὸς τύπος τῆς λέξης μήκος. Μακεδνὸς σημαίνει μακρὺς, ψηλός.

3) Ἡ θρησκεία τῶν ἀρχαίων Μακεδόνων ἦταν ἴδια καὶ ἀπαράλλακτη μὲ τὴν θρησκεία ὅλων τῶν ὑπολοίπων Ἑλλήνων. Πίστευαν τοὺς ἴδιους 12 θεοὺς τοῦ Ὀλύμπου καὶ θεωροῦσαν ὅτι τὸ δωδεκάθεό τους κατοικοῦσε στὸ μεγάλο μακεδονικὸ βουνό, τὸν Ὀλυμπο.

4) Ὁ Ἡρόδοτος, ὁ πατέρας τῆς Ἱστορίας, γράφει ὀλοκάθαρα ὅτι οἱ Μακεδόνες εἶναι Ἕλληνες. (Ἡροδότου Ἱστορία Α΄ 56, Η΄ 43).

5) Ἡ πιὸ σπουδαία εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ ἀρχαίου γεωγράφου Στράβωνα μὲ τὴ λακωνικὴ φράση: «ἔσιν οὖν Ἑλλὰς καὶ ἡ Μακεδονία».

6) Οἱ ἀρχαῖοι Μακεδόνες εἶχαν τὴ δυνατότητα νὰ γίνονται μέλη τῆς Ἀμφικτυονίας τῶν Δελφῶν, προνόμιο ἀποκλειστικὰ καὶ μόνο γιὰ τοὺς Ἕλληνες.

7) Οἱ ἀρχαῖοι Μακεδόνες ἔπαιρναν μέρος στοὺς Ὀλυμπιακοὺς Ἀγῶνες, στοὺς ὁποίους εἶχαν δικαίωμα συμμετοχῆς μόνον Ἕλληνες.

8) Στὴν ἀρχαία Μακεδονία ὑπῆρχαν ἐλληνικὰ θέατρα καὶ παίζονταν ἐλληνικῆς τραγωδίας. Δὲν θὰ μπορούσαν οἱ Μακεδόνες νὰ παρακολουθήσουν ἐλληνικῆς τραγωδίας, ἂν ἦταν βάρβαροι.

9) Ὁ Μέγας Ἀλέξανδρος ξεκίνησε τὴν ἐκστρατεία του ὡς ἀρχισιράτης ὄχι τῶν Μακεδόνων, ἀλλὰ ὄλων τῶν Ἑλλήνων. Στὸ πανελλήνιο συνέδριο τῆς Κορίνθου τὸ 335 π.Χ. ὅλοι οἱ Ἕλληνες πλὴν τῶν Λακεδαιμονίων τοῦ παραχώρησαν τὴν ἐξουσία.

10) Οἱ διάδοχοί του σὲ ὅλα τὰ βασίλεια ἐνήργησαν ἀποκλειστικὰ ὡς Ἕλληνες. Διέδωσαν τὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα ἀπὸ τὴν Μεσόγειο μέχρι τὸν Ἰνδο ποταμὸ.

11) Ἡ περίοδος ἐκείνη τῶν διαδόχων τοῦ Μεγάλου Ἀλεξάνδρου δὲν ὀνομάστηκε Μακεδονικὴ, ἀλλὰ Ἑλληνιστικὴ περίοδος.

12) Ἄλλη μαρτυρία ὅτι οἱ Μακεδόνες ὑπῆρξαν Ἕλληνες ἀποτελεῖ ἡ γλῶσσα τους. Κύρια ὀνόματα, τοπωνύμια, ὀνόματα μνηῶν, ὀνόματα ἐποχῶν, ὀνόματα ἐορτῶν εἶχαν ἐτυμολογία ἐλληνικὴ. Ἐπίσης τὰ φωνητικὰ πάθη, οἱ κλήσεις καὶ οἱ καταλήξεις ἦταν ὅλα Ἑλληνικά.

13) Τὰ ἀρχαιοελληνικὰ εὐρήματα στὸ Δίον, στὴν Πέλλα, στὴν Βεργίνα, στὴν Σίνδο, στὴν Ἀμφίπολη, στὴν Αἰανὴ εἶναι ὅλα Ἑλληνικά. Ἀρχιτεκτονικὴ, ζωγραφικὴ, γλυπτικὴ, διακοσμητικὴ, ρυθμοί, πολεοδομία εἶναι ὅλα ἐλληνικά.

14) Ὅλες οἱ ἐπιγραφὲς ποὺ βρέθηκαν στὴ Μακεδονία ἦταν ἐλληνικὲς. Καμιᾶς ἄλλης γλῶσσας ἐπιγραφὴ δὲ βρέθηκε στὴν ἀρχαία Μακεδονία, ἐκτὸς ἀπὸ τὴ λατινικὴ τῆς Ρωμαϊοκρατίας.

15) Στὰ ἀρχαῖα μακεδονικὰ νομίσματα ὅλες οἱ παραστάσεις εἶναι ἀπὸ τὸ θεματολόγιο τῆς ἀρχαίας ἐλληνικῆς τέχνης καὶ στὴν ἐλληνικὴ γλῶσσα.

Ἡ ἀνασκαφὴ τοῦ τύμβου τῆς Ἀμφίπολης εἶναι ἓνα θέμα ποὺ κρατᾷ τὸ δημόσιο ἐνδιαφέρον γιὰ πολλοὺς μῆνες καὶ πολὺ καλὰ κάνει, γιὰτὶ εἶναι πράγματι μία σπουδαιότατη ἀρχαιολογικὴ ἀνακάλυψη.

Ὅμως εἶναι ἀνόητη συκοφαντία, ὅτι δῆθεν ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἀμφιβάλουμε γιὰ τὴν ἐλληνικότητα τῆς Μακεδονίας καὶ χρειάζομαστε ἀποδείξεις γιὰ νὰ ἠσυχάσουμε καὶ νὰ πιστέψουμε.

Τὰ εὐρήματα τῶν ἀνασκαφῶν στὴν Βεργίνα, Πέλλα, Δίον, Ἀμφίπολη καὶ σὲ τόσα ἄλλα μέρη τοῦ κόσμου, μαρτυροῦν γιὰ τὴν ἐλληνικότητα τῆς Μακεδονίας.

Ἐμεῖς οἱ Ἕλληνες Μακεδόνες δὲν περιμέναμε τὴς ἀνασκαφὲς καὶ τὰ εὐρήματα γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν καταγωγὴ μας, διότι ξέρουμε πολὺ καλὰ ἐδῶ καὶ 2.500 χρόνια ἀπὸ ποῦ κρατᾷ τὸ «DNA» μας.

Τὰ εὐρήματα θὰ βοηθήσουν περισσότερο τοὺς Σκοπιανοὺς καὶ τοὺς ἀνιστόρητους διαστρεβλωτὲς τῆς ἱστορίας, οἱ ὁποῖοι θέλουν νὰ μᾶς πείσουν πὼς δὲν εἴμαστε Ἕλληνες ἀλλὰ μόνον Μακεδόνες.

Ἄς ἀναρωτηθοῦν οἱ «φίλοι» μας σκοπιανοὶ μήπως, κάποιοι ἀπὸ αὐτοὺς εἶναι Ἕλληνες Μακεδόνες, οἱ ὁποῖοι πλανήθηκαν ἀπὸ κάποιους, ἠθελημένα ἢ ἀθέλητα, καὶ θεωροῦν τὸν ἑαυτό τους ὡς μόνον «Μακεδόνες»;

Οἱ λαοὶ μπορεῖ νὰ ξεγελιοῦνται, ἡ ἱστορία ὅμως ποτέ. Γι' αὐτὸ σὲ ὅλα τὰ εὐρήματα τῶν ἀνασκαφῶν, σὲ ὅλες τὶς περιόδους, ὅλα μαρτυροῦν γιὰ τὴν Ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας. Πολὺ σωστὰ ὁ πρῶτος πρόεδρος τῆς δημοκρατίας τῶν Σκοπίων κ. Γκλιγκόρφωφ, ὁμολογεῖ πὼς δὲν ἔχουν καμία σχέση μὲ τοὺς ἀρχαίους Μακεδόνες καὶ πὼς εἶναι Σλάβοι, οἱ ὁποῖοι ἤρθαν στὴν περιοχὴ τὸν 6ο-7ο αἰώνα μ.Χ., στὸ βιβλίο του «Ἀπομνημονεύματα» (σελ. 259).

Ἐξάλλου, ἡ περιοχὴ τῶν Σκοπίων πρὶν τὸ 1944 ὀνομαζόταν Βαρντάρσκα Μπανοβίνα, τὸ ὁμολογοῦν οἱ ἴδιοι μὲ τὰ γραμματόσημα ποὺ κυκλοφοροῦσαν πρὶν τὸ 1944. Ποτέ δὲν ὑπῆρχε Μακεδονικὸ Ἔθνος μὲ ξεχωριστὴ μακεδονικὴ γλῶσσα, ἀλλὰ μόνο μία ἑλληνικὴ περιοχὴ ποὺ ὀνομαζόταν Μακεδονία, ὅπως ἡ Ἥπειρος, ἡ Πελοπόννησος, ἡ Στερεὰ Ἑλλάδα κ.λ.π. Ὅμως, πάντοτε ἑλληνικὴ καὶ μὲ ἑλληνικὴ γλῶσσα καὶ κοινὴ θρησκεία. Ἔτσι ἐξηγεῖται γιὰτι πούθενά δὲν εὐρέθη καμία ἐπιγραφὴ στὰ Σλάβικα ἢ ὀτιδήποτε ἄλλο ποὺ νὰ ἀμφισβητεῖ τὴν ἑλληνικότητα τῆς Μακεδονίας.

Οἱ Σκοπιανοὶ πρὶν ἀκόμα ἀναγνωριστοῦν μὲ τὸ ὄνομα «Μακεδονία» διεκδικοῦν ἑλληνικὰ ἐδάφη· ἤδη στοὺς χάρτες ποὺ κυκλοφοροῦν, σὲ νομίσματα καὶ σὲ σχολικὰ βιβλία, ἡ διεκδίκησή τους φτάνει ἕως καὶ τὸν Ὀλυμπο! Μπορεῖτε νὰ φανταστεῖτε, ὃ μὴ γένοιτο, νὰ τοὺς ἀναγνωρίσουμε μὲ τὸ ὄνομα «Μακεδονία»; (!)

Εὐχόμεθα νὰ τοὺς φωτίσει ὁ Θεός, νὰ γνωρίσουν τὴν ἀλήθεια, καὶ νὰ μὴν διεκδικοῦν κάτι ποὺ δὲν τοὺς ἀνήκει.

Βλ. «Μακεδονία εἶναι Ἑλλάδα». Ἐκδοσις Ὁρθοδόξου Ἱεραποστολικοῦ Συνδέσμου Ἁγ. Κυρίλλου κ' Μεθοδίου -2015 - Συκιὲς Θεσ/νίκης.

Πιστέψτε και μὴ φοβάστε

“ Ἔρχονται δύσκολοι καιροί,
ἀπ’ ὅλες τὶς μεριῆς θὰ μᾶς χτυπᾶνε
Καὶ θὰ ἀντέξουν μόνον αὐτοί,
ποὺ μάθανε νωρὶς νὰ ἀγαπᾶνε „

Θέτω, ἓνα δικό μου προσωπικὸ δίλημμα. Ἡ στάση μου στὴν σημερινὴ πραγματικότητα, ὡς Ἑλληνα καὶ Χριστιανοῦ ὀρθοδόξου, ποῖα πρέπει νὰ εἶναι;

Ἡ προσευχὴ ἢ τὸ μαχαίρι;

Μέσα μου, δυὸ πρόσωπα παλεύουν. Τὸ ἓνα, μοῦ ζητάει νὰ πολεμήσω, ὅλους αὐτοὺς ποὺ χρόνια τώρα καταστρέφουν, ὅ,τι καὶ ὅσους ἀγαπάω. Τὸ ἄλλο μοῦ ζητάει νὰ τοὺς ἀγαπήσω, ἀκόμα κι ἂν μὲ σταυρώνουν.

Ἡ εὐτυχίης, « δυστυχία» τοῦ Χριστιανοῦ, εἶναι ὅτι πρέπει πάντα καὶ σὲ κάθε του δίλημμα, νὰ σκέφτεται: **Τὶ θὰ ἔκανε ὁ Χριστὸς στὴ θέση μου;** Λίγο ἂν Τὸν πιστεύεις καὶ ξέρεις τὰ ὅσα εἶπε καὶ κυρίως ὅσα εἶναι, τὸ δίλημμα ἀπαντιέται.

Θέλει πολὺ περισσότερὴ δύναμη τὸ νὰ ἀγαπᾶς, ἀπὸ τὸ νὰ μισεῖς.

Τὸ νὰ ὑπομένεις τὴν ἀδικία, ἀπὸ τὸ νὰ ἐκδικεῖσαι.

Τὸ νὰ συγχωρεῖς καὶ νὰ συμπονᾶς, τὸν ἐκτελεστή σου.

Ἀλλὰ κυρίως θέλει ἀκλόνητη πίστη στὸν Χριστὸ καὶ τοὺς ἀρχαγγέλους Του, ποὺ εἶναι καθημερινὰ δίπλα μας καὶ δίνουν, τὶς δικές μας μάχες.

Πιστέψτε καὶ μὴ φοβάστε. Εἶναι πολὺ περισσότεροι καί... δυνατότεροι οἱ φωτεινοὶ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τοὺς ἤδη ἠπημένους καὶ πανικόβλητους ἄγγελους τοῦ σκότους καὶ τοὺς γήινους ἐκπροσώπους τους.

Τελικὰ ἀπαντᾶω ὡς ἐξῆς στὸ δίλημμα: **Μαζί σου Χριστέ μου!** Μόνο δυνάμωσε τὴν φτωχὴ μου πίστη καὶ δείξε μου γιὰ λίγο τὶς οὐράνιες δυνάμεις Σου, νὰ παρηγορηθῶ καὶ νὰ πάρω τὸ κουράγιο καὶ τὴν δύναμη ποὺ χρειάζομαι γιὰ νὰ συνεχίσω. Ἀμήν!

Σταμάτης Σπανουδάκης
Μουσικοσυνθέτης

ΑΝΤΙ-ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΑ

Καρπὸς τοῦ Τεκτονισμοῦ καὶ τῆς θεοσοφίας ὁ Οἰκουμενισμὸς

Εἶναι σαφὲς ὅτι ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις, ὅπως τὴν ζοῦμε, εἶναι ἄπνευματικὸς καρπὸς τοῦ τεκτονισμοῦ καὶ τῆς θεοσοφίας καὶ αὐτῶν τὰ ἄνομα καὶ ἀνήθικα σχέδια καλεῖται νὰ ὑλοποιήσῃ. Ἄρχισε νὰ ἐφαρμόζεται τὸν 19ο αἰ. ἀρχικὰ στὸν προτεσταντικὸ κῶρο(*) μὲ καθαρὰ προτεσταντικὲς ἐκκλησιολογικὰς προϋποθέσεις (θεωρία κλάδων - ἀναδενδράδων) καὶ στοχεύσεις (ἀποκατάστασις τῆς ἐνότητος τοῦ κατακερματισμένου προτεσταντισμοῦ) καὶ μὲ πρωτοπόρους Προτεστάντες. Ἀργότερα, στὶς ἀρχὲς τοῦ 20οῦ αἰ., στὴν Οἰκουμενικὴ Κίνησις προσχώρησε τὸ Πατριαρχεῖο Κωνσταντινουπόλεως (δὲν εἶναι τυχαῖο ὅτι, σύμφωνα μὲ μασονικὰ περιοδικά, οἱ πρωτεργάτες τοῦ Οἰκουμενισμοῦ Πατριάρχες ΚΠόλεως Ἰωακείμ Γ', Μελέτιος Μεταξάκης καὶ Ἄθηναγόρας ἦσαν μασόνιοι). Ὁ Παπισμὸς, ἀρχικὰ ἦταν ἀντίθετος στὸν Οἰκουμενισμό, στὴν συνέχεια, ὅταν «συμφιλιώθηκε» μὲ τὴ Μασονία(**) μὲ τὴ Β' Βατικανὴ Σύνοδο (1962-65) παρέσχε στὸν Οἰκουμενισμό τὴ «θεολογικὴ» κάλυψιν (βαπτισματικὴ θεολογία, ὅρια Ἐκκλησίας) καὶ πρότεινε συγκεκριμένους πρακτικὰς γιὰ τὴν ὑλοποίησίν του, τίς ὁποῖες ἔκτοτε ἀκολουθεῖ κατὰ γράμμα ἡ Οἰκουμενικὴ Κίνησις. Ὡς Ὁρθόδοξοι θλιβόμεστε, ὅταν διαπιστώνουμε ὅτι οἱ Ἐκκλησιαστικοὶ μας Ταγοὶ πορεύονται καὶ ἐνεργοῦν στὰ πλαίσια τοῦ Οἰκουμενισμοῦ βάσει τῆς θεολογίας καὶ τῶν ἀποφάσεων καὶ πρακτικῶν ἐπιταγῶν τῆς παπικῆς Β' Βατικανῆς Συνόδου μὲ τελικὴ στόχευσιν τοὺς σκοποὺς τῆς μασονίας γιὰ ἐνοποίηση καὶ συγχώνευσιν ὅλων τῶν θρησκειῶν!

Εἶναι προφανὲς ὅτι μία τέτοια προσπάθεια, μὲ τίς προϋποθέσεις τῆς προτεσταντικῆς καὶ παπικῆς ἐκκλησιολογίας καὶ κατὰ βάθος τῆς θεοσοφίας καὶ τοῦ Τεκτονισμοῦ, εἶναι ἐντελῶς ξένη στὴν ἐκκλησιαστικὴ καὶ πατερικὴ παράδοσις τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας μας. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Καθηγητὴς τῆς Δογματικῆς καὶ

σύγχρονος Άγιος, ὁ Ὅσιος Ἰουστίνος Πόποβιτς, χαρακτήρισε τὸν Οἰκουμενισμό ὡς «**Παναίρεση**», καὶ συνακόλουθα

**ΚΑΤΗΓΟΡΗΜΑΤΙΚΑ ΑΝΤΙΘΕΤΟΙ ΣΤΟΝ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟ
ΕΙΝΑΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΣΥΓΧΡΟΝΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΜΑΣ.**

πρωτοπρεσβύτερος
ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΣ ΓΚΟΤΣΟΠΟΥΛΟΣ

Βλ. Χριστιανική Σπίθα ἀρ. φύλ. 736

